

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK G

900000088127

Digitized by Google

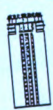

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK G

900000088127

*Sum Johannis a xpothi emm
25 Sept: Simphod
Anno 1612
Theodor. Ste
Almclorvee*

INSTITVTIONES LINGVÆ GRÆCÆ.

Nicolao Clenardo authore.

Pro cuius Meditationibus Latinis, Manuelis Mo-
schopuli veteris grāmatici Græcum librum *Ἐλεγεῖον*
eruditiss. quo Græcia tota instituendis pueris vti con-
suevit, excudimus ad exemplaria Regiæ bibliothecæ.

*Johannes a web.
An: 1612:*

LV TET I AE,
Ex officina Robèrti Stephani typographi Regii.
M. D. XLIX.

NICOLAVS CLENARDVS FRANCISCO Houerio, ludi literarii moderatori apud Mechlinienſes, S.

CVM ante annos aliquot, diſcipulis meis, quos priuatim docendos ſuſceperã, Græcas literas tradere vellem, congeſſi in eam linguam breues admodum inſtitutiones, vt rudimentorũ candidatis inſtar enchiridiĩ forent. Id opuſculum anno ſuperiore, prelo committere ſtudiui, partim vt auditoribus noſtris expeditior via ſterneretur, partim vt deſiderio tuo ſatiſſacerem, cui neceſſitudinis nomine plurimum debere. Verũ nec commoditas in præſentia dabatur typographĩ, & otium alioqui deerat, quantum lambèdus ille partus requireret. Itaque his proximis diebus temporis partem nãctus, & Reſcio noſtro benignè operas præbete, libellum ad limam reuocaui, iuſtoque auctario locupletatum reddidi. Meſitò autem tibi dicandum duxi, vt hoc veluti teſtimonio, Mechlinienſium iuuentuti gratularer: quæ tam diligentem ſortita præceptorem, nõ ipſa modò in Græcis literis ſtrenuè promouet, ſed exteros quoque plurimos ſtudiorum fama in ludum tuum pellicit: adeo vt non triuiali ſcholæ, ſed celeberrimæ cuiſpiam Academiæ præeſſe videaris: induſtria paratĩs ædibus, quæ numero noſtrorum gymnaſiorum ſint æmulæ. Faxit Deus vt iſte auſpicatiſſimus curſus magis ac magis in dies proſperetur: & quemadmodũ Latinos diſcipulos optimè eruditos, ita iam incipias Græcanica literatura præditos, è nouis iſtis Athenis ad nos dimittere. Vale. Louanii, decimoſeptimo Calend. April. Anno M. D. XXX.

GRAECORVM LITERAE.

A	α	ἄλφα	Alpha	α
B	β	βῆτα	Beta	β
Γ	γ	γάμμα	Gamma	γ
Δ	δ	δέλτα	Delta	δ
E	ε	εῤῥον	Epsilon	ε
Z	ζ	ζῆτα	Zeta	ζ
H	η	ἦτα	Eta	η
Θ	θ	θῆτα	Theta	θ
I	ι	ἰῶτα	Iota	ι
K	κ	κάππα	Cappa	κ
Λ	λ	λάμβδα	Lambda	λ
M	μ	μῦ	My	μ
N	ν	νῦ	Ny	ν
Ξ	ξ	ξι	Xi	ξ
Ο	ο	ο μικρόν	o micron	ο
Π	π	πι	Pi	π
P	ρ	ῥῶ	Rho	ρ
Σ	σ	σίγμα	Sigma	σ
T	τ	ταῦ	Tau	τ
Υ	υ	υῤῥον	ypsilon	υ
Φ	φ	φῖ	Phi	φ
X	χ	χι	Chi	χ
Ψ	ψ	ψῖ	Psi	ψ
Ω	ω	ω μέγα	o mega	ο magnum

Vocales longæ, η ω. Breues, ε ο. Ancipites, α ι υ, quæ & cō-
munes dicuntur, quòd modò sint longæ, modò breues.

Diphthongi { αι αυ φθ οι ου. } Impro- { α η ω ηυ γ ου.
propria, { α αυ ι ευ ι ου. } pria, { α ι ο ι υ ι ου.

In αι αυ ηυ ου pronuntiatur υ vt u consonans.

Vocales præpositiua $\alpha \epsilon \eta \omicron \omega$, propterea quòd in diphthongis præponantur. Subiunctiua autè $\iota \upsilon$, quòd subsequatur. Faciūt verò per se syllabam, quoties duobus in apice punctis notantur, $\alpha\acute{\iota}\varsigma$ païs disyllabum, $\alpha\acute{\upsilon}\pi\nu\omicron\varsigma$ aypnos trisyllabum. Cæterum in tribus $\alpha \eta \omega$, non ad latus affigitur, sed infra subscribitur.

Mutæ	{	Tenuēs	$\varpi \kappa \tau$	{	$\zeta \sigma \delta$	Liquida,	$\varsigma \lambda \mu$		
		Media	$\beta \gamma \delta$			Dupli	$\xi \kappa \sigma$	siue imu-	$\zeta \nu \rho$
		Aspirata	$\phi \chi \theta$			ces,	$\psi \omega$	tabiles quatuor	

Canones pronunciationis.

Accentus tres, Acutus $\theta\epsilon\acute{o}\varsigma$ theós, $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\varsigma$ lógos, $\tau\upsilon\pi\tau\omicron\mu\epsilon\acute{n}$ typtomen: Grauis $\tau\iota\mu\grave{\eta}$ timì: Circumflexus $\pi\omicron\iota\acute{\omega}$ poiô, $\beta\omicron\alpha\acute{\alpha}\tau\epsilon$ voâte. Acutus & circumflexus attollunt syllabam quam afficiunt, Grauis deprimir.

Spiritus duo: Asper siue densus, $\acute{\alpha}\mu\alpha$ hama: Lenis siue tenuis, $\epsilon\gamma\omega$ ego. Sæper autè vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum possidet è spiritibus.

Consonans ρ in principio quidem aspiratur, $\rho\acute{\omega}\mu\eta$ rhomi: in medio vero si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur, $\pi\acute{\omicron}\rho\acute{\rho}\omega$ porrho.

Apostrophus nota est reiectæ vocalis $\alpha \epsilon \iota \omicron$, aut diphthongi $\alpha \iota$: quod fit ob sequentem vocalem, quæ si aspietur, migrat præcedens tenuis in aspiratam, $\pi\delta\acute{\upsilon}\tau\alpha$ $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\omicron\nu$, $\pi\delta\acute{\upsilon}\tau$ $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\omicron\nu$ pandelegó: prolatio enim est in morem vnica dictionis, $\delta\alpha\tau\omicron$ $\omicron\upsilon$, $\alpha\phi\omicron$ $\omicron\upsilon$, $\chi\tau\omicron$ $\omicron\upsilon$, $\kappa\alpha\theta\omicron$ $\omicron\upsilon$. $\nu\acute{\kappa}\tau\alpha$ $\delta\acute{\iota}\lambda\epsilon\upsilon$, $\nu\acute{\chi}\eta$ $\delta\acute{\iota}\lambda\epsilon\upsilon$.

Gamma ante $\gamma \xi \chi$ sonat peinde vt n, $\alpha\gamma\epsilon\lambda\omicron\varsigma$ angelos, $\lambda\acute{\upsilon}\gamma\chi$ lynx, $\epsilon\chi\omicron\varsigma$ enchos: sic ante κ , sed ipsum κ sonandum vt g, $\pi\acute{\epsilon}\phi\alpha\kappa\alpha$ pephanga.

T post ν , vt d, $\tau\omicron\nu$ $\tau\delta\acute{\upsilon}\tau\alpha\lambda\omicron\nu$ ton dandalon.

N ante $\beta \mu \pi$, vt m, $\tau\omicron\nu$ $\beta\acute{\iota}\omega\tau\omicron\mu$ vion, $\tau\iota\mu\acute{\epsilon}\rho\iota\delta\alpha$ timmerida, $\tau\omicron\nu$ $\pi\acute{\iota}\theta\omicron\nu$ tom bithon, per b.

Π post μ vt b Latinum, πέμπω pembo. itidem post ν
in diuersis dictionibus, τὸν πῖθον tom bithon.

DE PARTIBVS ORATIONIS.

Artes orationis octo, Nomen, Verbum,
Participium, Pronomē, Articulus, Ad-
uerbium, Coniunctio, Præpositio.
Casus quinque, Nominatiuus, geni-
tius, datiuus, accusatiuus, vocatiuus,
siquidem ablatiuo Græci carent.

Numeri tres, Singularis, dualis, pluralis. Vtimur dua-
li cū de duobus est sermo. In duali, vox eadē nomina-
tiui, accusatiui & vocatiui: itidem genitiui & datiui. Sic
in plurali, semper nominatiuus idem cum vocatiuo.

Latini inter declinandū vsurpāt Hic hæc hoc: Græ-
ci vero articulum ὁ ἡ τὸ, quem vocant præpositiuum,
quod nominibus præponatur. Inflectitur autem sic,

M.S.N. ὁ hic. G. τοῦ huius. D. τούτου huic. A. τὸν hunc.
DV. N. & A. τῶν hi & hos: de duobus. G. & D. τούτων
& his: de duobus. P.N. οἱ hi. G. τούτων horum. D. τοῖς his.
A. τοὺς hos.

F.S. ἡ, τῆς, τῇ, τῇ, DV. τῆ, ταῖν. P. αἱ, τῶν, ταῖς, ταῖς.

N.S. τὸ, τῷ, τῷ, τῷ. DV. τῶ, τοῖν. P. τὰ, τῶν, τοῖς, ταῖς.

Articuli vocatiuum ignorant, pro quo in declina-
tionibus vtimur aduerbio vocandi ὦ, ὦ.

De declinationibus.

DDeclinationes nominum quinque. Prima est in as
masculinorum, ὁ ἀνδράς: & in ης, ὁ γένους, ὁ ληστής,
hic latro: quorum genitiuus in ου, datiuus in α vel η di-
phthongum impropiam, accusatiuus in αν vel ω, vo-
catiuus in α vel η, secundum terminationē nominatiui.

a.iii.

Dualia & Pluralia conueniunt cum articulo foemini-
no, ablato τ.

S. ας, ου, α, αι, α. D. α, αι. P. αι, ὦν, ας, ας, αι.

ης, η, ιω, η.

S. ὁ ἀνείας, τῶ ἀνείας, τῷ ἀνείας, τὸν ἀνείας, ᾧ ἀνείας.

D. τῷ ἀνείας, τοῖν ἀνείας, ᾧ ἀνείας.

P. οἱ ἀνείας, τοῖς ἀνείας, τοῖς ἀνείας, ᾧ ἀνείας.

ὁ χεύσης, τῶ χεύσης, τῷ χεύσει, τὸν χεύσιν, ᾧ χεύσει.

ὁ ληστής, τῶ ληστή. & ita deinceps.

Quinque Græcorum linguæ præcipuæ, Communis, Attica, Ionica, Dorica, AEolica. è quibus Attici in omni declinatione vocatiuum similem formant nominatiuo, ὁ & ᾧ ἀνείας.

SECUNDA declinatio tantum est foemininum, quæ desinunt vel in α, vt ἡ μοῦσα: vel in η, vt ἡ ἡμῆ. genitiuus in ης, datiuus in η diphthongum, accusatiuus in αν vel ιω, vocatiuus in α vel η, iuxta terminationem nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

- S. α, ης, η, αι, α. D. α, αι. P. αι, ὦν, ας, ας, αι.

ης, ιω, η.

ἡ μοῦσα, τῇ μοῦσας, τῇ μοῦσας, τῇ μοῦσας, τῇ μοῦσας.

ἡ ἡμῆ, τῇ πμῆς, τῇ πμῆς, τῇ πμῆς, τῇ πμῆς.

Finite in δα, γα, εα, & α purum (hoc est, quod nō subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in ας, datiuum in α diphthongum. λήδα, λήδας, λήδα. μῦθα, μῦθας, μῦθα. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα. Φιλία, Φιλίας, Φιλία.

TER TIA declinatio complectitur masculina, foemina & communia in ος, ὁ λόγος, ἡ ὁδός, ὁ καὶ ἡ ἀνδρῶν, ὁ ἄνθρωπος: & neutra in ον, τὸ ξύλον. Vocatiuus in ε. Genitiuus, Datiuus & Accusatiuus, item dualia & pluralia sequuntur articulum masculinum & neutrum.

S. *ος, ου, ω, ον, ε.* D. *ω, οιν.* P. *οι, ων, οις, οις, αι.*

ον, ον, ον. α, α, α.

ὁ λόγος, τῷ λόγῳ, ἐκ λόγου, πρὸς λόγον, ὡς λόγῳ.

ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, πρὸς ὁδόν, ὡς ὁδῷ.

ὁ καὶ ἡ ἀνδραποδος, τῷ καὶ τῆς ἀνδραποδοῦ. &c.

ὁ ξύλος, τῷ ξύλῳ, πρὸς ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὡς ξύλῳ.

Neutorum tres casus similes, nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus, qui in singulari numero varias habent terminationes in quinta declinatione: pluraliter autem semper exeunt in α.

Q V A R T A declinatio, Atticorū est propria, verentium vocales præcedentis declinationis in ω: alioqui genere consentit: nam continet masculina, foemina & communia in ως: ὁ μισθῶς, ἡ δῆλως, ὁ καὶ ἡ βύρας: & neutra in ων, ὁ βύρων.

Omnes casus desinunt in ω. vertitur enim ο in ω, αι in ω subscripto ι, ου in ω, abiecto υ. neutrorum quoque α migrat in ω, hoc modo. *γενετα σicut*

S. *ως, ω, ων, ως.* D. *ω, ων.* P. *ω, ων, ως, ως, ω.* *σicut, ο, ια*

ων, ων, ων. ω, ω, ω.

ὁ μισθῶς, τῷ μισθῶ, ἐκ μισθοῦ, πρὸς μισθόν, ὡς μισθῶ.

ἡ δῆλως, τῆς δῆλως, τῇ δῆλῳ, πρὸς δῆλῳ, ὡς δῆλως.

ὁ καὶ ἡ βύρας, τῷ καὶ τῆς βύρας, πρὸς καὶ τῇ βύρας. &c.

ὁ βύρων, τὸ βύρων, ἐκ βύρων, ὡς βύρων.

Quatuor prædictæ declinationes appellantur parissyllabica, quod obliqui sint nominatio pares syllabis.

Q U I N T A declinatio imparissyllabica, complectitur omnia genera & terminationes plurimas.

Genitiuus nominatiuum superat exiēs in *ος*, datiuus in *ι*, accusatiuus in *α*, vocatiuus idem sæpe cum nominatiuo. Dualis nominatiuus *ε*, genitiuus *οιν*. Pluralis nominatiuus *ες*, genitiuus *ων*, datiuus *σι*, accusatiuus *ας*.

At neutrorum plurale in α.

S.N. varius, ος, ι, α. V. varius. D. ε, οιν. P. ες, ων, αι, ας, ες
α, α, α.

S. ὁ ἡτάρ, τῶ ἡτάρως, τῷ ἡτάρῃ, τῇ ἡτάρᾳ, τῶ ἡτάρῳ.

D. τῶ ἡτάρῳ, τοῖν ἡτάροιν, ὧ ἡτάρῳ.

P. οἱ ἡτάρῳες, τῶν ἡτάρῳων, τοῖς ἡτάρῳαι, τοῖς ἡτάρῳας, ὧ ἡτάρῳες.

Terminationes quintæ declinationis.

Finita in α, formant genitium in ατος, ὅ βῆμα, τοῦ βήματος. Nomina literarum sunt indeclinabilia, τὸ ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

ἰ ιτος, vnum substantium, τὸ μῦμι μύμιτος. Adiectiua neutra communium legē seruant, ὁ καὶ ἡ βύχρεμις, τὸ βύχρεμι βύχρεμις. ὁ καὶ ἡ φιλόπαταις, τὸ φιλόπαται φιλοπάταιδος. sic etiam τὸ πῖ ἡνός, vt commune ὁ καὶ ἡ πῖς ἡνός.

ἰ ιως, τὸ σίνηπει σινήπειτος, de quā aliās.

υ υος, τὸ γόνυ γόνυος. υ υος, τὸ ἄγρυ ἄγρυος, τὸ πῶν πῶνος.

Sic neutra masculinorum in ις, ὁ ἡδύς, τὸ ἡδύ ἡδέος.

ὦ ὠος, ἡ λητῶ λητῶος est declinationis contractorum.

αι αμος, ὁ παμαῖ παμαῖος, ὁ παμὺ παμύος, τὸ μύχαν μύχανος.

δυ ατος, participia sunt, τὸ τυφλὸν τυφλότης. sic adiectiuum τὸ παμὺ παμύος, more masculini πᾶς παρότης.

αι αιος, τὸ τέρεν τέρενος.

αι αιος, τὸ χρεῖν χρεῖντος, vt masculinum χρεῖς. sic participia ὁ τυφθεῖς, τὸ τυφθεῖν.

ἰω ἰωος, ὁ ἥλιω ἥλιωος, ἡ σφρίω σφρίωος.

ἰω αιος, ὁ ποιμὴν ποιμήνος, ἡ φρέν φρενός, ὁ καὶ ἡ τέρεν τέρενος: cuius neutrum τὸ τέρεν τέρενος.

ιν ινος, ὁ δελφὴν δελφῖνος, ἡ ἀκτὴν ἀκτῖνος: cuiusmodi nominatiuus etiam per ις, δελφίς, ἀκτίς.

ον ονος, τὸ μείζον μείζονος, à communibus in ω.

ων οντος, participia sunt, τὸ τυπὸν τυπότης.

οιω οδός, τὸ δῖπαι δῖποδος, vt commune δῖποις.

οικω οικως, participia sunt, τὸ τυποιῶ τυποιῶτος.

ῥω υωος, ὁ μύσσει μύσειος, ἡ γάρτιυ: quorū nominatiuus
etiam in ες definit, ὁ φόρκυν vel φόρκυς.

ῶ ῶτος, participia sunt, τὸ ζῶγιω ζῶγιωτος.

ων ὠνος, ὁ κλών κλωνός, ὁ αἰών αἰώνος, ἡ σιδών, ὁ πλάϊων πλά-
τωνος, ἡ μήκων.

ων ὠνος, ὁ παρίων παρίωνος, ὁ χελιδών χελιδόνος: & communia,
ὁ καὶ ἡ διδάμω διδάμωνος: & ita comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσ-
των κρείσσονος: quorum neutra in ω, τὸ διδάμω διδάμωνος, τὸ
κρείσσων κρείσσονος.

ων ὦνος, ὁ ξενοφών ξενοφώντος.

ων ὀνος, ὁ δράκων δράκοντος: & participia, ὁ τύπῳ τυπῳτος
ξ in κς, γς, χς, ὁ γῶραξ γῶρακος, ὁ κύλιξ κύλικος, ὁ ἄρπαξ
ἄρπακος. ἡ ἀγώπηξ ἀγώπηκος mutat η in ε. ἡ θριξ θριξ pro
aspirata sumit tenuem, τ pro θ. ὁ ἀμάξ ἀμακτος, ἡ νύξ νυ-
κτος, interiecto τ.

αρ αρος, ὁ μάκαρ μάκαρος, ἡ δάμῃς, τὸ νέκταρ.

αρ ατος, τὸ ἥπαρ ἥπατος, τὸ δέλεαρ δελέατος.

ερ ειρος, ὁ φθέρ φθέρως, ἡ χεῖρ, ὁ καὶ ἡ ἀντίχρ.

ηρ ηρος, ὁ σῆρ σέρως, λευτήρ λευτήρος, τὸ κῆρ κηρός.

ηρ ηρος, ὁ αἰθῆρ αἰθέρος. in multis verò syncope, ὁ πατήρ,
πατέρος πατρὺς, ἡ μήτηρ μητέρος μητρὺς: sic & ἡ θυγάτηρ, γατήρ,
δημήτηρ. at ὁ ἀνὴρ ἀνέρος ἀνδρὸς aflumit ς.

ορ ορος, τὸ ἦτορ ἦτορος, & inde compositum ὁ μεγαλήτωρ
μεγαλήτορος.

υρ υρος, ὁ ψῦρ ψύρος, ὁ καὶ ἡ μῦρ τυρ μῦρ τυρος: & neutrū
τὸ πῦρ πυρός.

ωρ ωρος, ὁ φῶρ φωρός, ὁ ἰχώρ ἰχώρος, τὸ ἔλωρ ἔλωρος, τὸ τέκμωρ
τέκμωρος.

ωρ ορος, ὁ νέτωρ νέτορος, ὁ ἔκτωρ ἔκτορος, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ ἀπά-
τορος, ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, παρδαμάτωρ. τὸ ὕδωρ τῷ ὕδατος hete-
roclitum est.

ας ατος, ὁ αἶας αἶατος. ὁ πᾶς τῷ πάντος, ἡ πᾶσα τῇ πάσης,

τὸ πρῶτον πρῶτος. sic ἀπας, σὺμπας. Duo in ἀνους, ὁ μῆλας, ἡ ἄλ-
λας, μῆλας, ἡ ἄλλας: quorum foemina, ἡ μῆλα, ἡ ἄλλα:
neutra, τὸ ἄλα, μῆλα.

ας ἀδός, foemina sunt, ἡ μονὰς μονάδης, λαμπὰς λαμ-
πάδης: aut communia, ὁ καὶ ἡ Φυγὰς Φυγάδης.

ας αἰός, neutrum, ὁ γῆρας γήρατος, ὁ ἄλας ἄλατος.

αις αἰτός, vnum foemininum, ἡ δαίς δαγτός: & vnum
neutrum, ὁ σῆς σαιτός: commune autē ὁ καὶ ἡ παῖς facit
παῖδης: sic composita eius, ἀπαις, βύπαις.

αυς αὐός, ἡ ναῦς vel νῆς, τῆς ναός vel νηός. sic γρᾶς.

ες ἑός, neutra communium in ης, ὁ ἀνηγός τῷ ἀνηγτός.

ης ἐός, ὁ κτεῖς κτενός: sic adiectivum εἰς ἐνός: foemini-
num μία μίας: neutrum ἐν ἐνός: & inde composita, μηδεῖς
μηδεμία μηδέν, ὅσδεῖς ὅσδεμία ὅσδέν.

ης εντός, ὁ σιμόςς σιμέντος, ἡ ὀπός ὀπέντος: itidē adiectiva,
ὁ χρεῖς χρείντος, ἡ χρεῖα, ὁ χρεῖν: & participia, ὁ τυφτός
τυφέντος. at ἡ κλείς, τῆς κλειδός, τῇ κλειδί, τῷ κλειδα & κλειφ.

εις ἑός communiter, ἥος Ionicè, ἑως Atticè, ὁ βασιλάς,
τῷ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως. de hoc postea.

ης ητός, ὁ λέβης λέβητος, ἡ ἑαθής ἑαθήτος. & item substati-
va foemina quae sunt ab adiectivis in ος, κακός malus,
ἡ κακότης κακότητος, malitia.

ης ἦντος, ὁ πῆμης πῆμῦτος, δαφνῆς δαφνῦτος.

ης εντός, ὁ κλήμης κλήμυτος, οὐάλης οὐάλητος.

ης εός, ὁ δημοσθῆς δημοσθένεος, ὁ ἥρακλῆς ἥρακλέος, ἡ τευ-
ρης τευήρεος, ὁ καὶ ἡ ἀνηγός ἀνηγτός.

ις ιός, ὁ κίς κιός, ὁ ἄφης ὀφίος, ἡ πόλις πόλιος.

ις ιδός, ὁ πῆρις πῆριδος, ἡ κρηπῖς κρηπῖδος: & communia,
ὁ καὶ ἡ ἀπόλις ἀπολίδος, ὁ καὶ ἡ φυλόπολις.

ις ιθός, ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος, μέρμις μέρμιθος.

Nomen infinitivum ὁ καὶ ἡ πῆς, ὁ πῆ, facit ἡνός: Interrogati-
vum autē, quis quae quod, τῷ ἡ, ἡνός, acuta penultima.

- ος εος, ὃ τεῖχος τείχους: & reliqua neutra.
ος ὅτος, τὸ τετυφὸς τετυφότης, participia sunt.
οις οὗς, ὃ χεῖ ἢ βοῦς, τῷ χεῖ τῆς βοός.
οις οὐῶτος, ὃ πλαχεῖς πλαχυῶτος, ἢ ὁ ποιῶς ὁ ποιῶτος.
οις ὄντης, ὃ ὀδνέις ὀδνόντης: & participia, ὀδνέις ὀδνόντης. Cæterum
ποιῶς, ποδῶς. sic composita, ἀποιῶς ἀποδῶς.
ις υος, ὃ μῦς μυός, ὃ ἰχθὺς ἰχθύος, ἢ χέλις χέλυσ.
ις εος, ὃ ὄξυς ὄξεος: fœmininum, ὄξυς: neutrum, ὄξυ ὄξεος:
sic & reliqua adiectiua, ἡδύς, ὠκύς.
ις εως Atticè, ὃ πῆχυς πύχους, ὃ παρέσβεις, ὃ πέλεκος.
ις υδός, ἢ χλαμύς χλαμύδης, ὃ χεῖ ἢ νέηλις νεήλυδης.
ις ιώτος, ὃ ζῳγνέις ζῳγνιώτος, participia sunt.
ως ὠτος, ὃ γέλως γήγως, ὃ φᾶς φωτός.
ως ὀος, ἢ αἰδώς αἰδώς, ἢ ἡώς ἡός.
ως ωος, ὃ τρώς, τρώος, ὃ μίνως μίνωος, ὃ ἥρως ἥρωος.
λς λός, ὃ ὀλῆς ὀλός, sal: ἢ ὀλῆς ὀλός, mare.
ις ιθός, ἢ ἑλμινς ἑλμινθός, ἢ ἱριμινς ἱριμινθός.
ρς ρτός, ὃ μάκας μακάρτες, quod & μάκας μακάρτες.
† πος, ἢ ὠψ ὠπός, ὃ κύκλωψ κύκλωπος.
† βος, ὃ ἀραψ ἀραβός, ἢ φλέψ φλεβός.
† φος, ὃ κίνυψ κίνυφος, ἢ κατῆληψ, ὃ σάραψ.

Haftenus de genitiuo.

Accusatiuus singularis exit in α, ὃν ἡ τῶνα: sed nomina in ις & ις, quorum genitiuus in ος purum, faciūt accusatiuum per ν, ὃ ὄφιν ὄφιος, ὄφιν: ὃ βόπτις βόπτιος, βόπτιον.
Barytona in ις & ις declinata non purè, sortiūtur vtrāque terminationem, ἢ εἰς εἰδός, τὴν εἰδα & εἶν.

ὀνέηλις νεήλυδης, τὸν νεήλυδα & νεήλυον. Etiā ας in αῶν, ναῖς καὶς ναῶν, γραιῖς γραιὸς γραιῶν. Finita in ος, sæpius in ν, ὃ βοῦς βοός βοῶν: raro autem in α, τὸν βόα.

Vocatiuus idem cum nominatiuo, ὃ τῖτλην, ὃ ἡ τῖλην.
Excipe flexa per ντος, quæ ablato ὤς formant vocatiuū:

ὁ αἶας αἶαντος, ὦ αἶας: λέων λέοντος, λέων. Adiectiua in ην & ες, quæ neutrū per εν, ea & vocatiuū per εν, τέλειω, ὅ τέρεν, ὦ τέρεν: ῥαεῖς, ὃ ῥαεῖς, ὦ ῥαεῖς, & etiam ὦ ῥαεῖς. Grauitona in ηρ habent ἐρ, μήτηρ, ὦ μήτερ: sic acuta quatuor, πατήρ, δαήρ, σωτήρ, δμήρ: ὦ πάτερ, δαέρ, σῶτερ, δμῆρ: vbi & accētus in penultimā retrahitur. Diphthongi ες & οῖς deponūt σ, ὦ βασιλῶ, βού, πλάχῳ, præter ὦ ποις & ὀδοῖς. Grauitona quoque in ις & ῖς reiiciūt σ, ὦ ὄφι, βότες: sic παῖς, ὦ παῖ, quod fit à παῖς, ὦ παῖ.

Datiuus pluralis fit à singulari, posito σ ante ι, ὦ βό-
ρῳ, τοῖς βότεσι. Et literæ δ θ ν τ sunt reiiciendæ, λαμ-
πάδι λαμπάσι, ὄρνιθι ὄρνισι, ἡτῶνι ἡτῶσι, λέοντι λέονσι.
Quòd si tū penultima corripitur, fiet diphthongus, λέοντι
λέοσι, ἡγόντι ἡγιῶσι: aut vocalis anceps quæ in singulari
producebatur positione, hīc in plurali habetur longa,
αἶαντι αἶασι, ἰσάντι ἰσᾶσι.

Quæ in ξ exeunt, ψ, aut diphthongum, adiectione ι
faciunt datiuū pluralem, ἄρπαξ ἄρπαξι, ἄραψ ἄραψι,
βασιλῆς βασιλῶσι, βοῖς βοιοί: at ὁ ποις, τοῖς ποί.

Illa in ηρ quæ syncopen patiuntur, datiuū pluralem
faciunt in ασι, πατήρ, πατέρος πατῆρος, τῷ πατρί, τοῖς πατράσι:
sic μητέρα, θυγατέρα, ἀνδράσι, & similia.

Atque hæc quidem declinationes appellātur simplices.
Cæterum quum inter tam varia nomina quintæ
declinationis quædam genitiuum faciāt in ος purum,
& reliquos item casus in terminationem puram, fit vt
in multis accadat synæresis siue crasis, duabus syllabis
in vnā contractis, vt ὅ τειχος, τῷ τείχει, & per crasim τεί-
χους: ὦ τείχει, & per synæresim τείχιδι: & similia. Ideoque
quædam sunt declinationes nominū contractorum.

Synæresis propriè est vocalium seruatarum in di-
phthongum contractio, τείχει τείχιδι, εἰ in ι.

Crasis, quum alioqui duæ syllabæ commiscuntur in vnam, vt τείχος τείχους, eo in ου: τείχεα τείχη, εα in η. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodē vtimur, synæresis, crasis, siue contractio.

PRIMA declinatio contractorum, est nominum mascul. foem. & communium in ης, neutrorum verò in ες & ος: quorum genitiuus definit in εος: ac fermè in omnibus casibus fiūt crases ex ε & vocali vel diphthongo sequente, hoc modo,

ος, δ, η,	η, οιν,	δες, ων,	δες, δς.
S. ης, εος, ει, εα, ες.	D. εε, εοιν.	P. εες, εων, εσι, εας, εες.	
ες,	ες, ες,	η,	η, η.
ος,	ος, ος,	εα,	εα, εα.

Contractio singularis genitiui est εο ου, datiu, ει δ, accusatiui, εα η. Dualis nominatiui, εε η, genitiui, εοι οι. Pl. nominatiui, εε ει, genitiui εω ω. Neutri pluralis, εα η.

Vocales εα nunc in η, nunc in ει: sic εε & in η & in ει.

Vocatiuus singularis in ες, ὦ δημοάδενες.

Datiuus pluralis in nulla contrahitur declinatione.

S. ὁ δημοάδης, ὁ δημοάδενος δημοάδενος, ὃ δημοάδενει ἀτέ-
ν, τὸν ἀτένα ἀτένη, ὦ δημοάδενες. Dual. τῶ & ὦ δημοάδενεε ἀτέ-
νη, τοῖν ἀτενέοιν ἀτενοῖν. P. οἱ & ὦ δημοάδενεες ἀτένεις, ὧν ἀτενέων
ἀτενῶν, τοῖς δημοάδενεσι absque crasi, τοῖς ἀτένεας ἀτένδς.

ἡ τειήρης τῆς τειήρεας τειήρους, τῇ τειήρει τειήρει.

ὁ χαὶ ἡ ἀνηθῆς, τῷ χαὶ τῆς ἀνηθῆος ἀνηθοῦς. ὁ ἀνηθῆς, ὃ ἀνηθῆος
ἀληθοῦς, ὃ ἀνηθῆι ἀνηθῆι.

τὸ τείχος, τοῦ τείχους τείχους. & ita deinceps.

SECUNDA declinat. est mas. & foem. in ις, neut. in ι.

ις,	ις,	ις, ις.
S. ις, ιος, ιι, ιν, ι.	D. ιε, ιοιν.	P. ιες, ιων, ισι, ιας, ιες.
ι	ι	ι, ι.
ια,	ια,	ια, ια.
		b.iii.

Cras ex " in longū, idq; in paucis. S. Dativus, " in " . P. Nominativus, ies in is. Accusat. similiter ias in is. Reliqui casus sine cōtractione. Neutrorū plurale ia in i. Accusativus semper in u. Vocat. in i, ablato σ nominativi. S. ὁ ὄφis, τῷ ὄφιος, ᾧ ὄφι, τῷ ὄφιν, ᾧ ὄφι.

P. οἱ & ᾧ ὄφies ὄφis, τοῖς ὄφias ὄφis. sic ἡ πόλις, πολίος. Neutrū ὁ σινηπει σινηπιος. Pl. σινήπια σινήπι. Iones hæc nomina flectunt per eos, fitque crasis primæ declinationis, ᾧ ὄφει ὄφ, τῷ ὄφee ὄφη, οἱ & ᾧ ὄφees ὄφς, τοῖς ὄφeas ὄφeis. alii autem casus non contrahuntur. Atticus Genitiuus sing. εως, ὄφeως. Dua. εων, ὄφeων. Plur. εων, ὄφeων, accentu semper in antepenultima.

TER TIA est masculinorū in ds. Genit. cōmunis in eos, vnde in quibusdā casibus fit crasis more primæ declinationis: Ionicus autē in nos, ex quo nō fit cōtractio.

ds, η, ds, eis, ds.

S. ds, eos, εἰ, εα, δ. D. es, εοιν. P. es, εων, ασι, eas, es. ἦος, ἦι, ἦα, ἦε, ἦοιν. ἦes, ἦων, ἦας, ἦes.

S. ὁ βασιλds, τῷ βασιλέος, ᾧ βασιλείλς. Dua. τῷ βασιλέε λῃ. P. οἱ βασιλέes λς, τοῖς βασιλέas βασιλείς. Vocat. in δ, ᾧ βασιλδ. Dativus Plur. in ασι, τοῖς βασιλδσι.

Ionicē, τοῖ βασιλῆος, ᾧ βασιλῆι, τὸν βασιλῆα. &c. Atticus genitiuus singularis in εως, τῷ βασιλέως.

Q V A R T A est foëmininorū in ω & ως, ἡ λητώ, ἡ αἰδώς. quorū genitiuus ὅος cōtrahitur in οis, λητός τοῖς. Dat. οἱ οἱ, λητοῖ τοῖ. Accus. ὅα ὠ, λητόα, λητώ. Vocat. in οἱ, ᾧ λητοῖ. Dua. & Pl. vt in tertia simplici declinatione, τοῖ λητώ, αἱ λητοῖ.

Q V I N T A declinatio continet neutra in as purum & in eas. Genitiuus communis αως, Ionicus aos, ex quo fit crasis Attica.

ως α, α, ων α, ων α, α. αος αἱ, αε, αοιν αα, αων αα, αα.

S. as, αως, αἱ, as, as. D. ατε, ατοιν. P. ατα, ατων, σι, ατα, ατα.

ὁ κρέας, ὁ κρέατος, κρέαος κρέως, τὰ κρέατι, κρέαϊ κρέα: sic κέρας κέρατος, κέραος, κέρως: semperque est contractio ex α.

Et declinationes quidem sic habent: quæ autē præterea de nominibus dicenda, post trademus, ubi singulas orationis partes absoluerimus. Nunc pergamus ad coniugationes verborum.

CONIUGATIONES VERBORVM.

IN verborū cōiugationibus Græci præcipuè habent rationem futuri & præteriti perfecti, quando hinc cætera pendunt tempora.

Perfectū præteritū vocatur *ω* & *α* κείμενος, futurū, *ωθήσων*: quæ grammatici notant literis *ω* & *μ*.

PRIMA coniugatio est verborum in *βω πω φω* *ω*ω, quorum futurum in *ω*, præteritum in *φα*.

β λείβω	ω	λείβω	φα	λέλβφα. <i>Προστίθω</i>
π τέρπω		τέρπω		τέτερφα. <i>Διαλέγω</i>
φ γράφω		γράφω		γέγραφα. <i>Γράφω</i>
πι τύπω		τύπω		τέτυφα. <i>Τυπώ</i>

SECUNDA in *γω κω χω κτω, μ*. in *ξω, π*. in *χα*.

γ λέγω	ξω	λέξω	χα	λέλεχα. <i>Δίκοι</i>
κ πλέκω		πλέξω		πέπλεχα. <i>Ορίκοι</i>
χ τρέχω		τρέξω		τέτρεχα. <i>Τρέχω</i>
κλ τίκω		τέξω		τέτεχα. <i>Χαίρο</i>

TERTIA in *δω τω θω, μ*. in *σω, π*. in *κα*.

δ ἄδω	σω	ἄσω	κα	ἤκα. <i>Ἰσχυρο</i>
τ αἰνέω		αἰνώσω		ἤνυκα. <i>Χαίρο</i>
θ πληθύνω		πληθύνω		πέπληκα. <i>Ἰσχυρο</i>

QUARTA in *ζω αω*, futurum *ξω*, & præteritum *χα*, vt in secunda cōiugatione: aut *σω* & *κα*, vt in tertia.

ζ παύω }
 ας ὀρύσσω }
 ζ φράζω }
 ας πλάσσω }

ζω { παύω }
 { ὀρύσσω }
 { φράσσω }
 { πλάσσω }

χα { πέπαυχα.
 { ὀρύχα.
 { πέφραχα.
 { πέπλαχα.

Atticipro gemino ας vsurpant geminum η, ὀρύσσω
 ὀρύττω, πλάσσω πλάττω: vt γλώσσα γλώττω.

QVINTA in λω μω νω ρω. fut. λῶ μῶ νῶ ρῶ. præt. χα.

λ ψάλλω }
 μ νέμω }
 ν φαίνω }
 ρ σπείρω }
 μν τέμνω }

ψαλῶ }
 νεμῶ }
 φαίω }
 σπειρῶ }
 τεμῶ }

ἐψαλχα.
 νενέμηχα.
 πέφατχα.
 ἐσπαρχα.
 τετέμηχα.

Liquidæ λ μ ν ρ dicuntur immutabiles, quod in fu-
 turo non mutantur, sed permaneant vt in præsentī.

In hac coniugatione, vltima futuri circumflectitur,
 penultima verò corripitur, abiiciendo alterā immutabi-
 lem, ψάλλω ψαλῶ: aut vocalem subiunctiuā, σπείρω σπειρῶ,
 φαίνω φαίω: aut breuiando ancipitem, κρίνω κρίνω.

SEXTA in ω purū, hoc est præcedente vocali aut
 diphthongo: futurum in σω, præteritum in χα.

α γράω }
 ε πελέω }
 ι πίνω }
 ο ὀμόω }
 υ δύω }
 ω ῥάω }
 αι παίω }
 αυ φαίω }
 φ σείω }
 ευ ἱππεύω }
 οι οίω }
 ου κρούω }
 γω ὀπίω }

σω { γράω }
 { πελέω }
 { πίνω }
 { ὀμόω }
 { δύω }
 { ῥάω }
 { παίω }
 { φαίω }
 { σείω }
 { ἱππεύω }
 { οίω }
 { κρούω }
 { ὀπίω }

γεγράχα.
 τετέλεχα.
 τέπιχα.
 ὠμοχα.
 δέδυχα.
 ῥῥωχα.
 πέπαυχα.
 ἐφαυχα.
 σέσηχα.
 ἱππευχα.
 ὦχα.
 κέκρουχα.
 ὠπυχα.

Literam verò per quam cōiugationē formamus aut tempora, nominant $\chi\rho\acute{\alpha}\mu\mu\alpha \chi\rho\alpha\kappa\tau\eta\epsilon\iota\kappa\acute{o}\nu$, hoc est, figuratiuam literam: vt characteristicon primæ coniugationis est vna ex mutis $\beta \pi \phi$: secundæ $\gamma \kappa \chi$: tertiæ $\delta \tau \theta$: quartæ $\zeta \omega$, aut π : quintæ $\lambda \mu \nu \rho$: sextæ omnes vocales præter η , omnes diphthōgi propriæ, & vna impropria υ . Sic figuratiuæ literæ futuri sunt $\psi \xi \sigma \lambda \mu \nu \rho$. præteriti autem $\phi \chi \kappa$. & ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

In terminationibus $\pi\omega \kappa\tau\omega \mu\omega$, prior consonans, figuratiua litera censetur, nempe $\pi \kappa \mu$.

ATQVE hæ coniugationes dicuntur barytonæ, quòd verba sint βαρύτονα, hoc est graui tono pronūtiatur vltima syllaba, λείβω, λέγω, &c. Siquidem in omni syllaba quæ non signatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id vocatur accentus syllabicus.

Verbi actiui modi Indicatiui

Præfens

S. $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega, \tau\acute{\upsilon}\pi\eta\varsigma, \tau\acute{\upsilon}\pi\eta\varsigma$.
D. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\tau\omicron\nu, \tau\acute{\upsilon}\pi\eta\tau\omicron\nu$.
P. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\mu\epsilon\nu, \tau\acute{\upsilon}\pi\eta\tau\epsilon, \tau\acute{\upsilon}\pi\eta\iota\varsigma$.

Numeri tres, vt in nominibus. Personæ totidē, $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$ verbero, $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\varsigma$ verberas, $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\varsigma$ verberat. Prima pluralis in $\mu\epsilon\nu$ excludit primam dualem. Secunda & tertia dualis sunt pares, quando tertia pluralis exit in ι aut $\alpha\iota$: alioqui impares.

Imperfectū

$\epsilon\tau\upsilon\pi\iota\omicron\nu, \epsilon\tau\upsilon\pi\eta\epsilon\varsigma, \epsilon\tau\upsilon\pi\eta\epsilon$.
 $\epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\tau\omicron\nu, \epsilon\tau\upsilon\pi\eta\epsilon\tau\iota\upsilon$.
 $\epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\mu\epsilon\nu, \epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\tau\epsilon, \epsilon\tau\upsilon\pi\iota\omicron\nu$.

Datiuis pluralibus aut personis in ι definētibus additur ν , sequente vocali, $\iota\omega\iota\varsigma \lambda\acute{\epsilon}\omicron\iota\varsigma\iota\nu \epsilon\kappa\epsilon\iota\omicron\iota\varsigma, \tau\acute{\upsilon}\pi\eta\iota\varsigma\iota\nu \alpha\lambda\epsilon\iota\upsilon\varsigma$: sic personis in ϵ , $\epsilon\tau\upsilon\pi\eta\epsilon\nu \epsilon\kappa\epsilon\iota\iota\upsilon\varsigma$.

c.i.

D E A U G M E N T O .

Verbū à consonante incoëptum assumit ε in principio imperfecti, quod est augmentum siue incrementum syllabicum, crescente videlicet numero syllabarum: vt τυπῶ, ἐτυπῶν.

Temporale augmentum est eorum quæ incipiūtur à vocali aut diphthōgo mutabili, quoties vocalis anceps aut brevis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora.

Vocalium ac diphthongorum quædam mutabiles, quòd mutantur in præteritis: quædam immutabiles.

Vocales mutabiles	$\left\{ \begin{array}{l} \alpha \text{ in } \eta \text{ αἰῶ, ἥνυον. } \chi \text{ } \eta \text{ ἡχέω, ἡχέον.} \\ \epsilon \text{ } \eta \text{ ἥδῳ, ἡλδον.} \\ \omicron \text{ } \omega \text{ ὀπάζω, ὠπάζον.} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Immutabiles} \\ \text{ } \end{array} \right. \left\{ \begin{array}{l} \eta \text{ ἡχέω, ἡχέον.} \\ \iota \text{ ἰξέω, ἰξέον.} \\ \upsilon \text{ ὑβέλλω, ὑβέλλον.} \\ \omega \text{ ὠδῶ, ὠδον.} \end{array} \right.$

Diphthōgi mutabiles	$\left\{ \begin{array}{l} \alpha \eta \text{ αἶρω, ἡρον.} \\ \alpha \upsilon \text{ } \eta \upsilon \text{ αὐλίξω, ἡύλιζον.} \\ \omicron \iota \text{ } \omega \text{ οἰκίξω, ὠκίζον.} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Immutabiles} \\ \text{ } \end{array} \right. \left\{ \begin{array}{l} \zeta \text{ εἰκάξω, εἰκάζον.} \\ \delta \text{ δῖδύνω, δῖδυνον.} \\ \chi \text{ ὀπάξω, οὐπάζον.} \end{array} \right.$

Præpositiones in compositis, præfixæ vocalibus propriam vocalem ultimam abiciunt tam in præsentī quàm præterito: πρᾶκνύω ex πρᾶξ & ἀκνύω: πρᾶμνον à πρᾶξ, & imperfecto ἐμνον, ἀμνύω.

Excipe πεί & πείω, πείεχω, προάγω, ab ἔχω & ἄγω. Quòd si verbum incipiatur ab aspirata vocali, præpositio mutabit suam tenuem in aspiratam, κατὰπιομαι, ἀφαγεῖμαι, ex ἀπιομαι, ἀγεῖμαι, & κτ', ἀπό.

Perfectum $\left\{ \begin{array}{l} \text{τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. } \text{ὡς ἐβλῆντι ἐβλῆσθι ἐβλῆ} \\ \text{τέτύφατον, τετύφατον. } \text{ὡς ἐβλῆντο ἐβλῆσαν} \\ \text{τέτύφασθαι, τετύφασθε, τετύφασιν.} \end{array} \right.$

Ultima syllaba præteriti quæ sit in singulis cōiugationibus, antè dictum est.

Quod ad primam attinet, si verbū incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium perfecti & imperfecti:

αἶρω, ἴωον, ἴωκα.

ὑβρίζω, ὑβρίζον, ὑβρίκα.

αἶρω, ἦρον, ἦκα.

εἰκάζω, εἰκάζον, εἰκάκα. κ.ς.

Idipsum fit in verbis inchoatis à consonante, si modo ē augmentum syllabicum fuerit positione Iogum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζ ξ ψ.

σπείρω, ἑσπείρον, ἑσπάρκα.

ζέω, ἑζέον, ἑζεκα.

ξέω, ἑξέον, ἑξεκα.

ψάλλω, ἑψάλλον, ἑψαλκα.

Nam si ē sit breue aut anceps, iam in præterito perfecti repetitur prima consonans præsentis, hoc modo:

τύπω, ἑτυπών, τετυφα.

γράφω, ἑγραφόν, γέγραφα.

Ancepsitem hīc dico siue cōmunem vocalem, quam sequitur muta cum liquida, ἑγραφόν, ἑκλινόν, ἑκρινόν.

Quæ ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituunt tenuēs, θείνω, ἑθινόν, τέθακα: φαίνω, ἑφαινον, πέφακα: χαίρω, ἑχαίρον, χέχακα.

Penultima perfecti & futuri eadem, τύπω, τετυφα. At dissyllaba quintæ cōiugationis ē penultimā futuri mutant in α: σέλλω. μ. σελώ. π. ἑσαλκα. σπείρω. μ. σπερώ. π. ἑσπάρκα.

Immutabiles λ & ρ manent in præterito, vt futuro, ψάλλω, ψαλά, ἑψαλκα: σπείρω, σπερά, ἑσπάρκα.

M seruat quidem, sed adsciscitur η, νέμω, νεμῶ, νένεμκα, pro νένεμκα: sic δέμω, βρέμω, & alia.

N vertitur in γ, φαίνω, φαινώ, πέφακα. semper enim ante γ κ ξ χ, migrat in γ.

Dissyllaba in εινω, ινω, ινω, abiiciunt ν, κλείνω, κλεινώ, ἑκπακα: κρίνω, κρινώ, κέκρικα: θύνω, θυνώ, τέθυκα.

Plus quàm perfectum

{ ἑτετύφειν, ἑτετύφες, ἑτετύφς.

{ ἑτετύφειτον, ἑτετυφείτω.

{ ἑτετύφιδν, ἑτετύφτε, ἑτετύφσδν.

A perfectio deducitur, conuerso α in ειν. In fronte su-
c.ii.

mitur ε, si perfectum incipit à consonante; πέτυφα, έπε-
τύφην. alioqui idem principium, έύουκα, έύούκειν.

Est Græcis tempus quoddam præteritum, quod ap-
pellatur χρόνος άόριστος, hoc est indefinitum: incerta est
enim significatio, paulòne antè res præterierit, an mul-
to: sùntque Aoristi duo.

Aoristus	{	έτυφα, έτυφας, έτυψι.
primus		έτύφαπν, έτυφάπιν.
		έτύφαμν, έτύφατε, έτυψμ.

Vltimam primi Aoristi metimur è futuro, cuius ser-
uatur caracteristicon, sed ω migrat in α, τίψω, έτυφα.

Augmētum vtriusque Aoristi idem cū Imperfecto,
δύνω, έύουν, έύουσα. τύπω, έτυπον, έτυφα.

Penultima eadē quæ in fut. ac semper natura aut pō-
sitione λόγα, πάω, πάσω, έπαίξω: λέγω, λέξω, έλεξα. Quòd
si futuri penultima corripitur, vt in quinta cōiugatio-
ne, producēdæ erūt vocales hoc pacto: Si α penultima
futuri extra diphthógú sit in præsentī, migrabit in η: ve-
niēs autē ex αι, Atticé quidē vertetur in η, cōmuniter ve-
rò manebit, sed λόγú in Aoristo, cū breue sit in futuro.

α α η ψάλλω, ψαλά, έψηξα.

αι α η μαινώ, μακά, έμύηνα, Atticé.

αι α α μαινώ, μαννά, έμύηνα, communiter.

Si penultima ε, aduocatur ι vt fiat diphthongus ι.

ι ε ι σπείρω, σπερά, έσπερα.

ε ε ι τέλλω, τελά, έτελα.

At ι & υ breues in futuro, producuntur in Aoristo.

χρίνω, χρινά, έκρινα: ότρωώ, ότρωά, ώτρωα.

Aoristus	{	έτυπον, έτυπες, έτυπε.
secundus		έτύπετον, έτυπέτιν.
		έτύπομν, έτύπετε, έτυπον.

Augmentum vt in Aoristo primo, έτυφα, έτυπον.

70. *ἡ ἀποδομιτὶς ἡ ἀποδομιτὶς ἡ ἀποδομιτὶς*

^Penultima brevis, ac ferme vna ex ancipitibus α ι υ, proinde vocales præsentis ita mutantur:

η α	λήβω, ἔλαβον.	ου ο	ἀκούω, ἤκουον.
ω α	πρώω, ἔβρωον.	δυ υ	φύβω, ἐφύβον.
αι α	χαίω, ἔχαον.	ε α	δέρω, ἔδαρον.
αυ α	παύω, ἔπαον.	ι ι	λείπω, ἔλιπον.

Disyllaba quintæ coniugationis pro ι capiunt α, αείρω, ἔσπαρον: trissyllaba perdunt ι, ὀφείλω, ὠφελον.

Figuratiua eadē quæ præsentis, λήβω ἔλαβον, τύπῳ ἐτυπον. nam in τῶ κτῶ μῶ prior litera est figuratiua.

In quarta verò coniugatione futurum ζω formatiuam habet γ, ὀρύσσω, ὀρύξω, ὠρυξον. Vbi autem futurum in σω, erit figuratiua δ, φράζω, φράσω, ἐφραδον.

Græci duplex habent futurum.

Futurum primum	{	τύψω, τύψῃς, τύψῃ.
		τύψῃτον, τύψῃτων.
		τύψῃμεν, τύψῃτε, τύψῃσι.

De hoc in singulis coniugationibus dictū est pag. 15

Futurum secundum	{	τυπῶ, τυπῆς, τυπῇ.
		τυπῇτον, τυπῇτων.
		τυπῇμεν, τυπῇτε, τυπῇσι.

Fit à secundo Aoristo, ablato incremento, & οι ver-tendo in ω circumflexum: ἐτυπον, τυπῶ.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum	{	τύπῃς, τυπῇτω.	τύπῳ
		τύπῃτον, τυπῇτων.	
		τύπῃτε, τυπῇτωσθμ.	

Perfectum & plus quàm perfectum.	{	τέτυφε, τετυφέτω.	τέτυφα
		τέτυφέων, τετυφέτων.	
		τέτυφετε, τετυφέτωσθμ.	

Aoristus primus	{	τύψον, τυψάτω.	ἐτυψα
		τύψῃτον, τυψάτων.	
		τύψῃτε, τυψάτωσθμ.	

Aoristus
secundus

{ τὴ πέ, τυπέτω.
τὴ πέτον, τυπέτων.
τὴ πέτε, τυπέτωσθμ.

ἐτύπον

Ab Indicatio omnes pendent modi, & participia, in quibus vox semper est eadem praesentis & imperfecti: sic perfecti & plus quam perfecti.

Præteritum perfectum ubique servat augmentum: Aoristi verò extra Indicativum minimè.

Primam personam Imperativus non agnoscit.

Futurum quoque nec hîc reperitur, nec in Subiunctivo, sed in illius vicem subeunt Aoristi.

OPTATIVI

Præsens &
imperfectum

{ τὴ ποιμι, τὴ ποίσις, τὴ ποι, τὴ ποι
τὴ ποίτον, τυποίτω.
τὴ ποιμν, τὴ ποίτε, τὴ ποίεν.

τύποι

Perfectum &
plus quam
perfectum

{ τέτυποιμι, τέτυποις, τέτυποι.
τέτυποιτον, τετύποίτω.
τέτυποιμν, τετύποίτε, τέτυποιεν.

τέτυφα

Aoristus
primus

{ τὴ ψαμι, τὴ ψαίς, τὴ ψα.
τὴ ψατον, τυψάτω.
τὴ ψαμν, τὴ ψατε, τυψαεν.

ἐτύψα

Aoristus
secundus

{ τὴ ποιμι, τὴ ποίσις, τὴ ποι.
τὴ ποίτον, τυποίτω.
τὴ ποιμν, τὴ ποίτε, τὴ ποίεν.

ἐτύπον

Futurum
primum

{ τὴ ψοιμι, τὴ ψοίσις, τὴ ψοι.
τὴ ψοίτον, τυψοίτω.
τὴ ψοιμν, τὴ ψοίτε, τὴ ψοίεν.

τύψω

Futurum
secundum

{ τυποιμι, τυποις, τυποι.
τυποίτον, τυποίτω.
τυποιμν, τυποίτε, τυποιεν.

τυπῶ

Omnium Optativorum penultima est diphthongus: in actiis primi Aoristi αι, in cæteris οι.

Secundum futurum circumflectitur, alioqui vox eadem cum secundo Aoristo:

Vsitatissimus est & apud Atticos Optatiui primus Aoristus AEolicus.

S. τύψα, τύψας, τύψε. D. τυψίατον, τυψάτω.

P. τυψιάμεν, τυψάτε, τύψαι.

S V B I V N C T I V I

Præsens & imperfectum ἐὰν { τύπω, τύπῃς, τύπῃ. τύπω
τύπητον, τύπητον.
τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

Perfectum & plus quàm perfectum ἐὰν { τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. τέτυφα
τετύπητον, τετύπητον.
τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aoristus primus ἐὰν { τύψω, τύψῃς, τύψῃ. ἐτύψα
τύψητον, τύψητον.
τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Aoristus secundus ἐὰν { τύπω, τύπῃς, τύπῃ. ἐτύπον
τύπητον, τύπητον.
τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν, vt ἐὰν τύπω, si verberem.

In secunda & tertia singulari est η diphthongus impropria: In duali & plurali vocalis tantum η.

I N F I N I T I V I

Præsens & imperfectum τύπειν. τύπω

Perfectum & plus quàm perfectum. τετυφέναι. τέτυφα

Aoristus primus τύψαι. ἐτύψα

Aoristus secundus τυπεῖν. ἐτύπον

Futurum primum τύψην. τύψω

Futurum secundum τυπεῖν. τυπῶ

Secundum futurum idem cum secundo Aoristo.

c.iiii.

PARTICIPII

Præfens & imperfectum.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τῦπιων, τῷ τῦπιοντος.} \\ \text{ἡ τῦπιουσα, τῆς τυπιούσης.} \\ \text{τὸ τῦπιον, τῷ τῦπιοντος.} \end{array} \right.$	τῦπιω
Perfectum & plus quàm perfectum.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τετυφῶς, τῷ τετυφῶτος.} \\ \text{ἡ τετυφῶσα, τῆς τετυφῶσας.} \\ \text{ὁ τετυφός, τῷ τετυφότης.} \end{array} \right.$	τέτυφα
Aoristus primus	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τῦψας, τῷ τῦψατος.} \\ \text{ἡ τῦψασα, τῆς τυψάσης.} \\ \text{τὸ τῦψα, τῷ τῦψατος.} \end{array} \right.$	έτυφα
Aoristus secundus	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τυπῶν, τῷ τυπῶτος.} \\ \text{ἡ τυπῶσα, τῆς τυπούσης.} \\ \text{τὸ τυπῶν, τῷ τυπῶτος.} \end{array} \right.$	έτυπον
Futurum primum	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τῦψων, τῷ τῦψοντος.} \\ \text{ἡ τῦψουσα, τῆς τυψούσης.} \\ \text{τὸ τῦψον, τῷ τῦψοντος.} \end{array} \right.$	τῦψω
Futurum secundum	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τυπῶν, τῷ τυπῶτος.} \\ \text{ἡ τυπῶσα, τῆς τυπούσης.} \\ \text{ὁ τυπῶν, τῷ τυπῶτος.} \end{array} \right.$	τυπῶ

Omne tempus habet suum participium, τῦπιων, verberás, qui verberat aut verberabat: τετυφῶς, qui verberavit aut verberauerat. Sic Aoristi τῦψας ac τυπῶν, qui verberavit: & futura τῦψων ac τυπῶν, verberaturus.

Aoristus secundus acuitur, τυπῶν τυπῶτος. Secundum futurum circumflektitur, τυπῶν τυπούσης.

Participia masculina & neutra pertinent ad quintá nominum declinationē: foeminina verò ad secundá.

VERBI PASSIVI

Indicatiui præfens	$\left\{ \begin{array}{l} \text{τῦπιομαι, τῦπιη, τῦπιεσθαι.} \\ \text{τυπιόμεθον, τυπιεσθον, τυπιεσθαι.} \\ \text{τυπιόμεθα, τυπιεσθε, τυπιονται.} \end{array} \right.$
--------------------	---

Prima pluralis non definit in $\mu\alpha$, & ideo integer habetur dualis, in quo secunda & tertia similes, quod tertia pluralis exeat in α .

Imperfectum $\left\{ \begin{array}{l} \epsilon\tau\upsilon\pi\acute{o}\mu\epsilon\lambda\iota\nu, \epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\upsilon, \epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\epsilon\tau\omicron. \\ \epsilon\tau\upsilon\pi\acute{o}\mu\epsilon\theta\omicron\nu, \epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\epsilon\alpha\theta\omicron\nu, \epsilon\tau\upsilon\pi\acute{o}\epsilon\alpha\theta\iota\omega. \\ \epsilon\tau\upsilon\pi\acute{o}\mu\epsilon\theta\alpha, \epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\epsilon\alpha\theta\epsilon, \epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\omega\eta\omicron\tau\omicron. \end{array} \right.$

Cuiuscunque generis sint verba, tamen idem habet augmentum.

Perfectum $\left\{ \begin{array}{l} \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha\iota, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\alpha\iota, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\alpha\iota. \\ \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\epsilon\theta\omicron\nu, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\theta\omicron\nu, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\theta\omicron\nu. \\ \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\epsilon\theta\alpha, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\theta\epsilon, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota \epsilon\iota\sigma\acute{\iota}. \end{array} \right.$

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba conuersa in $\mu\alpha$. Secunda persona in $\sigma\alpha$, actu aut potestate, nempe $\psi\alpha$ aut $\xi\alpha$. Tertia in $\tau\alpha$.

In prima coniugatione mutatur α actiui in $\mu\alpha$, & ϕ aspirata in β mediam, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\beta\mu\alpha$: sed ob eūphoniam dicitur $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha\iota$, μ pro β .

In secunda ac tertia persona est π tenuis, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\alpha\iota$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\omega\eta\alpha\iota$. nam ψ valet $\omega\sigma$.

Secūda & tertia dualis & secūda pluralis fiūt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante α in proprias aspiratas, idq; in omni cōiugatione, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\omega\eta\alpha\iota$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\theta\omicron\nu$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\theta\epsilon$.

Tertiam pluralem circunloquimur per participium præteriti temporis, & verbum substantiuum, quoties tertia singularis non definit in $\tau\alpha$ purum, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\alpha\iota$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota \epsilon\iota\sigma\acute{\iota}$.

Secunda coniugatio $\left\{ \begin{array}{l} \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha\iota, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\xi\alpha\iota, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\kappa\tau\alpha\iota. \\ \lambda\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\gamma\mu\epsilon\theta\omicron\nu, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\theta\omicron\nu, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\theta\omicron\nu. \\ \lambda\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\gamma\mu\epsilon\theta\alpha, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\theta\epsilon, \lambda\epsilon\lambda\epsilon\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota \epsilon\iota\sigma\acute{\iota}. \end{array} \right.$

Eadem hīc ratio literarum γ & χ , & duplicis ξ , qualis in prima coniugatione mutarum β & ϕ , & duplicis ψ : vt à $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$ præteritū actiuum $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$, passiuū $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha\iota$, d.i.

mutando α in μσ, aspiratam χ in mediam γ.

In secunda & tertia persona est tenuis κ, λέλεξαι, λέλεκται. nam ξ est κσ.

Reliquarum coniugationum κσ migrat in μσ.

Tertia
coniugatio { πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισαι.
 { πεπέισμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.
 { πεπέισμεθα, πέπεισθε, πεπέισμένοι είσι.

Ante μσ collocandum σ, πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι.

Secunda persona πέπεισαι, per vnum σ tantum, etiamsi in prima fuerit σ, πέπεισμαι.

Quarta
coniugatio { ὠρύξμαι, ὠρύξαι, ὠρυκται.
 { ὠρύγμεθον, ὠρύχθον, ὠρύχθον.
 { ὠρύγμεθα, ὠρύχθε, ὠρύγμένοι είσι.
 { πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασαι.
 { πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.
 { πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι είσι.

Quorum actiuum prateritum in χα, ea sequuntur coniugationem secundam: χ in γ, α in μσ, ὠρυχα, ὠρυγμαί. Si autem actiuum in κσ, formatio est vt in tertia, assumpto σ, φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι.

Quinta coniugatio etiam in passiuo praterito feruat immutabiles λ & ρ, vt in actiuo, ψάλλω, ἑψαλκα, ἑψαλμσ: ἀπείρω, ἑσπαρκα, ἑσπαρμσ.

ψάλλω. { ἑψαλμσ, ἑψαλσαι, ἑψαλται.
 { ἑψάλμεθον, ἑψαλθον, ἑψαλθον.
 { ἑψάλμεθα, ἑψαλθε, ἑψαλμένοι είσι.
ἀπείρω. { ἑσπαρμσ, ἑσπαρσαι, ἑσπαρται.
 { ἑσπάρμεθον, ἑσπαρθον, ἑσπαρθον.
 { ἑσπάρμεθα, ἑσπαρθε, ἑσπαρμένοι είσι.

Finita in μω aut μσ, actiuum habet in κσ, passiuum in ημσ: νέμω, νενέμηκα, νενέμημσ: τέμνω, τετέμηκα, τετέμημσ. nam interponitur η.

τέμνω. { νενέμμημαι, νενέμμησαι, νενέμμηται.
 νενεμήμεθον, νενέμμησθον, νενέμμησθον.
 νενεμήμεθα, νενέμμησθε, νενέμμωται.

Sic τετέμμημαι, τετέμμησαι, τετέμμηται, &c.

Secunda & tertia dualis ac secunda pluralis interfuerunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum, νενέμμηται, νενέμμησθον, νενέμμησθε.

Tertia singulari finita in ται purum, citra circumlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται, νενέμμηται, νενέμμωται.

Verba in νω actiuum faciunt in γκα, passiuum autem primæ personæ in μμαι, φάινω, πέφαγκα, πέφαμμαι. nam in cæteris manet ν.

φαίνω. { πέφαμμαι, πέφασαι, πέφασται.
 πέφάμμεθον, πέφασθον, πέφασθον.
 πέφάμμεθα, πέφασθε, πεφασμένοι εισί.

Diffyllaba in ινω, εινω, & ωω abiiciunt ν, vt in actiuo, nec tamen assument σ ante μμαι.

κρίνω. { κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται.
 κέκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.
 κέκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

κτείνω. { έκταμαι, έκτασαι, έκταται.
 έκτάμεθον, έκτασθον, έκτασθον.
 έκτάμεθα, έκτασθε, έκτρωται.

θύνω. { τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυσται.
 τέθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον.
 τέθύμεθα, τέθυσθε, τέθωται.

Sexta coniugatio nunc accipit σ, ἀκούω, ἤκουχα, ἤκουσμαι: nunc non accipit, ὤξδ'ω, τετόξδ'α, τετόξδ'εμαι.

ἀκούω. { ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσαι.
 ἤκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
 ἤκούσμεθα, ἤκουσθε, ἤκουσμένοι εισί.

d.ii.

τέτοξάμην, τετόξασαι, τετόξασται.
 { τετόξάμεθον, τετόξασθον, τετόξασθον.
 τετόξάμεθα, τετόξασθε, τετόξασνται.

Plus quàm
perfectum

{ έτετύμμιον, έτετύψο, έτετύπιο.
 έτετόμμεθον, έτετύφθον, έτετύφθιν.
 έτετίμμεθα, έτετύφθε, τέτυμμένοι ήσθμ.

Perfecti prima persona vertit *μην* in *μιον*, τέτυμμαι, έτετύμμιον: secunda & tertia *αι* in *ο*, τέτυψαι, έτετύψο: τέτυπαι, έτετύπιο. Tertia pluralis exit in *νθ*, si singularis desinat in *πο* purum: έέκρινθ, έέκριντο. alioqui circūloquimur per verbū substantivum, έτετύπιο, τέτυμμένοι ήσθμ.

Aoristus
primus

{ έτύφθιν, έτύφθης, έτύφθι.
 έτύφθητον, έτυφθήτω.
 έτύφθημεν, έτύφθητε, έτύφθησθμ.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante *αι* in proprias aspiratas, τέτυπαι, έτύφθιν: λέλεκται, ήέξηλιν: πέπεισται, έπέκωλιν, &c.

Aoristus
secundus

{ έτύπην, έτύπης, έτύπη.
 έτύπητον, έτυπήτω.
 έτύπημεν, έλύπητε, έτύπησθμ.

Mutat *ον* actiui in *ιν*, έτυπον, έτύπην.

Caret vterque Aoristus prima duali: nam inflexionem habet actiuorum, siquidem plurale in *μεν*.

Futurum
primum

{ τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.
 τυφθῆσόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον.
 τυφθῆσόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

A primo Aoristo έτύφθιν, τυφθήσομαι.

Futurum
secundum

{ τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται.
 τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.
 τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

A secundo Aoristo έτύπην, τυπήσομαι.

Est Græcis tempus in verbis passivis, quod vocatur

μετ' ὀλίγον μὲν, hoc est, paulo post futurum, quoties actio iam mox ad futura signatur.

Paulo post
futurum

{ τετύφομαι, τετύφη, τετύφεσθαι.
τετύφομεθον, τετύφεσθον, τετύφεσθον.
τετύφομεθα, τετύφεσθε, τετύφονται.

Fit à secunda perfecti, interposito ὄμ, τετύφα, τετύφομαι, servatque augmentum in omni modo.

I M P E R A T I V I

Præsens &
imperfectum

{ τύπῃου, τυπιάδω.
τύπῃαςον, τυπιάδων.
τύπῃαδε, τυπιάδωσθμ.

Perfectum &
plus quàm
perfectum

{ τέτυφο, τετύφω.
τέτυφον, τετύφων.
τέτυφθε, τετύφωσθμ.

Secunda persona fit à secūda plus quàm perfecti, ἐτέτυφο, τέτυφο: ἤλεξο, λέλεξο: ἐπέπεισο, πέπεισο: ὥρυξο, ὥρυξο. &c

Tertia verò à tertia eiusdem temporis, migrante το in θω, & reliquis item tenuibus in aspiratas, ἐτέτυπῃω, τετύφῃω: ἤλεκθω, λελέκθω: ἐπέπεισο, πέπεισῃω. Quòd si το sit purum, assumitur σ, ἐέχρισθω, κέκρισθω.

Aoristus
primus

{ τύφῃητι, τυφῃῃτω.
τύφῃητον, τυφῃῃτων.
τύφῃητε, τυφῃῃτωσθμ.

Aoristus
secundus

{ τύπῃητι, τυπῃῃτω.
τύπῃητον, τυπῃῃτων.
τύπῃητε, τυπῃῃτωσθμ.

Aoristi desinunt in θι, sed prior hîc in ῃ, propter alterum θ præcedens, τύφῃητι, non τύφῃητι. sic tertia singularis vtriusque, & reliqui numeri per τ, non θ, τυπῃῃτω, τυπῃῃτων. &c.

d.iii.

OPTATIVI

Præfens & imperfectum. { τυπλοίμην, τυπλοιο, τυπλοιο.
 τυπλοίμεθον, τυπλοιαδον, τυπλοιάδην.
 τυπλοίμεθα, τυπλοιαδε, τυπλοιοιτο.

Omnia Optativorum penultima est diphthōgus.

Perfectum & plus quàm perfectum { τετυμμένος εἶμι, εἶης, εἶη.
 τετυμμένω εἶητον, εἶητις.
 τετυμμένοι εἶημεν, εἶητε, εἶησαν.

In verbis barytonis semper opus est periphrasi per participium & verbum substantivum.

Aoristus primus { τυφθείμι, τυφθείης, τυφθείη.
 τυφθείητον, τυφθήητις.
 τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aoristus secundus { τυπείμι, τυπείης, τυπείη.
 τυπείητον, τυπείητις.
 τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

Futurum primum { τυφθησείμην, τυφθησείο, τυφθησείοιτο.
 τυφθησείμεθον, τυφθησείαδον, τυφθησείαδην.
 τυφθησείμεθα, τυφθησείαδε, τυφθησείοιτο.

Futurum secundum { τυπησείμην, τυπησείο, τυπησείοιτο.
 τυπησείμεθον, τυπησείαδον, τυπησείαδην.
 τυπησείμεθα, τυπησείαδε, τυπησείοιτο.

Paulo post futurum { τετυφείμην, τετυφείο, τετυφείοιτο.
 τετυφείμεθον, τετυφείαδον, τετυφείαδην.
 τετυφείμεθα, τετυφείαδε, τετυφείοιτο.

SUBJUNCTIVI

Præfens & imperfectum. { τῷ τῷ μαι, τῷ τῇ, τῷ τῇται.
 τῷ τῷ μέθον, τῷ τῇαδον, τῷ τῇαδον.
 τῷ τῷ μέθα, τῷ τῇαδε, τῷ τῇωνται.

Perfectum & plus quàm perfectum { τετυμμένος ὦ, ἦς, ἦ.
 τετυμμένω ἦτον, ἦσαν.
 τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Et hîc & in Optatiuo circumloquimur hoc perfectû,
vt tertiam pluralem Indicatiui.

Aoristus primus { $\epsilon\alpha\lambda$ } $\left\{ \begin{array}{l} \text{τυφῶ, τυφῆς, τυφῆι.} \\ \text{τυφῆτον, τυφῆτον.} \\ \text{τυφῶμι, τυφῆτε, τυφῶσι.} \end{array} \right.$

Aoristus secundus { $\epsilon\alpha\lambda$ } $\left\{ \begin{array}{l} \text{τυπῶ, τυπῆς, τυπῆι.} \\ \text{τυπῆτον, τυπῆτον.} \\ \text{τυπῶμι, τυπῆτε, τυπῶσι.} \end{array} \right.$

I N F I N I T I V I

Præsens & imperfectum, ἴπτεσθαι.

Perfectum & plus quàm perfectum, τετύφθαι, accen-
tu in penultima.

Aoristus primus, τυφθεῖναι. Aoristus II. τυπῆναι.

Futurum I. τυφθήσεσθαι. Futurum II. τυπήσεσθαι.

Paulo post futurum, τετύψασθαι.

Infinitiui in εσθαι fiunt à secunda plurali Indicatiui,
verso ε in αι, τυπήεσθε, ἴπτεσθαι. &c.

P A R T I C I P I I

Præsens & imperfectum { $\epsilon\alpha\lambda$ } $\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τυπτόμενος, τῷ τυπτομένῳ.} \\ \text{ἡ τυπτομένη, τῇ τυπτομένῃ.} \\ \text{ὁ τυπτόμενος, τῷ τυπτομένῳ.} \end{array} \right.$

Perfectum & plus quàm perfectum { $\epsilon\alpha\lambda$ } $\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τετυμμένος, τῷ τετυμμένῳ.} \\ \text{ἡ τετυμμένη, τῇ τετυμμένῃ.} \\ \text{ὁ τετυμμένος, τῷ τετυμμένῳ.} \end{array} \right.$

Aoristus primus { $\epsilon\alpha\lambda$ } $\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τυφθεῖς, τῷ τυφθέντι.} \\ \text{ἡ τυφθεῖσα, τῇ τυφθείσῃ.} \\ \text{ὁ τυφθεῖς, τῷ τυφθέντι.} \end{array} \right.$

Aoristus secundus { $\epsilon\alpha\lambda$ } $\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τυπείς, τῷ τυπέντι.} \\ \text{ἡ τυπείσα, τῇ τυπέσῃ.} \\ \text{ὁ τυπείς, τῷ τυπέντι.} \end{array} \right.$

Futurum primum { $\epsilon\alpha\lambda$ } $\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ τυφθησόμενος, τῷ τυφθησόμενῳ.} \\ \text{ἡ τυφθησόμενη, τῇ τυφθησόμενῃ.} \\ \text{ὁ τυφθησόμενος, τῷ τυφθησόμενῳ.} \end{array} \right.$

Futurum
secundum

{ ὁ τυπησόμενος, τῷ τυπησόμενῳ.
ἢ τυπησόμενη, τῆς τυπησόμενης.
ὁ τυπησόμενον, τῷ τυπησόμενῳ.

Paulo post
futurum

{ ὁ τετυφόμενος, τῷ τετυφόμενῳ.
ἢ τετυφόμενη, τῇ τετυφόμενῃ.
ὁ τετυφόμενον, τῷ τετυφόμενῳ.

Accentus Perfecti in penultima: reliquorū in μένος, in antepenultima: at Aoristi acuuntur. Cæterū μένος & μένον ad tertiam pertinent declinationem: ἔς & ἐν ad quintam: omnia autem fœminina ad secundam.

V E R B V M M E D I V M.

Medium verbum siue commune, quod nunc actiue capitur, nunc passiuè: βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum: βιάζομαι ὑπὸ τῷ φίλῳ, violor ab amico: sic ἄζομαι, duco, ducor: ὑμίζομαι, porto, portor.

Ab actiuis autem non tantum passiuæ deducuntur, sed etiam media, quorū & inflexio & significatio partim actiuæ, partim passiuæ.

Præsens & præter. imperfectum non tantū inflectendi ratione, verū & voce penitus eadē sunt cum verbo passiuo. Perfectum & plus quàm perfectū sortita sunt terminationem actiuam: Aoristi ac futura passiuam.

I N D I C A T I V I

Perfectum

{ τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.
τέτυπαρον, τέτυπατον.
τέτυπαμην, τέτυπατε, τέτυπασιν.

Medium præteritū formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera præsentis pro figuratiua præteriti actiui, τέτυφα, τέτυπα, ἀτύφω. Nam desinentiū in φω, κτω, μνω, formatiua litera est prior consonans, πικτω, τέτεχα, τέτεκα: τέμνω, τετέμνηκα, τέτομα, vt dictū est suprā, pag. 17.

Præterea quartæ coniugationis futurum ξω, characteristicon facit γ, πλῆσαι, πλῆξω, πέπληχα, πέπληγα: σω autem δ, φράξω, φράσω, πέφραχα, πέφραδα, vt etiam notatum est in secundo Aoristo verbi actiui.

Trium verò temporum eadem est figuratiua, secūdi Aoristi, secundi Futuri, & Præteriti medii.

In sexta coniugatione characteristicon est vocalis aut diphthōgus, λύω, λέλυκα, λέλυα: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα: quanquam hoc tempus hīc rarum.

Penultima eadem quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα. Dissyllabī futuri penultima e migrabit in ο, λέξω, λέξω, λέλεχα, λέλεγα: ac diphthongus εῖ in οι, πείθω, πείσω, πέπειχα, πέποιθα.

Vocalis α præsentis interdum seruatūr, ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλα: interdum vertitur in η, θαλλω, τέθαλκα, τέθηλα: diphthōgus autem αι in η diphthongum impropriad, φαίνω, πέφνηα.

Plus quàm perfectum { ἔτετύπειν, ἔτετύπεις, ἔτετύπει.
ἔτετύπειτον, ἔτετυπέϊτω.
ἔτετύπειμι, ἔτετύπειτε, ἔτετύπεισθε.

Aoristus primus { ἐτυψάμην, ἐτύψα, ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον, ἐτύψαθον, ἐτυψάσθην.
ἐτυψάμεθα, ἐτύψαθε, ἐτύψατο.

Additur μῆν ad actiuum, ἐτυψα, ἐτυψάμην.

Aoristus secundus { ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον, ἐτύπεαθον, ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα, ἐτύπεαθε, ἐτύποντο.

Mutatur ον actiui in ομην, ἐτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum primum { τύψομαι, τύψη, τύψεται.
τυψόμεθον, τύψαθον, τύψαθον.
τυψόμεθα, τύψαθε, τύψονται.

Actiuum ω barytonum in ομαι, τύψω, τυψομαι.

c.i.

Futurum
secundum

{ τυποῦμαι, τυπή, τυπεῖται.
 τυπούμεθον, ἴτυπέσθον, τυπεῖσθον.
 τυπούμεθα, τυπεῖθε, ἴτυπωῖται.

Etiam hoc fit ab actiuo, vertēdo ὦ circumflexum in οῦμαι: τυπῶ, τυποῦμαι. Ideoq; in quinta cōiugatione primum quoque futurum definit in οῦμαι: nam actiuum in ὠ circumflectitur, vt ἀσείρω primum futurum actiuum σερῶ, medium autem σερῶμαι: secundum verò actiuum σαρῶ, medium σαρῶμαι. Accidit igitur hīc, idem esse vtrunque futurum tam actiuum quàm medium, ἄλλω, ἄλλω, ἄλλωμαι.

I M P E R A T I V I

Perfectum &
plus quàm
perfectum

{ τέτυπε, τετυπέτω.
 τέτυπετον, τετυπέτων.
 τέτυπετε, τετυπέτωσθμ.

Aoristus
primus

{ τύψα, ἴψάσω.
 τύψασον, ἴψάσων.
 τύψαθε, ἴψάσωσθμ.

Aoristus
secundus

{ τυπό, ἴτυπέσω.
 τύπεσον, ἴτυπέσων.
 τύπεθε, ἴτυπέσωσθμ.

O P T A T I V I

Perfectum &
plus quàm
perfectum

{ τετύποιμι, τετύποις, τέτυποι.
 τετύποιτον, τετυποίτην.
 τετύποιμθμ, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aoristus
primus

{ τυψάμην, τύψαο, τύψατο.
 τυψάμεθον, ἴψασον, τυψάσθην.
 τυψάμεθα, ἴψαθε, τύψατο.

Aoristus
secundus

{ τυποίμην, τύποιο, ἴτυποιτο.
 τυποίμεθον, ἴτυποισον, τυποίσθην.
 τυποίμεθα, τύποιθε, τύποιτε.

Futurum primum { τυφείμην, τυφείσθαι, τυφείτω.
 τυφείμεθον, τυφείσθον, τυφείσθην.
 τυφείμεθα, τυφείσθε, τυφείντο.

Futurum secundum { τυπείμην, τυπείσθαι, τυπείτω.
 τυπείμεθον, τυπείσθον, τυπείσθην.
 τυπείμεθα, τυπείσθε, τυπείντο.

Cū Aoristo secūdo cōsentit voce, sed pugnat accētu.

SUBIUNCTIVI

Perfectū & plus quā perfectum { τετέπικα, τετέπικης, τετέπικη.
 τετέπικητον, τετέπικητον.
 τετέπικαμεν, τετέπικητε, τετέπικωσι.

Aoristus primus. { τυφάμην, τυφάσθαι, τυφάτω.
 τυφάμεθον, τυφάσθον, τυφάσθην.
 τυφάμεθα, τυφάσθε, τυφάιντο.

Aoristus secundus { τυπάμην, τυπάσθαι, τυπάτω.
 τυπάμεθον, τυπάσθον, τυπάσθην.
 τυπάμεθα, τυπάσθε, τυπάιντο.

INFINITIVI

Perfectum & plus quā perfectum, τετυπέναί.

Aoristus primus, τυφάσθαι. Aoristus secūdus, τυπείσθαι.

Futurum primum, τυφείσθαι. Futurum secundum, τυπείσθαι, per ῥ circumflexum.

At secundus Aoristus per ῑ acutum, τυπείσθαι.

PARTICIPII

Perfectum & plus quā perfectum { τετυπώς, τετυπότης.
 τετυπῶς, τετυπῆς.
 τετυπός, τετυπότης.

Aoristus primus { τυφάμενος, τυφάμενου.
 τυφάμενη, τυφάμενης.
 τυφάμενον, τυφάμενου.

Aoristus secundus { τυπόμενος, τυπόμενου.
 τυπόμενη, τυπόμενης.
 τυπόμενον, τυπόμενου.

Futurum primum	{	τυφάμενος, τυφάμενου.
		τυφάμενη, τυφάμενης.
		τυφάμενον, τυφάμενόν.
Futurum secundum	{	τυπούμενος, τυπούμενου.
		τυπούμενη, τυπούμενης.
		τυπούμενον, τυπούμενόν.

Atque hætenus de verbis barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

A Barytonis sextæ cōiugationis in *εω, αω, οω*, fiūt per cōtractionem verba quæ vocantur Circumflexa, ob id quod duabus syllabis in vnam contractis, accentum possideant circumflexum, *ποιέω ποιῶ, βοάω βοῶ, χευσσάω χευσσῶ, εω, αω, & οω* coalescentibus in *ῶ*: siquidem ex accentu acuto & graui profluit circumflexus, itidē in reliquis personis, *ποιέεις ποιῆς, βοάεις βοῆς, χευσσείς χευσσῆς*: de quibus postea. Neque hīc est quicquā peculiare, nisi quod ex tribus illis characteristicis *α, ε, ο*, & vocali aut diphthōgo sequente, certo quodā modo fiat synæresis, haud aliter atq; in contractis nominibus, quæ exceptis cōtractionibus, planè quintæ sunt declinationis.

Et quemadmodum illic non in omnibus casibus semper fit contractio, licet genitiuus desinat in *ος* purum: ita hīc non omne tempus est capax contractionis, sed tātum præsens ac imperfectū, idque in omnibus modis ac participiis: siquidem illæ terminationes quæ sequūtur *τι* in *τύτῳ, τυτῆς, τυτῇ*, quū in sexta cōiugatione his locis reperiantur puræ, *ποιέω, ποιέεις, ποιέει*, recepta est in quibusdam contractio, nempe in iis quæ ante *ω* habent vnam è figuratiuis *α, ε, ο*: pro quarū numero redduntur coniugationes circumflexorum, vbi crases ex istis vocabulis ad hunc fiunt modum:

	Prima,		Secunda,		Tertia,
	ε δ		ε α		ε ου
	ο ου		ο ω		ο ου
	η η		η α		η ω
Figura-	ω ω	Figura-	ω ω	Figura-	ω ω
tiva ε	δ δ	tiva α	δ α	tiva ο	δ ο
	οι οι		οι ω		οι οι
	ου ου		ου ω		ου ου
	η η		η α		η οι

Inflexio verò & formatio istiusmodi verborum, per omnia genera, modos, & participia se habet vt præscriptum est in barytonis. Futurū enim omnium circumflexorum definit in σω, præteritum in ηα, à quibus reliqua deriuantur tēpora, iuxta canones barytonorum.

PRIMA coniugatio circumflexorū fit à verbis sextæ coniugationis barytonorum in έω, ποιέω ποιά. Futurum in ήσω, vertendo ε in η longum, ποιήσω: vnde præteritum in ηηα, πεποίηα.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præfens { ποιέω α, ποιέεις δς, ποιέει εἰ.
ποιέετον εἶτον, ποιέετον εἶτον.
ποιέομεν οὐμεν, ποιέετε εἶτε, ποιέοσι οὐσι.

Imperfectum { ἐποιέον ουω, ἐποιέεις δς, ἐποιέει δ.
ἐποιέετον εἶτον, ἐποιέέτων εἶτῶ.
ἐποιέομεν οὐμεν, ἐποιέετε εἶτε, ἐποιέον ουω.

Perfectum, πεποίηα, πεποίηας, &c. vt τέτυφα, τέτυφας.

Plus quàm perfectum, ἔπεποιήκειν.

Aoristus primus, ἐποίησα. **Futurum primum**, ποιήσω.

IMPERATIVI

Præfens & imperfectum { ποιέε δ, ποιέέτω εἶτω.
ποιέετον εἶτον, ποιέέτων εἶτων.
ποιέετε εἶτε, ποιέέτωσθι εἶτωσθι.

c.iii.

Perfectū & plus quā perf. πεποίηκε. Aoristus I. ποίηεν.
Secundus Aoristus, secundum Futurum & Præteri-
tum medium quando reperiantur, dicitur postea.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum { ποιέοιμι οἷμι, ποιέοις οἷς, ποιέοι οἷ.
ποιέοιτον οἷτον, ποιέοιτε οἷτε, ποιέοιεν οἷεν.

Perfectum & plus quā perfectum, πεποίηκαμι.

Aoristus primus, ποίησαι. Futurū primū, ποίησθαι.

SUBJUNCTIVI

Præsens & imperfectum { ποιέω ω, ποιέης ἥς, ποιέη ἥ.
ποιέητον ἥτον, ποιέητον ἥτον.
ποιέωμεν ὦμεν, ποιέετε ἦτε, ποιέωσι ὦσι.

Perfectū & plus quā perfectum, πεποίηκα. Aorist. I. ποίησω.

INFINITIVI

Præsens & imperfec. ποιέειν εἶν. Perfectum, πεποίηχέναι.

Aoristus primus, ποίησαι. Futurum primum, ποίησθαι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum { ποιέων ὦν, ποιέοντες οὐῶντες.
ποιέουσα οὐῶσα, ποιέουσας οὐῶσας.
ποιέον οὐῶν, ποιέοντες οὐῶντες.

Perfectum & plus quā perfectum, πεποίηκώς.

Aoristus primus, ποίησας. Futurum primum, ποίησων.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens { ποιέομαι οὐμαι, ποιέῃ ἡ, ποιέεται εἴται.
ποιέομεθον οὐμέθον, ποιέεσθον φασθον, ποιέεσθον φασθον.
ποιέομεθα οὐμεθα, ποιέεσθε φασθε, ποιέονται οὐῶνται.

Imperfectum { ἐποιέομην οὐμίην, ἐποιέου οὐ, ἐποιέετο εἴτο.
ἐποιέομεθον ὕμεθον, ἐποιέεσθον φασθον, ἐποιέεσθον εἴσθον
ἐποιέομεθα οὐμεθα, ἐποιέεσθε φασθε, ἐποιέοντο οὐῶντο.

Perfectū { πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
πεποίημεθον, πεποίησθον, πεποίησθον.
πεποίημεθα, πεποίησθε, πεποίηται.

Plus quàm
perfectum

{ ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
ἐπεποίημενον, ἐπεποίησθον, ἐπεποίησθην.
ἐπεποίημεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίητο.

Aoristus primus, ἐποίησθην. Futurū primū, ποιήσῃς, ποιήσῃς.
Paulo post futurum, πεποιήσῃς.

IMPERATIVI

Præfens &
imperfectum

{ ποιέου οὐ, ποιέεσθω εἰσθω.
ποιέεσθον ἑσθον, ποιέεσθων εἰσθων.
ποιέεσθε εἰσθε, ποιέεσθωσθω εἰσθωσθω.

Perfectum &
plus quàm
perfectum

{ πεποίησο, πεποίησθω.
πεποίησθον, πεποίησθων.
πεποίησθε, πεποίησθωσθω.

Aoristus primus, ποιήθητι.

OPTATIVI

Præf. &
imperf.

{ ποιεοίμην οἶμην, ποιέοιο οἶο, ποιέοιτο οἶτο.
ποιεοίμεθον οἶμεθον, ποιέοισθον οἶσθον, ποιέοισθην οἶσθην.
ποιεοίμεθα οἶμεθα, ποιέοισθε οἶσθε, ποιέοιντο οἶντο.

Perfectum
& plus quàm
perfectum

{ πεποιήμην, πεποίηθω, πεποίητο.
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθην.
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίητο.

Aoristus primus, ποιήσῃς. Futurū primū, ποιήσῃς.
Paulo post futurum, πεποιήσῃς.

SVBIVNCTIVI

Præfens
& im-
perfectū

{ ποιέωμαι ὦμαι, ποιέῃ ἢ, ποιέῃται ἢται.
ποιέωμεθον ὦμεθον, ποιέῃσθον ἢσθον, ποιέῃσθον ἢσθον.
ποιέωμεθα ὦμεθα, ποιέῃσθε ἢσθε, ποιέωνται ὦνται.

Perfectū
& plus
quā perf.

{ πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῇται.
πεποιῶμεθον, πεποιῇσθον, πεποιῇσθον.
πεποιῶμεθα, πεποιῇσθε, πεποιῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν ποιήῃ.

INFINITIVI

Præfens & imperfectum, ποιέεσθαι ποιέσθαι. Perfectum

& plus quàm perfectum, πεποιῆσθαι, per ῆ circumflexu.
 Aoristus primus, ποίησθαι. Futurū primū, ποιήσεσθαι.
 Paulò post futurum, πεποιήσεσθαι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum { ποιεῖς, ποιῶν, ποιῶντος, ποιῶντος.
ποιεῖς, ποιῶν, ποιῶντος, ποιῶντος.
ποιεῖς, ποιῶν, ποιῶντος, ποιῶντος.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποίησθαι.

Aoristus primus, ποίησθαι. Futurū primū, ποιήσεσθαι.

Paulò post futurum, πεποιήσεσθαι.

VERBI MEDII

Præsens & imperfectum eadem cum passivis. Perfectum, Plus quàm perfectum, Aoristus secundus, & Futurum secundum quando reperiatur, dicemus postea. Restant igitur in verbis circumflexis duo tantum tempora, primus Aoristus & primum Futurū, quæ legem sequuntur barytonorum, hoc pacto:

Primus Aoristus Indicativi, ποίησθαι. Imperativi, ποίησθαι. Optativi, ποιήσομαι. Subiunctivi, ποιήσωμαι. Infinitivi, ποιήσεσθαι. Participii, ποιήσας.

Primum futurū Indicativi, ποιήσομαι. Optativi, ποιήσομαι. Infinitivi, ποιήσεσθαι. Participii, ποιήσας.

Eadem ratio in cæteris coniugationibus.

SECUNDA coniugatio circumflexorū fit à verbis in άω, βοάω, βοάω. Futurum in ήσω, βοήσω. Præteritum in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens { βοάω, βοάεις, βοάει.
βοάει, βοάει, βοάει.
βοάει, βοάει, βοάει.

Imperfectū { ἐβόων, ἐβόων, ἐβόων.
ἐβόων, ἐβόων, ἐβόων.
ἐβόων, ἐβόων, ἐβόων.

Perfectum, βεβόηκα, βεβόηχαι, βεβόηκε, vt τετυφα.
Plus quàm perfectum, ἐβεβόηκειν, ἐβεβόηκεις. &c.
Aoristus primus, ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum { Βόαε α, βοάετω ἄτω.
Βοάετον ἄτον, βοάετων ἄτων.
Βοάετε ἄτε, βοάετωσιν ἄτωσιν.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόηκε.
Aoristus primus, βοήσων.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum { Βοάοιμι ὦμι, βοάοις ὦς, βοάοι ὦ.
Βοάοιτον ὦτον, βοάοιτων ὦτων.
Βοάοιμην ὦμην, βοάοιτε ὦτε, βοάοιεν ὦεν.

Perfectum & plus quàm perfectum βεβόηχαιμι.
Aoristus primus, βοήσαιμι. Futurū primum, βοήσοιμι.

SVBIVNCTIVI

Præsens & imperfect. { ἐάν βοάω, βοήης ἄς, βοήη ἄ.
βοήητον ἄτον, βοήητον ἄτον.
βοάωμην ὦμην, βοήητε ἄτε, βοάωσι ὦσι.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόηκω.
Aoristus primus, βοήσω.

INFINITIVI

Præsens & imperfect. βοάειν βοᾶν. Perfect. & plus quàm perfectum, βεβόηκέναι. Aoristus primus, βοήσαι.
Futurum primum, βοήσων.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum { βοάων ὦν, βοάοντος ὦντος.
βοάουσα ὦσα, βοάούσης ὠσης.
βοάον ὦν, βοάοντος ὦντος.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόηκώς.
Aoristus primus, βοήσας. Futurum primum, βοήσων.

f.i.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præfens { βοάομαι ὦμαι, βοάη βοᾷ, βοάεται ἄται.
βοαόμενον ὠμενον, βοάεον ᾠαον, βοάεον ᾠαον.
βοαόμεθα ὠμεθα, βοάεθε ᾠατε, βοάονται ὦνται.

Imperfectum { ἐβοαόμην ὠμην, ἐβοαόν ὦ, ἐβοάετο ᾠτο.
ἐβοαόμενον ὠμενον, ἐβοάεον ᾠαον, ἐβοάεον ᾠαον.
ἐβοαόμεθα ὠμεθα, ἐβοάεθε ᾠατε, ἐβοάοντο ὦντο.

Perfectum { βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
βεβόημενον, βεβόηαον, βεβόηαον.
βεβόημεθα, βεβόηατε, βεβόηται.

Plus quàm perfectum { ἐβεβόημην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
ἐβεβόημενον, ἐβεβόηαον, ἐβεβόηατο.
ἐβεβόημεθα, ἐβεβόηατε, ἐβεβόητο.

Aoristus primus, βεβόητω. Futurum primum, βοήσομαι.
Paulo post futurum, βεβόησω.

I M P E R A T I V I

Præfens & imperfectum { βοάου βοᾷ, βοάεω βοάτω.
βοάεον βοᾷον, βοάεων βοάων.
βοάεθε βοᾷτε, βοάεσθω βοάωσθω.

Perfectum & plus quàm perfectum { βεβόησο, βεβόητω.
βεβόηαον, βεβόηαων.
βεβόηατε, βεβόηασθω.

Aoristus primus, βόητι.

O P T A T I V I

Præf. & imperf. { βοαοίμην βοῶμην, βοάοιο βοῶτο, βοάοιτο βοῶτο.
βοαοίμενον βοῶμενον, βοάοιαον βοῶον, βοάοιαν βοῶον.
βοαοίμεθα βοῶμεθα, βοάοιατε βοῶατε, βοάοιντο βοῶντο.

Perfectum & plus quàm perfectum { βεβόημην, βεβόητο, βεβόητο.
βεβόημενον, βεβόηαον, βεβόηατο.
βεβόημεθα, βεβόηατε, βεβόητο.

Aoristus primus, βοήτω. Futurum primum, βοήσοίμην.
Paulo post futurum, βεβόησοίμην.

SUBIUNCTIVI

Præsens & im-perfectū } βοᾶ́ωμαι βοᾶ́μαι, βοᾶ́η βοᾶ́, βοᾶ́ηται βοᾶ́ται.
 perfectū } βοᾶ́ωμεθον ὥμεθον, βοᾶ́ησθον ᾄσθον, βοᾶ́ησθον ᾄσθον.
 Præsens & plus quàm perfectum } βεβῶ́ωμαι, βεβῶ́η, βεβῶ́ηται.
 perfectum } βεβῶ́ωμεθον, βεβῶ́ησθον, βεβῶ́ησθον.
 Aoristus primus, ἐᾶν βοήσῳ.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, βοᾶ́εσθαι βοᾶ́σθαι. Perfectum, & plus quàm perfectum, βεβῶ́ησθαι.
 Aoristus primus, βοήσῃσθαι. Futurū primū, βοήσῃσεσθαι.
 Paulo post futurum, βεβῶ́ησεσθαι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum } βοᾶ́σμενος ὥσμενος, βοᾶ́σμενος ὥσμενος.
 } βοᾶ́σμενη ὥσμενη, βοᾶ́σμενης ὥσμενης.
 } βοᾶ́σμενον ὥσμενον, βοᾶ́σμενός ὥσμενός.
 Perfectum & plus quàm perfectum, βεβῶ́ησμενος.
 Aoristus primus, βοήσῃς. Futurū primū, βοήσῃσόςμενος.
 Paulo post futurum, βεβῶ́ησόςμενος.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐβῶ́σάμην, βῶ́σσαι, βοήσάμην, βοήσῃμαι, βοήσῃσθαι, βοήσάμενος. Futurum I, βοήσομαι, βοήσώμην, βοήσεσθαι, βοήσῃς. de quibus in prima coniugatione.

TERTIA coniugatio circumflexorum formatur à verbis in ὦω, γυνῶω γυνῶ. Futurum in ὦω, γυνῶω. Præteritum in ὦω, γυνῶω.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens } γυνῶω γυνῶ, γυνῶς γυνῶς, γυνῶσσι.
 } γυνῶσθαι γυνῶσθαι, γυνῶσθαι γυνῶσθαι.
 } γυνῶσθαι γυνῶσθαι, γυνῶσθαι γυνῶσθαι.

Imperfectū { ἐχέουσιν οὖν, ἐχέετε οἱς, ἐχέετε οὖ.
ἐχουσέτον οὐτόν, ἐχούτετον οὐτόν.
ἐχουσόμεν ὅμην, ἐχούσσετε οὐτε, ἐχούσθον οὖν.
Perfectum, κεχέυθα. Plus quàm perfect. ἐκεχέυσάκειν.
Aoristus primus, ἐχέωθι. Futurū primum, χευσάθι.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum { χεύεο, χευσέτω οὐτόν.
χευσέτον οὐτόν, χευέτων οὐτόν.
χευσέτε οὐτε, χευέτασθι οὐτάσθι.
Perfectum & plus quàm perfectum, κεχεύεο.
Aoristus primus, χεύεσθι.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum { χευσοίμι οἶμι, σοοῖς οἷς, σοί οἶ.
χευσοίτον οἶτον, χευσοίτων οἶτων.
χευσοίμεν οἶμεν, σοοῖτε οἶτε, σοοῖεν οἶεν.
Perfectum & plus quàm perfectum, κεχευέσθαιμι.
Aoristus primus, χευέσθαιμι. Futurū primum, χευσάσθαιμι.

SVBIVNCTIVI

Præsens & imperfect. { χευσάτω, σήης οἷς, σήη οἶ.
ἐάν χευσάτητον ὦτον, χευσάτητον ὦτον.
χευσάτωμεν ὦμεν, σήητε ὦτε, σήωσι ὦσι.
Perfectum & plus quàm perfectum, κεχευέσθαι.
Aoristus primus, χευσάθι.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, χευσθῆναι. Perfectū & plus quàm perfectum, κεχευσάμεναι.
Aoristus primus, χευσάσαι. Futurū primum, χευσάσθαι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum, χευσῶν ὢν, χευσόντος οὐτός.
Perfectum & plus quàm perfectum, κεχευέσθαις.
Aoristus primus, χευσάσας. Futurū primum, χευσάσθαις.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præfens { ῥευσσομαι οὐμαι, ῥευσσῇ οἱ, ῥευσσέται οὐται.
ῥευσσομένην ούμενον, σσεαδον ούαδον, σσεαδον ούαδον.
ῥευσσομένα ούμεθα, σσεαδε ούαδε, σσονται οῦνται.

Imperfectum { ἔῤευσσομένην ούμενον, σσέου ού, σσέτο οὔτο.
ἔῤευσσομένην ούμενον, σσεαδον ἔαδον, ῥεαδῶν ἔαδῶν.
ἔῤευσσομένα ἔμεθα, σσεαδε ούαδε, σσόντο οῦντο.

Perfectum { κεῤευσσομαι, ὑφασμαι, ὑσώται.
κεῤευσσομένην, ὑφασον, ὑσώαδον.
κεῤευσσώμεθα, ὑφαστε, ὑσώνται.

Plus quàm perfectum { ἔκεῤευσσώμενον, ὑφαστο, ὑφαστο.
ἔκεῤευσσώμενον, ὑσώαδον, ὑσώαδῶν.
ἔκεῤευσσώμεθα, ὑφαστε, ὑσώντο.

Aoristus primus, ἔῤευσσάμην. Futurū I, ῥευσσθήσομαι.

Paulo post futurum, κεῤευσσώμεθα.

IMPERATIVI

Præfens & imperfectum { ῥευσσέου ού, ῥευσσέαδω ούαδω.
ῥευσσέαδον ούαδον, ῥευσσέαδων ούαδων.
ῥευσσέαδε ούαδε, ῥευσσέαδωσθι ούαδωσθι.

Perfectum & plus quàm perfectum { κεῤευσσώσθω, κεῤευσσώσθω.
κεῤευσσώσθω, κεῤευσσώσθω.
κεῤευσσώσθε, κεῤευσσώσθωσθι.

Aoristus primus, ῥευσσάμην.

OPTATIVI

Præf. & imperf. { ῥευσσοίμην οίμην, σσοίω σσοίω, σσοίτω σσοίτω.
ῥευσσοίμενον οίμενον, σσοίαδον οίαδον, ῥεαδῶν οίαδῶν.
ῥευσσοίμεθα σσίμεθα, σσοίαδε σσίαδε, σσοίοντο σσοίντο.

Perfectum & plus quàm perfectum { κεῤευσσώμην, ὑσῶω, ὑσῶω.
κεῤευσσώμενον, ὑσώαδον, ὑσώαδῶν.
κεῤευσσώμεθα, ὑσώαδε, ὑσώντο.

Aoristus primus, ῥευσσάμην. Futurū I, ῥευσσθήσομαι.

Paulo post futurum, κεῤευσσώμεθα.

f.iii.

Imperfectū { ἐξέυσσον οὐν, ἐξέυθες οἷς, ἐξέυσσε οὐ.
ἐξέυσσέτον οὐτόν, ἐξέυθέντων οὐτών.
ἐξέυσσομεν ἑμῶν, ἐξέυσσέτε οὐτε, ἐξέυθον οἶν.
Perfectum, κεξέυθκα. Plus quàm perfect. ἐκεξέυσσάκειν.
Aoristus primus, ἐξέυσθα. Futurū primum, ξευσθή.

IMPERATIVI

Præfens & imperfectum { ξέυθε οὐ, ξευσσέτω οὐτά.
ξευσσέτον οὐτόν, ξευσθέντων οὐτών.
ξευσσέτε οὐτε, ξευσθέντων οὐτών.
Perfectum & plus quàm perfectum, κεξέυθκα.
Aoristus primus, ξέυθσον.

OPTATIVI

Præfens & imperfectum { ξευσσοίμι οἶμι, σοοῖς οἷς, θοί οἶ.
ξευσσοίτον οἶτον, ξευθοίτων οἶτων.
ξευσσοίμεν οἶμεν, σοοῖτε οἶτε, σοοῖεν οἶεν.
Perfectum & plus quàm perfectum, κεξευθόκημι.
Aoristus primus, ξευθόσκημι. Futurū primum, ξευσθήμι.

SUBIUNCTIVI

Præfens & imperfect. { ξευσσῶ ᾧ, σῆς οἷς, σῆ οἶ.
ἐάν ξευσσῆτον ᾧτον, ξευσσῆτον ᾧτον.
ξευσσῶμεν ᾧμεν, σῆτε ᾧτε, σῶσι ᾧσι.
Perfectum & plus quàm perfectum, κεξευθκα.
Aoristus primus, ξευσθή.

INFINITIVI

Præfens & imperfectum, ξευσσέν σοῦν. Perfectū & plus quàm perfectum, κεξευσσάκειν.

Aoristus primus, ξευσῶσαι. Futurū primum, ξευσθήν.

PARTICIPII

Præfens & imperfectum, ξευσσών ᾧν, ξευσσόντος οἶντος.

Perfectum & plus quàm perfectum, κεξευθκώς.

Aoristus primus, ξευσῶσας. Futurū primum, ξευσθήν.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præfens { ῥευσσομαι οὐμαι, ῥευσσῶ οἱ, ῥευσσέται οὐται.
ῥευσσομένην ούμενον, στέαδον οὐαδον, στέαδον οὐαδον.
ῥευσσομένα ούμεθα, στέαδε οὐαδε, σσόνται οὐῶται.

Imperfectum { ἔῤευσσομένην ούμενον, στέαδον οὐαδον, ῥεαδῶ ῥαδῶ.
ἔῤευσσομένα ῥμεθα, στέαδε οὐαδε, σσόντο οὐῶτο.

Perfectum { κεῤευσσομαι, ἐῤεσσα, ἐῤωται.
κεῤευσσομένην, ἐῤαδον, ἐῤωαδον.
κεῤευσσώμεθα, ἐῤαδε, ἐῤωνται.

Plus quàm perfectum { ἔκεῤευσσώμενον, ἐῤωαδον, ἐῤωαδῶ.
ἔκεῤευσσώμεθα, ἐῤαδε, ἐῤωντο.

Aoristus primus, ἔῤευσσῶ. Futurū I, ῥευσσθήσομαι.

Paulo post futurum, κεῤευσσώσομαι.

IMPERATIVI

Præfens & imperfectum { ῥευσσῶ οὐ, ῥευσσέαδω οὐαδω.
ῥευσσέαδον οὐαδον, ῥευσσέαδω οὐαδων.
ῥευσσέαδε οὐαδε, ῥευσσέαδωσθι οὐαδωσθι.

Perfectum & plus quàm perfectum { κεῤευσσώσθω, κεῤευσσώσθω.
κεῤευσσώσθω, κεῤευσσώσθω.
κεῤευσσώσθω, κεῤευσσώσθω.

Aoristus primus, ῥευσσώσθω.

OPTATIVI

Præf. & imperf. { ῥευσσοίμενον οίμενον, σσοίω σσοίω, σσοίω σσοίω.
ῥευσσοίμενον οίμενον, σσοίωσθω οίωσθω, σσοίωσθω οίωσθω.
ῥευσσοίμεθα σσίμεθα, σσοίωσθω σσίωσθω, σσοίωσθω σσίωσθω.

Perfectum & plus quàm perfectum { κεῤευσσώμενον, ἐῤωαδον, ἐῤωαδῶ.
κεῤευσσώμενον, ἐῤωαδον, ἐῤωαδῶ.
κεῤευσσώμεθα, ἐῤαδε, ἐῤωντο.

Aoristus primus, ῥευσσώσθω. Futurū I, ῥευσσθήσομαι.

Paulo post futurum, κεῤευσσώσθω.

f.iii.

S V B I V N C T I V I

Præs. { ῥευσσώμην ὤμην, ῥευσσῇ οἱ, ῥευσσῇται ὤται.
 & ἐάν { ῥευσσώμεθον ὤμεθον, ῥευσσῇσθον ὤσθον, ῥευσσῇσθον ὤσθον
 imp. { ῥευσσώμεθα ὤμεθα, ῥευσσῇθε ὤθε, ῥευσσῶνται ὠνται.
 Perfectum & { κεῖ ῥευσσάμην, κεῖ ῥευσσῶ, κεῖ ῥευσσῇται.
 plus quàm { κεῖ ῥευσσάμεθον, κεῖ ῥευσσῇσθον, κεῖ ῥευσσῇσθον.
 perfectum { κεῖ ῥευσσάμεθα, κεῖ ῥευσσῇθε, κεῖ ῥευσσῶνται.
 Aoristus primus, ἐάν ῥευσσῶ.

I N F I N I T I V I

Præsens & imperfectū, ῥευσσέσθαι ῥευσσῶσθαι. Perfectū
 & plus quàm perfect. κεῖ ῥευσσάσθαι. Aoristus I, ῥευσσάσθαι.
 Futurum I, ῥευσσῇσθαι. Paulo post fut. κεῖ ῥευσσῶσθαι.

P A R T I C I P I I

Præsens & { ῥευσσόμενος οὐόμενος, ῥευσσόμενος οὐόμενος.
 imperfectum { ῥευσσόμενός σου, ῥευσσόμενός σου.
 { ῥευσσόμενός σου, ῥευσσόμενός σου.
 Perfectum & plus quàm perfectum, κεῖ ῥευσσάμενος.
 Aoristus I, ῥευσσάμενός σου. Futurū primum, ῥευσσῶμενος.
 Paulo post futurum, κεῖ ῥευσσῶμενος.

V E R B I M E D I I

Aoristus primus, ἐάν ῥευσσάμην, ῥευσσῶμαι, ῥευσσάμην,
ῥευσσάμην, ῥευσσάμην, ῥευσσάμην.
 Futurum primum, ῥευσσάμην, ῥευσσάμην, ῥευσσάμην,
ῥευσσάμην, ῥευσσάμην, ῥευσσάμην. de quibus dictum est in ποιέω.

A N N O T A T I O N E S I N C I R C V N F L E X A

Monosyllaba circumflexa in secunda reperiuntur
 coniugatione, δράω, θλάω, κλάω. In prima verò primæ con-
 iugationis persona singulari minimè, nec in prima
 plurali, nec tertia, πλέω, πλέομεν, πλέοισι: nō autέ πλάω,
πλουῖμεν, πλουῖσι.

Quædam ad duas pertinent coniugationes, ῥευσσάω,
ῥευσσάω, ῥευσσάω, ῥευσσάω.

Craſis α & ε in α, βοάας, βοᾶς: Doricè autem in η, ῥηάς, ῥηῆς, διψάς διψῆς, per η̄ monophthōgum, hoc eſt nuda vocalem. Quem morem in quibuſdam Attici quoque ſeruarunt, dicentes πεινῆς, διψῆς, ζῆς, vnde imperfectum ἐζῆ, & infinitiuus ζῶ.

Futurum in ῥω, vel ὦσω. Quædam figuratiuam retinēt, τελέω, τελέσω, τετέλεκα: γελᾶω, γελᾶσθαι, γεγῆκα: ὀμέω, ὀμέσω, ὠμοκα: & hæc penultimā aoriſti primi corripiūt, ἐτέλεκα, ἐγέλασα: poeticè autē ἐτέλεσα, producta penultima per poſitionē gemini ω. In nonnullis duplex futurū, αἰνέω, αἰνέσω & αἰνήσω. ſic καλέω, καλέσω & καλήσω, κηρέω, κηρέω, Φορέω, Φορῶ: & in ſecunda, ὀλοᾶω, ὀλοᾶσω & ὀλοήσω.

Secundū aoriſtū, ſecūdam futurum, & præteritum medium tertia cōiugatio non agnoſcit. At in duabus prioribus ita demū reperiūtur, ſi thema iam affectum contractione deſinat in ω non purum, idque ad hunc modum: Ex primo Aoriſto, primo futuro, & præterito actiuo eliditur penultima vocalis cū cōſonante ſequente, δουπέω δουπῶ: futurū primū, δουπήσω: ſecūdam, δουπῶ. Aoriſtus primus, ἐδούπηκα: ſecūdus, ἐδουπον: præteritum actiuum, δεδούπηκα: medium, δέδουπα. ſic μυκάω μυκῶ, μυκήσω μυκῶ, ἐμύκησα ἐμυκον, μεμύκηκα μέμυκα.

Monosyllaba verò circūflexa his tēporibus carēt, præter duo, ῥέω ῥῶ, αῶω αῶ: vnde formatur aoriſti ſecūdi, ἐῤον ἐῤες ἐῤε, à primo ἐῤησα: & ἐῤων ἐῤες ἐῤε, ab ἐῤαſαι.

Optatiuum præſentis circūflexi ſolēt Attici etiam per ῶ purum inflectere hoc pacto:

Optatiuus	{	ποιοῖν, ποιοῖς, ποιοῖ.
Atticus		ποιοῖσθν, ποιοῖτέν.
		ποιοῖσθν, ποιοῖτε, ποιοῖσθν.

Infinitiui barytoni, ποιέειν, βοάειν, χευσέειν, primū abiiiciunt, ac deinde ſit craſis, ποιέειν ποιέειν, βοάειν βοάειν, χε-

σθεν χρυσίου. Quonquam in secunda coniugatione quidam subscribunt ι, βοᾶν, πεινᾶν : quidam non subscribunt, βοᾶν, πεινᾶν.

Præteritum perfectum passivum fit ab activo, mutando κ in μσι: sed asciscitur σ, si penultima sit brevis, τετέλεκα, τετέλεσμαι. In tertia quoq; plurali ac reliquis modis utimur periphrasi, ut in barytonis. Si autē penultima sit longa η vel ω, non assumitur σ, πεποιήκα, πεποίημαι: βεβόηκα, βεβόημαι: κεχρυσώκα, κεχρυσώμαι. Verū quia ται tertiæ personæ singularis est purū, πεποιήται, βεβόηται, κεχρυσώται, ideo locis aliquot interponitur σ, quæ admodū scriptū est in quinta cōiugatione barytonorū.

Optativa præterea in huiusmodi præterito fuit sine periphrasi, per diphthongū impropriam η & ω, πεποιήμην, βεβόημην, κεχρυσώμην. Sic & subiunctiva legitime formantur per ω circumflexum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι. In utroque autem modo circumflectitur secunda & tertia persona, πεποιῆτο, πεποιῆτο: εἰ πεποιῶμαι, πεποιῆ, πεποιῆται: & ita in cæteris coniugationibus.

DE VERBIS IN MI.

A Verbis sextæ cōiugationis in εω αω οω υω, deducuntur quæ vocata sunt verba in μι, quod in μι desināt, ἴω ἴημι, εἶω ἴσημι, δῶ δίδωμι, ἔλγυνω ἔλγυνμι: ideoque desinentium in μι quatuor sunt coniugationes, pro numero vocalium ε α ο υ, quæ sunt indices ac figuratiuæ coniugationum.

Quod ad principalem attinet syllabam, tres primæ coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμόν, hoc est reduplicationem: quarta non item. Reduplicatio propria est quando prima thematis repetitur cōsonans, & assumitur ι breue, δῶ, δίδωμι: in vicem autem aspirata succedit illius tenuis, ἴω, ἴημι, mutando θ in τ, νόη-

ῥημι. Reduplicatio impropria, vbi tantum præfigitur
 i, vt si verbum incipiatur à vocali, ἔω, ἴημι: aut à literis
στ, σάω, ἴστημι. Vltima verò & penultima syllaba sic ha-
 bent: Migrat ω purum in μι, vocales autem characteri-
 flicæ in proprias longas, ε & α in η, ῥέω, πῖημι: σάω, ἴστημι:
ο in ω, δίδω, δίδωμι. Cæterū υ quū sit anceps, hīc longum
 censebitur, ῥέω, ῥέωμι. Quæcunque igitur in his
 verbis sortita sunt reduplicationem, tribus opus habet
 syllabis, reduplicatione, penultima longa, & syllaba μι.
 Nec est reduplicatio nisi in præsentī & præterito im-
 perfecto, per omnes modos & participia.

Trium quoque temporum hīc solum habēda est ra-
 tio, præsentis, imperfecti, & secundi aoristi. Præsens pe-
 culiarem sibi vendicat inflexionem. At imperfectum
 & secundus Aoristus reguntur legibus aoristi passiuī
 barytonorum, excepta penultima, de qua postea. Per-
 fectum, plus quàm perfectum, aoristus primus & fu-
 turum consueto more formātur ab his verbis siue cir-
 cunflexis, siue barytonis, vnde manant ipsa verba in
μι, vt πῖημι, futurum πῖε, à ῥέω vel ῥώ. sic ἴστημι, aori-
 stus primus ἔστησα, à σάω: item δίδωμι, perfectum δέδωκα,
 plus quàm perfectum ἔδεδωκεν, à δίδω. Proinde hæc tē-
 pora, quòd sint ad barytonorum canones exigenda, pa-
 rum prosequemur in istis coniugationibus, nisi quid
 interuenerit, quo deflectant à præscriptis legibus.

Medio præterito carent verba in μι, & item secundo
 futuro, perinde atque circunflexa.

Secundum aoristum passiuum quidē ignorant, at
 medium rite formant, vt & actiuum.

PRIMA coniugatio in μι fit à verbis in έω, per re-
 duplicationem, ῥέω, πῖημι.

Futurum in ήσω, ῥήσω, vt in prima circunflexorum.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præfens

Τίθημι, ἔθης, τίθῃσι.
 ἔθου, ἔθου.
 τίθεμεν, ἔθετε, ἔθεισι, & Ionice τίθεασι.

Imperfectum

ἔπιθην, ἐτίθης, ἐτίθη.
 ἐτίθετον, ἐτίθετον.
 ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσθον.

Perfectum, τέθηκα, κας, κε, per diphthongum φ.

Plus quam perfectum, ἐτέθεικα, κεις, κει.

Aoristus primus, ἔθηκα, κας, κε, per κ scribitur.

Aoristus

secundus

ἔθην, ἔθης, ἔθη.
 ἔθετον, ἔθέτουν.
 ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσθον.

Futurum primum, θήσω, σός, σά, ἀθήω.

IMPERATIVI

Præfens & imperfectum

τίθει, ἔθετω.
 ἔθετον, ἔθέτων.
 ἔθετε, ἔθετωσθον.

Aoristus

secundus

θήε, θέτω.
 θέτον, θέτων.
 θέτε, θέτωσθον.

OPTATIVI

Præfens & imperfectum

πιθέω, ἔθεις, πείθῃ.
 ἔθειντον, πείθῃτων.
 πείθμεν, ἔθειντε, πείθσθον.

Aoristus

secundus

θέω, θείς, θείν.
 θείντον, θήθων.
 θείμεν, θείντε, θείσθον.

SUBIUNCTIVI

Præfens & imperfectum

ἔαν
 ἔαν
 τίθῃ, πείθῃς, πείθῃ.
 τίθῃτον, πείθῃτον.
 τίθῃμεν, πείθῃτε, πείθῃσι.

Aoristus
secundus { ἦν, ἦς, ἦ.
ἦτον, ἦτον.
ἦν, ἦτε, ἦσαν.

INFINITIVI

Præfens, ἵσταναι. Aoristus secundus, ἔσταναι.

PARTICIPII

Præfens &
imperfectum { ὁ πῆς, ἵσταντος.
ἡ ἵστασα, πῆσις.
ὁ πῆν, ἵσταντος.

Aoristus
secundus { ὁ πῆς, ἔσταντος.
ἡ ἔστασα, πῆσις.
ὁ πῆν, ἔσταντος.

VERBVM PASSIVVM

fit ab actiuo, corripiendo penultimam, πῆμι, ἵσμεν.

INDICATIVI

Præfens { τίσμεν, ἵσμεν, ἵσται.
πῆμεν, πῆσθον, πῆσθον.
ἵσμεθα, ἵσθε, ἵσται.

Imperfectum { ἐπιπῆμι, ἐπῆσο, ἐπῆσο.
ἐπιπῆμεν, ἐπῆσθον, ἐπῆσθον.
ἐπιπῆμεθα, ἐπῆσθε, ἐπῆσθον.

Perfectum { τέθεικα, τέθεικα, τέθεικα.
τέθειμεν, τέθεισθον, τέθεισθον.
τέθειμεθα, τέθεισθε, τέθεισθον.

Per ὁ penultimam, perinde atque actiuum τέθεικα.

Plus quàm perfectum, ἐπέπῆμι, ἐπέπῆσο. &c.

Aoristus primus, ἐπῆμι, ἐπῆς, vt in barytonis.

Futurū primū, τέθεικα. Paulo post futurū, τέθεισομαι.

IMPERATIVI

Præfens &
imperfectum { ἵστη, πῆσθον.
ἵσθον, πῆσθον.
ἵσθε, πῆσθον.

O P T A T I V I

Præsens & imperfectum { πείμω, ἡδεῖο, πείτω.
 πείμεθον, ἡδεῖσθον, ἡδεσθω.
 πείμεθα, πείσθε, ἡδυντο.

Perfectum & plus quàm perfectum { τερείμω, τερείο, τερείτω.
 τερείμεθον, τερείσθον, τερείσθω.
 τερείμεθα, τερείσθε, τερέυντο.

S V B I V N C T I V I

Præsens & imperfectum { ἡδύμην, πῆν, ἡδύνται.
 εἰς { ἡδύμεθον, ἡδύνθον, ἡδύνθον.
 ἡδύμεθα, ἡδύνθε, ἡδύνται.

Perfectum & plus quàm perfectum { τεδύμην, τεδῆν, τεδύνται.
 εἰς { τεδύμεθον, τεδύνθον, τεδύνθον.
 τεδύμεθα, τεδύνθε, τεδύνται.

I N F I N I T I V I

Præsens & imperfectum, ἡδεσθαι, ab Indicativo ἡδεσθε.

P A R T I C I P I I

Præsens & imperfectum, ὁ ἡδύμενος, ἡ πῆν, ὁ ἡδύνθων.

V E R B I M E D I I

Præsens & imperfectum eadem sunt cum passivis.

Perfectum & plus quàm perfectum, & secundum futurum desiderantur. Reliqua sunt tria tempora, primus Aoristus, secundus Aoristus, & Futurum primum.

Aoristus primus, ἡδεσθαι: sed parum usitatus.

Futurum primum per omnes modos ac participia, ἡδεσθαι, ἡδεσθαι, ἡδεσθαι, ἡδεσθαι.

Secundus autem aoristus inflectitur sic,

Indicativus { ἡδεσθαι, ἡδεσθε, ἡδυντο.
 ἡδεσμεθον, ἡδεσθον, ἡδεσθω.
 ἡδεσμεθα, ἡδεσθε, ἡδυντο.

Imperativus { ἡδεσθε, ἡδεσθω.
 ἡδεσθον, ἡδεσθων.
 ἡδεσθε, ἡδεσθωσιν.

Optatiuus { θέμεν, θέτε, θέτω.
 θέμεθον, θέσθον, θέσθω.
 θέμεθα, θέσθε, θέιντο.

Subiunct. εἰ { θέμεν, θέσθον, θέσθον.
 θέμεθα, θέσθε, θέωνται.

Infinitiuus, θέσθαι.

Participium, ὁ θέμενος, ἡ θέμενη, ὃ θέμενον.

Et in sequentibus quoque coniugationibus eodem modo se habent hæc tempora, vt postea videbitur.

SECUNDA coniugatio in μι fit à verbis in αω: εἶω, ἴσημι. Futurum in ἦσω, σήσω, vt in secunda coniugatione circumflexorum.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens { ἴσημι, ἴσης, ἴησι.
 ἴσατον, ἴσατον.
 ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασι.

Imperfectū { ἴσῃν, ἴσης, ἴση.
 ἴσατον, ἴσάτω.
 ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασθον.

Perfectum, ἔσκη per α. Plus quàm perfectum, ἔσκαον.

Aoristus primus, ἔσκη.

Aoristus { ἔσῃν, ἔσης, ἔση.
 secundus { ἔσητον, ἔσήτω.
 ἔσημεν, ἔσητε, ἔσησθον.

Futurum primum, σήσω.

IMPERATIVI

Præsens & { ἴσθι, ἴστω.
 imperfectum { ἴσθον, ἴσάτων.
 ἴσατε, ἴσάτωσθον.

Aoristus { σῇθι, σήτω.
 secundus { σήθον, σήτων.
 σήτε, σήτωσθον.

g.iii.

OPTATIVI

Præfens & imperfectum	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἰσάμην, ἰσάῃς, ἰσάῃη.} \\ \text{ἰσάμηντον, ἰσάμηντι.} \\ \text{ἰσάμηντο, ἰσάμηντε, ἰσάμηντο.} \end{array} \right.$
Aoristus secundus	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἰσάμην, ἰσάῃς, ἰσάῃη.} \\ \text{ἰσάμηντον, ἰσάμηντι.} \\ \text{ἰσάμηντο, ἰσάμηντε, ἰσάμηντο.} \end{array} \right.$

SVBIVNCTIVI

Præfens & imperfectum	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἰσῶ, ἰσᾷς, ἰσᾷη.} \\ \text{ἰσῶτον, ἰσῶτον.} \\ \text{ἰσῶτο, ἰσῶτε, ἰσῶσι.} \end{array} \right.$
Aoristus secundus	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ.} \\ \text{ἰσῶτον, ἰσῶτον.} \\ \text{ἰσῶτο, ἰσῶτε, ἰσῶσι.} \end{array} \right.$

INFINITIVI

Præfens, ἰσάναι.	Aoristus secundus, ἰσάναι.
------------------	----------------------------

PARTICIPII

Præfens & imperfectum	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ ἰσᾷς, ἰσάντος.} \\ \text{ἡ ἰσᾷς, ἰσάνσης.} \\ \text{τὸ ἰσάν, ἰσάντος.} \end{array} \right.$
Aoristus secundus	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ ἰσᾷς, ἰσάντος.} \\ \text{ἡ ἰσᾷς, ἰσάνσης.} \\ \text{τὸ ἰσάν, ἰσάντος.} \end{array} \right.$

VERBI PASSIVI INDICATIVE

Præfens	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἰσάμην, ἰσάσαι, ἰσάται.} \\ \text{ἰσάμεθον, ἰσάσθον, ἰσάσθον.} \\ \text{ἰσάμεθα, ἰσάσθε, ἰσάνται.} \end{array} \right.$
Imperfectum	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἰσάμην, ἰσάσθαι, ἰσάται.} \\ \text{ἰσάμεθον, ἰσάσθον, ἰσάσθον.} \\ \text{ἰσάμεθα, ἰσάσθε, ἰσάντο.} \end{array} \right.$
Perfectum, ἰσάμην, ἰσάσαι, ἰσάται.	
Plus quàm perfectum, ἰσάμην, ἰσάσθαι, ἰσάται, more cōsueti.	

Aoristus primus, ἐξάδην. Futurum primum, ἐξήσομαι.
Paulo post futurum, ἐξάσομαι.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum { ἵστασο, ἵσταδω.
ἵσταδον, ἵσταδων.
ἵσταδε, ἵσταδωσθι.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum { ἱσταίμην, ἱστῶ, ἱστῶτο.
ἱσταίμεθον, ἱστῶμεθον, ἱσταίμεθα.
ἱστῶμεθα, ἱστῶτε, ἱστῶντο.

Perfectum & plus quàm perfectum { ἐξάίμην, ἐξῶ, ἐξῶτο.
ἐξάίμεθον, ἐξῶμεθον, ἐξάίμεθα.
ἐξῶμεθα, ἐξῶτε, ἐξῶντο.

SVBIVNCTIVI

Præsens & imperfectum { ἱστῶμαι, ἱστῶ, ἱστῶται.
ἱστῶμεθον, ἱστῶμεθον, ἱστῶμεθα.
ἱστῶμεθα, ἱστῶτε, ἱστῶνται.

Perfectum & plus quàm perfectum { ἐξῶμαι, ἐξῶ, ἐξῶται.
ἐξῶμεθον, ἐξῶμεθον, ἐξῶμεθα.
ἐξῶμεθα, ἐξῶτε, ἐξῶνται.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, ἵστασθαι, ab Indicativo ἵσταδε,

PARTICIPII

Præsens & imperfectum, ἱστᾶμενος, ἱστᾶμενη, ἱστᾶμενον.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐξήσασμαι, ἐξήσας, ἐξήσασθαι, ἐξήσωμαι, ἐξήσας-
θαι, ἐξήσασθαι.

Futurum verò primum, ἐξήσομαι, ἐξήσῃ, ἐξήσῃς, ἐξήσῃς, ἐξήσῃς.

Secundus aoristus. S. ἐξάμην, ἐξάμην, ἐξάμην. D. ἐξάμεθον,
ἐξάμεθον, ἐξάμεθον. P. ἐξάμεθα, ἐξάμεθα, ἐξάμεθα. Sed in hoc
verbo non est tempus vñitatum.

TERTIA coniugatio in μ fit à verbis in $\delta\omega$: $\delta\delta\omega$, $\delta\delta\omega\mu$. Futurum in $\omega\sigma\omega$, $\delta\delta\omega\sigma$, perinde vt in tertia circūflexorum. Præteritum $\delta\delta\omega\kappa\alpha$.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præfens { $\delta\delta\omega\mu$, $\delta\delta\omega\varsigma$, $\delta\delta\omega\sigma\iota$.
 $\delta\delta\omega\tau\omicron\nu$, $\delta\delta\omega\tau\omicron\nu$.
 $\delta\delta\omega\mu\iota\mu$, $\delta\delta\omega\tau\epsilon$, $\delta\delta\omega\upsilon\sigma\iota$. Ionicè $\delta\delta\omega\alpha\sigma\iota$.

Imperfectum { $\epsilon\delta\omega\nu$, $\epsilon\delta\omega\varsigma$, $\epsilon\delta\omega$.
 $\epsilon\delta\omega\tau\omicron\nu$, $\epsilon\delta\omega\tau\iota\omega$.
 $\epsilon\delta\omega\mu\iota\mu$, $\epsilon\delta\omega\tau\epsilon$, $\epsilon\delta\omega\sigma\sigma\mu$.

Perfectum, $\delta\delta\omega\kappa\alpha$. Plus quàm perfectum, $\epsilon\delta\epsilon\delta\omega\kappa\epsilon\iota\omega$.

Aoristus primus, $\epsilon\delta\omega\kappa\alpha$ per κ .

Aoristus { $\epsilon\delta\omega\nu$, $\epsilon\delta\omega\varsigma$, $\epsilon\delta\omega$.
secundus { $\epsilon\delta\omega\tau\omicron\nu$, $\epsilon\delta\omega\tau\iota\omega$.
 $\epsilon\delta\omega\mu\iota\mu$, $\epsilon\delta\omega\tau\epsilon$, $\epsilon\delta\omega\sigma\sigma\mu$.

Futurum primum, $\delta\delta\omega\sigma\omega$.

IMPERATIVI

Præfens & { $\delta\delta\omega\theta\iota$, $\delta\delta\omega\tau\omega$.
imperfectum { $\delta\delta\omega\tau\omicron\nu$, $\delta\delta\omega\tau\omega\nu$.
 $\delta\delta\omega\tau\epsilon$, $\delta\delta\omega\tau\omega\sigma\sigma\mu$.

Aoristus { $\delta\delta\epsilon$, $\delta\delta\omega$.
secundus { $\delta\delta\omega\nu$, $\delta\delta\omega\nu$.
 $\delta\delta\omega\tau\epsilon$, $\delta\delta\omega\tau\omega\sigma\sigma\mu$.

OPTATIVI

Præfens & { $\delta\delta\omega\iota\omega$, $\delta\delta\omega\iota\varsigma$, $\delta\delta\omega\iota$.
imperfectum { $\delta\delta\omega\iota\tau\omicron\nu$, $\delta\delta\omega\iota\tau\iota\omega$.
 $\delta\delta\omega\iota\mu\iota\mu$, $\delta\delta\omega\iota\tau\epsilon$, $\delta\delta\omega\iota\sigma\sigma\mu$.

Aoristus { $\delta\delta\omega$, $\delta\delta\omega\iota\varsigma$, $\delta\delta\omega$.
secundus { $\delta\delta\omega\tau\omicron\nu$, $\delta\delta\omega\tau\iota\omega$.
 $\delta\delta\omega\mu\iota\mu$, $\delta\delta\omega\tau\epsilon$, $\delta\delta\omega\sigma\sigma\mu$.

SVBIVNCTIVI

Præsens &
imperfe-
ctum

είμι, είμις, είμις.
είμιςτον, είμιςτον.
είμιςμι, είμιςτε, είμιςσι.

Aoristus
secundus

είμι, είμις, είμις.
είμιςτον, είμιςτον.
είμιςμι, είμιςτε, είμιςσι.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, είδεναι. Aoristus secundus, είδέναι.

PARTICIPII

Præsens &
imperfectum

είδων, είδωντος.
είδονσα, είδονσης.
είδων, είδωντος.

Aoristus
secundus

είδων, είδωντος.
είδονσα, είδονσης.
είδων, είδωντος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens

είδωμαι, είδωμαι, είδωμαι.
είδωμεν, είδωμεν, είδωμεν.
είδωμαι, είδωμαι, είδωμαι.

Imperfectum

είδωμι, είδωμι, είδωμι.
είδωμεν, είδωμεν, είδωμεν.
είδωμαι, είδωμαι, είδωμαι.

Perfectum, είδωμαι. Plus quam perfectum, είδωμαι.

Aoristus primus, είδωμαι. Futurum primum, είδωμαι.

Paulo postfuturum, είδωμαι.

IMPERATIVI

Præsens &
imperfectum

είδω, είδω.
είδω, είδω.
είδω, είδω.

Perfectum &
plus quam
perfectum

είδω, είδω.
είδω, είδω.
είδω, είδω.

h.i.

O P T A T I V I

Præfens & imperfectum { διδοίμην, διδοῖς, διδοῖτο.
 διδοίμεθον, διδίδας, διδίδαν.
 διδοίμεθα, διδίδετε, διδιδντο.

Perfectum & plus quàm perfectum, δέδοίμην, δέδοῖς, δέ-
 διδντο, vt præfens.

S V B I V N C T I V I

Præfens & imper- { δίδωμι, δίδῃς, δίδωται.
 fectum { δίδωμεθον, δίδωας, δίδωσαν.
 δίδωμεθα, δίδετε, διδνται.

Perfectum & plus quàm perfectum, εἰδῶμι, εἰδῶς, εἰδνται, vt præfens.

I N F I N I T I V I

Præfens & imperfectum, δίδωσθαι, ab Indicatiuo διδιδας.

P A R T I C I P I I

Præfens & imperfectum, ὁ δίδωμνος, ἡ δίδωμνη, τὸ δίδωμνον.

I N F I N I T I V I

Aoristus primus, εἰδωκέμεν, parum vsitatus.

Aoristus verò secundus sic inflectitur,

Indicatiuus { εἰδοίμην, εἰδοῖς, εἰδοῖτο.
 εἰδοίμεθον, εἰδιδας, εἰδιδαν.
 εἰδοίμεθα, εἰδίδετε, εἰδιδντο.

Imperatiuus { εἰδοῖς, εἰδνται.
 εἰδντο, εἰδνται.
 εἰδνται, εἰδνται.

Futurum primum per omnes modos & participia, εἰ-
 σομαι, εἰσοίμην, εἰσοσθαι, εἰσομένης.

Optatiuus { εἰδοίμην, εἰδοῖς, εἰδοῖτο.
 εἰδοίμεθον, εἰδιδας, εἰδιδαν.
 εἰδοίμεθα, εἰδίδετε, εἰδιδντο.

Subiun- { εἰδῶμι, εἰδῶς, εἰδνται.
 ctius { εἰδῶμεθον, εἰδῶας, εἰδῶσαν.
 εἰδῶμεθα, εἰδῶετε, εἰδνται.

Infinitivus, δίδαι.

Participium, ὁ δίδμενος, ἡ διδμένη, τὸ δίδμενον.

Q V A R T A coniugatio in μ fit à verbis in ψ ,
 ζῶντω, ζῶντωμι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præfens	{	ζῶντωμι, ζῶντες, ζῶντες.
		ζῶντων, ζῶντων.
Imperfectū	{	ζῶντων, ζῶντες, ζῶντες.
		ἐζῶντω, ἐζῶντες, ἐζῶντες.
		ἐζῶντων, ἐζῶντων.
		ἐζῶντων, ἐζῶντες, ἐζῶντων.

IMPERATIVI

Præfens & imperfectum	{	ζῶντω, ζῶντων.
		ζῶντων, ζῶντων.
		ζῶντες, ζῶντων.

INFINITIVI

Præfens & imperfectum, ζῶντωμι.

PARTICIPII

Præfens & imperfectum	{	ὁ ζῶν, ζῶντων.
		ἡ ζῶνσα, ζῶνσης.
		τὸ ζῶν, ζῶντων.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præfens	{	ζῶνται, ζῶνται, ζῶνται.
		ζῶνται, ζῶνται, ζῶνται.
Imperfectum	{	ἐζῶνται, ἐζῶνται, ἐζῶνται.
		ἐζῶνται, ἐζῶνται, ἐζῶνται.
		ἐζῶνται, ἐζῶνται, ἐζῶνται.

IMPERATIVI

Præfens & imperfectum	{	ζῶνται, ζῶνται.
		ζῶνται, ζῶνται.
		ζῶνται, ζῶνται.

h.ii.

INFINITIVI

Præsens & imperfect. *ζῶνυσθαι*, ab Indicatio *ζῶνυσθε*.

PARTICIPII

Præsens & imperfect. *ζῶνύμενος, ζῶνυμένη, ζῶνύμενοι*.

ANNOTATIONES IN VERBA IN MI.

REDUPLICATION in *ἴστημι* aspiratur: nā asperum spiritum habet iota ante *ς*.

Quarta coniugatio reduplicationē ignorat, *ζῶνυμι, ὁμῶργυμι, ὀρέγγυμι, κερσάνυμι, πωσάνυμι, δῦμι, Φῦμι*: id quod in aliis quoque accidit, *διζήμι, ὄνημι, φίλημι, ἴλημι, φημέ, γῶμι*, & multis reliquis apud poetas.

Præsentis & imperfecti singularia actiua penultimā producunt *η ω υ*, *ἴστημι, ἴσθην, διδωμι, ζῶνυμι: ἐπὶ δὲ ὡ, ἴσθην, ἐδίδων*. Dualia autē & pluralia corripunt, *ἴσθετον, ἴσθεμεν: ἴσατον, ἴσαμεν*. Sic & passiuū præsens & imperfectum in quouis numero, *ἴσθεσθαι, ἴσθεσθον, πθέμεθα, ἐπθέμεθα. &c.*

Tertia pluralis indicatiui præsentis, *ἴσθουσιν, ἴσασιν, διδούσιν, ζῶνύουσιν*. semper enim in præsentis & futuro omniū verborum similis est datiuo plurali participii eiusdem temporis, vt *τύπτοντες, τύπτοις: τίπτοντες, τίπτοις*: sic *τύπτομεν, τύπτοις*. vt *ἴσθεις, ἴσθεντες, τίς ἴσθεις*: sic *ἴσθεμεν, ἴσθεις*. vt *ἴσας, ἴσαντες, τίς ἴσας*: sic *ἴσαμεν, ἴσας*.

In quarta autem receptum est non *ζῶνύσιν*, sed *ζῶνύουσι*, à barytono *ζῶνύω*.

Ionice verò *ἴσθασιν, διδύσιν, ζῶνύσιν*. expūgunt enim subiunctiuam vocalem, aut ancipitē breuiant, & interponunt *α*, *ἴσθασιν, ἴσθασιν: διδύσιν, διδύσιν: ζῶνύσιν, ζῶνύσιν*: at *ἴσας* tantum, non *ἴσας*, ob cacophoniam.

Imperfectum singulare trium coniugationum vix est in vsu, sed vtimur personis circumflexorum, à *ἴσθω, ἴσθῃ, ἐπὶ ἴσθης, ἐπὶ ἴσθης*: ab *ἴσθω ἴσθῃ, ἴσθων, ἴσθας, ἴσθα*: à *διδύω δι-*

δῶ, ἐδίδου, ἐδίδδεις, ἐδίδδω. Idem iudicium de tertia plurali, ἐπίθου, ἴστων, ἐδίδδω.

Perfectū, τέθηκα, Boeotorū more, pro τέθηκα, à futuro θήσω. mutant enim Boeoti η in φ. At perfectū ἔστακα per α, pro ἔστηκα, à futuro στήσθ: ad differentiā ἔστηκα, præteriti medii ab ἔστηκα, seruâtque ἑ aspirationē præsentis ἴστημι.

Aoristi primi, ἔθηκα & ἔδωκα, pro ἔθηκα & ἔδωσα. deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt consonantem futurorum suorum, ἤσθ, δώσω.

Aoristi secundi sunt à primo futuro, vertendo σω in ν, & præposito augmento, θήσω, ἔδλω: στήσω, ἔστην: δώσθ, ἔδων. At quarta cōiugatio nec futurum habet, nec secundū aoristum, nisi in verbis dissyllabis. κλύμι, δῦμι: Futurum κλύσθ, δύσθ: Aoristus ἔκλω, ἔδλω, idem cum imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris, ἔστην, ἔστητον, ἔστημι: ἔγων, ἔγωντον, ἔγωμι.

Imperatiuus definit in θι, στήθι, γνῶθι: per vocalē indicatiui, quæ & in infinitiuo manet, σῆναι, γνῶναι. sed ἔδλω & ἔδων in duali & plurali vocalē corripit, ἔθετον, ἔθεμι: ἔδδωτον, ἔδδωμι. Imperatiuorū præterea vltima est σ, θές, δός. Infinitiuorū autē penultima diphthōgus, θείναι, δειῶναι.

Imperatiui in θι, τίθελι, ἴσαθι, δίδδθι, ἔλγυσθι, à prima plurali, ῥοι verso in θι, ἴσαροι, ἴσαθι: sed ἔλγελι per τι, non θι: de quo vide aoristum passiuum barytonorum.

Etiā hīc magis recepti sunt imperatiui secundæ personæ à contractis, ἔλθ, ἴσα, δίδδω, à τίθω, ἴστω, δίδδω.

Opratiui præsens, ἔλθω, ἔσθω, ἔσθω, δίδδω: & secundus aoristus, ἔλθω, ἔσθω, δίδδω, per diphthongum quæ continet figuratiuam coniugationis, ε, αι, οι.

Subiūctiui præsens, ἔλθω, ἔσθω, ἔσθω: ἔλθω, ἔσθω, ἔσθω: δίδδω, δίδδω, δίδδω. secundā & tertia persona singularis per diphthōgū impropria, ἥ primæ cōiugationis, ᾗ secundæ, ᾧ tertiæ.

h.iii.

Secundus autem aoristus, ἦν, ἦς, ἦν: ἦν, ἦς, ἦν: δῶ, δῶς, δῶ: per ἦ in duabus primis coniugationibus, & per ὦ in tertia.

Quarta coniugatio caret Optatiuo & Subiunctiuo.

Infinitiui præsens, ἵσθαι, ἰσάναι, διδόναι, βουλευῖναι, per figuratiuam coniugationis ante ναι.

Participium præteriti perfecti, ἔσκαως, ἔσκαψα, ἔσκαψες: & Ionicè, ἔσας, ἔσας. siquidè Iones è præteritis subtrahunt κ, & penultimam corripunt: μέμνηκα, μέμνηα: sic ἔσκακα, ἔσκαα: & participium ἔσας: deinde per crasim, ἔσας ἔσας, ἔσας ἔσας, ὅ ἔσας ἔσας: à quo compositum διεσας. vtrunque verò & masculinum & neutrum habet accentum acutum, & per ω scribitur. Idem dicendum in γελῶς, μεμψῶς, βεβῶς, à γελαῶς, μεμψῶς, βεβῶς: quorum themata sunt γάω, μψῶ, βῶω: vnde γήθω, γέγηκα, γέγαα: μήσω, μέμνηκα, μέμνηα: βήθω, βέβηκα, βέβηα.

Passiui præsens secundæ personæ, ἵσθαι, ἰσθαι: & Atticè πῖθαι, ἰσθαι, vt Barytonum τύπτομαι, τύπτη.

Imperfecti similiter secundæ personæ, ἐπίθεις, ἰσας, ἐδίδο, reiciunt σ, ac deinde crasim patiuntur: ἐπίθεις ἐπίθεις, ἰσας ἰσας, ἐδίδο ἐδίδο.

Perfectum passiuum verborum in μι corripit penultimam, actiuum δέδωκα, passiuum δέδομαι: sic ἔσκακα, ἔσκαμαι, a breui: qua lege à ἵσθαι diceretur τέθειμαι, ab actiuo τέθηκα. verum vt in actiuo, ita in passiuo scribitur per δ Boeoticum, τέθεικα, τέθηκα.

Aoristus primus, ἐτέθην, ἔσθην, ἐδίθην, penultima breui à tertia perfecti δέδοται, ἐδίθην. sic à τέθειται, correpta penultima dicendum erat ἐτέθην, sed prius θ vertitur in tenue τ, ἐτέθην.

Imperatiuus, ἵσθαι, ἰσας, διδοῖς: & abiecto σ, per crasim Atticā dicitur ἵσθαι ἵσθαι: ἰσας ἰσας: διδοῖς διδοῖς: vt in imper-

fecto. Iones enim tollunt σ, deinde Attici cōtrahunt.

Optatiui præsens, ὠθέμεν, πηθεῖο, πηθεῖτο: ἱστάμεν, ἱστάο, ἱστάτο: διδόμεν, διδῶ, διδῶτο. Perfectum verò, τεθέμεν, τεθεῖο, τεθεῖτο: ἐστάμεν, ἐστάο, ἐστάτο: δεδόμεν, δεδῶ, δεδῶτο. in utroque penultima diphthongus continens figuratiuam coniugationis εῖ, αἰ, οἰ, vt & in actiuo. Dux autem personæ circūfleūtur, si Optatiuus actiuus sit in vsu: alioqui accētus est acutus in antepenultima, δυνάμεν, δυνάο, δυνάτο. δύναμαι enim receptum est, non δυνήμι.

Subiūctiui præsens, ὠθῶμαι, πηθῶ, ὠθῆται, per ῆ: ἱσθῶμαι, ἱσθῶ, ἱσθῶται, per ᾱ: διδῶμαι, διδῶ, διδῶται, per ῶ: quorum accentus circumflexus. At ἐὰν δυνώμαι acuitur in antepenultima, quòd actiuum δυνήμι nō sit vsitatum, vt modo dictum est in Optatiuo.

Alii dicunt ἐὰν ἱσθῶμαι, ἱσθῶ, ἱσθῶται: & actiuum, ἱσθῶ, ἱσθῶ, ἱσθῶ. dicitur enim ἐὰν δυνώμαι, δυνῶ, δυνῶται, per η.

Perfectum, τεθῶμαι, τεθεῖ, τεθεῖται: ἐσθῶμαι, ἐσθῶ, ἐσθῶται: δεδῶμαι, δεδῶ, δεδῶται. prima persona in ῶμαι, secunda & tertia per ῆ, ᾱ, ῶ.

Medii verbi aoristus secundus fit ab actiuo, mutata longa in breuem, & interiecta syllaba μη, ἐθιω, ἐθίμεν, ἐθων ἐδόμεν: sed ab ἐστην, ἐστάμεν non est in vsu. Secunda persona, ἐθεσο, ἐδοσο, & Ionicè ἐθεο, ἐδοο: deinde per crasim Atticam ἐθου, ἐδου. Itidē in Imperatiuo, θέσο, θέο, θοῖ: δόσο, δόο, δοῖ.

Et quidem de verborum coniugationibus hæc præcipienda duximus, reliqua suo postea loco dicturi.

Nunc interim absoluiamus cæteras partes orationis.

PRONOMINA primæ personæ.

S. ἐγώ, ἐμοί, ἐμοί, ἐμέ: & per aphæresim μοί, μοί, μέ. D. νώ, νῶν. P. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμαῖ.

Secundæ personæ. S. σὺ, σοί, σὺ, σέ. D.

σφῶ, σφῶν. P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμαῖ. hīc ὅ, illic η.

Tertiæ personæ. S. ὁς, οὗ, οἷ, ἐ. D. σφῆ, σφῖν. P. σφῆς, σφῶν, σφῖσι, σφᾶς. hæc tria sunt primitiua.

Possessiua octo, ἐμός, ἐμή, ἐμόν: meus, mea, meum. σός, σή, σόν: tuus, tua, tuum. ὅς, ἡ, ὄν: suus, sua, suum. νῶτερος, noster duorum: σφῶτερος, vester duorum. At de pluribus, ἡμέτερος, noster: ὑμέτερος, vester: σφέτερος, suus. Quorū omnium masculina declinantur vt λόγος: neutra vt ξύλον: foemina trium in η, vt ἡμή: reliquorum quinque in εα inflectenda, vt ἡμέεα: ὁ νῶτερος, ἡ νῶτιέεα. & ita de aliis.

Demonstratiua duo, ὧς hic, ἐκεῖνος ille.

Masc. S. ὧς, ἑνός, τοῦτον, ὧς ὧς. D. ἑνός, ἑνόν, ὧς ἑνός. P. οὗτοι, ἐνόντων, τούτοις, τούτοις, ὧς οὗτοι.

Fœm. S. αὕτη, ταύτης, ταύτη, ταύτῃ, ὧς αὕτη. D. ταύτη, ταύτῃ, ὧς ταύτη. P. αὐταί, ταύτων, ταύταις, ταύταις, ὧς αὐταί.

Neut. S. τοῦτο, τοῦτου, τοῦτω, τοῦτο, ὧς τοῦτο. D. τοῦτω, τοῦτον, ὧς τοῦτω. P. ταῦτα, ταύτων, ταύτοις, ταῦτα, ὧς ταῦτα.

Masc. ἐκεῖνος. Fœmin. ἐκεῖνη. Neut. ἐκεῖνο, sine ν declinandum, vt ὁ λόγος, ἡ ἡμή, ὁ ξύλον.

Attici demonstratiuis addunt ἰ acutum, οὐτοςί, τουτουί, τουτωί, τουτονί: ἐκεῖνοσί, ἐκεῖνουί, &c.

In neutro autem singulari, τουτοί, & sæpius τουτί: in plurali verò pro ταῦτα dicunt ταῦτί.

Relatiuum vnum, αὐτός, ipse, omnium personarum, αὐτός ἐγώ, ipse ego: αὐτός σὺ, ipse tu: αὐτός ἐκεῖνος, ipse ille.

Mas. αὐτός. Fœmin. αὐτή. Neutr. αὐτό: vt ὁ λόγος, ἡ ἡμή,

ὁ ξύλον. Neutrum αὐτό, sine ν, ut ἡμεῖς & ἐκεῖνο.

Composita tria, ἐμῶ, ἐμῶ, ἐμῶ, meiipfius: σεαυτῶ, tuiipfius: ἐαυτῶ, fuiipfius: carent autem nominatiuo.

Primæ personæ Masc. ἐμῶ, ἐμῶ, ἐμῶ. Fœm. ἐμῶ, ἐμῶ, ἐμῶ. Neut. ἐμῶ, ἐμῶ, ἐμῶ.

Secundæ personæ, σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτῶ: σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτῶ: σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτῶ. & per crasim, σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτῶ. &c.

Tertiæ personæ, ἐαυτῶ, ἐαυτῶ, ἐαυτῶ: ἐαυτῶ, ἐαυτῶ, ἐαυτῶ: ἐαυτῶ, ἐαυτῶ, ἐαυτῶ. quumque duo præcedentia, tantum habeant singulare, hoc etiam declinatur pluraliter & coniunctim & diuisim, ἐαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν: ἐαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν: ἐαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν. Sic ἐαυτῶν, ἐαυτῶν, ἐαυτῶν: ἐαυτῶν, ἐαυτῶν, ἐαυτῶν. Et huius quidem plurale in omnes quoque quadrat personas, ἐαυτῶν, nostrum, vestrum, fuiipforum: ἐαυτῶν, nos, vos, seipsos. Sic & interdum singulariter ἐαυτῶ, tuiipfius: ἐαυτῶν, teipsum.

Quum reperiuntur aspirata αὐτό, αὐτῶ, αὐτῶν, & similia, aphæresis est pro ἐαυτό, ἐαυτῶ, ἐαυτῶν.

Infinitum pronomen vocant ὁ δεινῶ, quidam: & sic declinatur,

Masc. ὁ δεινῶ, τῶ δεινῶ, ὃ δεινῶ, ὅν δεινῶ.

Fœm. ἡ δεινῶ, τῆς δεινῶ, τῇ δεινῶ, τῷ δεινῶ.

Neut. ὁ δεινῶ, τῶ δεινῶ, ὃ δεινῶ, ὅν δεινῶ.

Declinatur etiam ὁ δεινῶ, τῶ δεινῶ, ὃ δεινῶ, ὅν δεινῶ. Et ὁ δεινῶ, τῶ δεινῶ: & ὁ δεινῶ, τῶ δεινῶ, ὃ δεινῶ, ὅν δεινῶ, apud poetas.

ARTICVLVS DVPLEX.

Præpositiuus, ὁ, ἡ, ὅ, quem antea declinauimus.

Subiunctiuus, ὅς, ἡ, ὅ, valens relatiuum Qui, quæ, quod.

Masc. S. ὅς, οὗ, ὃ, ὅν. D. ὃν, οἷν. P. οἱ, ὧν, οἷς, αὐτῶν.

Fœm. S. ἡ, ἥς, ἡ, ἥν. D. αὐτήν. P. αὐτή, ὧν, αὐταί, αὐτῶν.

Neut. S. ὅ, οὗ, ὃ, ὅ. D. ὃν, οἷν. P. αὐτό, ὧν, οἷς, αὐτό.

Datiuus ᾧ aspiratur: aduerbium autem vocādi ᾧ lenem habet spiritum, nec i subscriptum.

Præpositiui articuli pro interrogatiuis sumuntur, ᾧ pro τί, cui: & pro infinitis, εἴτω pro εἴπιν, si cui. Capiūtur & pro demonstratiuis pronomini- bus, ᾧ pro οὗτον, hunc: πῶ pro πῶτω, hanc. Id quod crebrū est adiectis cōiunctionibus δε & γε, ὁδε, ἡδε, ἔδε: ὅγε, ἥγε, ποτε, pro οὗτος, αὗτη, οὗτο. Itidem in reliquis casibus, οὗδε, πῶδε, τὸνδε, pro οὗτου, οὗτω, οὗτον. Attici pro ὁδε & πόδε dicunt ὅδι & ἐδί.

Subiunctiui articuli cōponuntur cum nomine infinito, τις, τίνος. Masc. ὅς τις, οὗπινος, ᾧτινι, ὄντινα. Fem. ἥ τις, ἥς- τίνος. Neut. ὅ, τι, οὗπινος. scribitur autem ὅ, τι per distinctiunculam, vt differat à coniunctione ὅτι, quod. Additur & ᾧ, ὅς ᾧ, ἡ ᾧ, ὁ ᾧ, qui, quæ, quod.

Præpositiui articuli officium est rem certam significare, ἄποδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librum, nempe istū certum de quo inter nos constat. Quanquā Attici ornatus gratia nunc addant articulū, nūc rursus auferāt.

Habent præterea locū in diuisionibus, adiuncta cōiunctione καὶ & δέ: vt ὁ καὶ, ὁ δέ, hic quidem, ille autem: τὸν καὶ, τὸν δέ, hunc quidem, illum veró.

DE PARTIBVS INDECLINABILIBVS

LRES orationis partes, Aduerbiū, Cōiunctionem & Præpositionem, breuiter perstringemus: nam authorum lectione præstat eas discere, quàm præceptionibus grammaticis.

ADuerbiorū significationes sunt variae. Téporis, νῦν nūc, ἔτε tūc. Loci, ἐν τῷ hīc, ἐκεῖθεν illinc, ὅθεν huc. Qualitatis, ὡς bene, κακῶς malé. Quantitatis, ἅπαξ semel, δις bis: & cætera omnia quæadmodū apud Latinos.

Alia in $\delta\delta\eta$ exeūt, $\kappa\alpha\tau\alpha\delta\delta\eta$ caninē, $\beta\omicron\tau\tau\epsilon\upsilon\delta\delta\eta$ racēmatim.
Quædam in $\epsilon\tau$, $\epsilon\mu\lambda\omega\iota\tau$ Græcē, $\rho\omega\mu\alpha\iota\iota\tau$ Romanē. Cum
aduerbiis numerantur quas vocamus Interiectiones,
 $\iota\omicron\upsilon$ hei, $\omicron\iota\mu\iota$ hei mihi, $\beta\alpha\beta\alpha\iota$ papæ.

Propositiones monosyllabæ sunt sex, α, εις vel ες, ον
vel ου, ωλε, ωλες, ουω, pro quo Attici ξω in cōpositis
Disyllabæ duodecim, αμω, κτ, αλφ, μτ, ωτφ, αμπ, οππ,
ωλε, αμφι, εππ, ιωπ, ιωφ.

Haëtenus de partibus orationis ea cõscripsimus, quæ Græcas literas auspiciâtibus, omnino putamus necessaria, & citra quorû cognitionẽ frustra legẽdis authoribus operã impendãt. Nunc quæ præterea dicẽda sunt de nomine & verbo, carptim & breuiter adnotabimus.

D Eclinationis tertiæ masculini in σ s puri
aut ϵ gs, foemininum est α : non puri, η :
neutrū semper \omicron v. \omicron α γλος, η α γία, θ α γιον. \omicron α μνηρος, η α μνηρος, θ α μνηρον. \omicron κ αλός, η κ αλή, θ κ αλόν. Excipe \omicron \omicron γδος, η \omicron γδον per η .

Attici^{os} communiter accipiunt, maximè in com-
positis & deriuatis, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, πᾶμφιλος: ὁ φιλόσο-
φος, πᾶμφιλον: ὁ καὶ ἡ κόσμος, ὁ κόσμον.

Quartæ declinationis commune $\omega\varsigma$, neutrum $\omega\gamma\delta$

καὶ ἡ βύτεως, ὅ βύγων.

Quintæ commune ἰω, ὅ ἐν: ὁ καὶ ἡ τέριω, ὅ τέρεν.

Commune ων, neutrum ον: ὁ καὶ ἡ βύδαίμων, ὅ βύδαμμον.
fic comparatiua, ὁ καὶ ἡ μείζων, ὅ μείζον.

Masculinum ας, Fœmininum αйна, Neutrum αμ: ὁ μέ-
λας, τάλας: ἡ μύλαινα, τάλαινα: ὅ μύλαι, τάλαι. Sed ὁ πᾶς, ἡ πᾶ-
ρα, ὅ παρ: fic composita ἀπας, σύμπας.

Masc. φς, ἡ εαπα, ὅ ἐν: ὁ χρεῖς, ἡ χρεῖαπα, ὅ χρεῖεν.

Commune ης, τὸ ἐς: ὁ καὶ ἡ ἀληθής, ὅ ἀληθές.

Commune ις compositum, ὅ ι: ὁ καὶ ἡ βύχρεις, φιλόπα-
τεις: ὅ βύχρει, φιλόπατει.

Masc. ις, ἡ φα, τὸ υ: ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, ὅ γλυκύ.

Commune ις, τὸ υ: ὁ καὶ ἡ ἀδακρυς, τὸ ἀδακρυ.

Commune οις, τὸ ου: ὁ ἔ: ἡ πολύποις, ὅ πολύποιω.

Pauca trium generū sub vna voce, ὁ ἡ ὅ τρῦπαξ, μᾶκαρ.

Fœmininum habent & substantiua, ὁ λέων, δράκων, τε-
ρέων: ἡ λέαινα, δράκαινα, τερέπιαινα. ὁ βασιλαῖς, αἰαῖξ: ἡ βασί-
λισσα, αἰαῖσα. ὁ ψάλλτης, ἡ ψάλλτρια: ὁ παῖς, ἡ παῖς-
κρίτης: ὁ δεσπότης, ἡ δεσπότης, & δεσποῖνα.

N V M E R A L I A cardinalia.

S. Masc. εἷς, ἐνὸς, ἐν, ἕνα: vnus, vnus, vni, vnum.

Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neut. ὅ, ἐνὸς, ἐν, ἕν.

D. δύο, duo: & δύο, Atticé: δυοῖν, & δυῖν pro fœminino.

Plur. κομυνια, τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς: tres, trium, tribus.

Neutra, τρία, τριῶν, τρισί, τρία, tria, trium, tribus.

Sic οἱ αἱ τέσσαρες, τέσσαρα, quatuor: τῶν τεσσάρων, τοῖς
ταῖς τοῖς τέσσασι, τοῖς τεσσάρων, τέσσαρας, τέσσαρα.

A quatuor vsque ad centum sunt indeclinabilia, πέν-
τε, quinque: ἑξ, ἐπὶ ἀ, ὀκτώ, ὀνέα, δέκα, decem: ἑνδεκα, δώδε-
κα; δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαἑξ, δεκαεπτά, δεκα-
οκτώ, δεκαεννέα, εἴκοσι, viginti: εἴκοσις, εἴκοσι δύο, &c. τερά-
κοντα, τεσσαράκοντα, πενήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοή-

κντα, ἑνενήκντα, ἑκατὼ, centum: hinc iam declinantur, οἱ ἀφ' ἑκῶσι, αἱ δ' ἑκατόσι, τὰ ἀφ' ἑκῶσι, ducēti, τα, τα: πενταχῶσι, πενταεκαχῶσι, πεντακόσι, ἑξακόσι, ἐπὶ ἑκατόσι, ὀκταχῶσι, ἑνεακόσι, χίλιοι mille: διχίλιοι, περχίλιοι, τετρακίλιοι, πεντακίλιοι, ἑξακίλιοι, ἐπὶ ακίλιοι, ὀδο ακίλιοι, ἑνεακίλιοι, μύριοι, decies mille: δισμύριοι, τεισμύριοι: & ita in reliquis.

Ordinalia, πρῶτος primus, δούτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἑβδόμος, ὀγδοός, ἑνῶς, δέκατος, decimus: ἐνδέκατος, δυοκαδέκατος, τρισκαδέκατος, &c. εἰκοστός, viceſimus: εἰκοστός, πρῶτος, εἰκοστός δούτερος, &c. τριακοστός, τεσσαρακοστός, πεντηκοστός, ἑξήκοστός, ἑβδόμηκοστός, ὀγδοηκοστός, ἑνεντηκοστός, ἑκατοστός, centesimus: ἀφ' ἑκατοσίου, τριακοσίου, &c. χίλιος milleſimus: διχίλιος, μύριος, decies milleſimus, δισμύριος: & sic deinceps.

GRADVS COMPARATIONIS.

Comparatiuus in τερος: Superlatiuius in τῶς. Quæ verò terminationes adiectiuorum admittant cōparationem, & qua ratione aut litera tollatur, aut vocalis permutetur, planum est ex sequētibz exemplis, quæ in singulis terminationibus collocauimus loco præceptionum.

ος	ἑνδοξος,	ἑνδοξότερος,	ἑνδοξότατος.
	πρῶτος,	πρωότερος,	πρωότατος.
	σοφός,	σοφώτερος,	σοφώτατος.
ων	σώφρων,	σωφρονέτερος,	σωφρονέστατος.
ας	μυῖας,	μυῖαιτερος,	μυῖαιτατος.
ης	χρηῖς,	χρειέτερος,	χρειέστατος.
ης	δυσέης,	δυσέετερος,	δυσέεστατος.
οις	ἀπλοῖς,	ἀπλούτερος,	ἀπλούστατος.
ες	δύρις,	δύριτερος,	δύριτατος.

Ex os, præcedente longa vocali vel natura vel positione, fit οπερος & οπατος per o: vt ἐνδοξος, πρῶτος: alioqui

si prait brevis, per ὡτερος & ὡταῖς, vt σοφός.

At κενός, κενότερος, κενόταῖς: γενός, γενότερος, γενότατος.

Irregulariter comparantur, ἀγαθός: comparatiuus, ἀμείνων, ὀφείων, βέλτιων, κρείττων, λώϊων: superlatiuius, ὀφίστος, βέλτιστος, κρείττιστος, λώϊστος, & quandoque ἀγαθώτατος.

κακός, comparatiuus, κακίων, χείρων, χρεείων: superlat. κακίστος, χείριστος.

καλός, καλλίων, καλλίστος: ἀγρός, ἀγρίων, ἀγρίστος.

ἐλπίς, ἐλπίων, ἐλπίστος: ῥαδός, ῥαδίων, ῥαδίστος.

λάλος, λαλίστερος, λαλίσταῖς: φίλος, φίλτερος, φίλτατος, per syncopen, pro φιλώτερος, φιλωτάτος.

μέγας, μείζων, μέγιστος: πολὺς, πλείων, πλεῖστος.

Ἦας, βαθύς, βεαθύς, γλυκύς, ἡδύς, παχύς, ἄχυσ, ὠκύς, habent ὕτερος & ὕτατος, vt ὀυρίς: vel ἰων & ἰσος, βαθίων, βαθίστος. cæterum ἄχυσ etiam facit θάσσων.

μικρός, μικρότερος, μικρότατος: vel cōparatiuus, ἧάτιον, ἦτιον, μείων: superlatiuius, ἧάχιστος.

Comparatio & ex substantiuo, κέρδης, κερδίων, κέρδιστος.

Etiā in verbis locum habet, βάλω, βέλτερος, βέλτιστος: Φέρω, Φέρτερος, Φέρτιστος, Φέριστος, & Φέρτατος.

In aduerbiis, ἄνω, ἀνώτερος, ἀνώταῖς: κάτω, κατώτερος, κατώτατος: μάλα, μάλλον, μάλισα: πόρρω, πορρώτερος, πορρώτατος: πέρα, περαιτέρω, πρῶτατον: ἐγγές, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἐγγίστος: ἐξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος.

In participio, ἐρρωμένος, ἐρρωμένστερος, ἐρρωμένεατος.

In præpositionibus, ὡς, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος: ὡρό, ὡρότερος, ὡρότατος, & eliso τ, factaque crasi, ὡράατος, ὡρότος.

VERBALIA

Proficiuntur à personis perfecti passiui, ablato augmento.

A prima persona fiunt finita in με & μος, πείρασμαι,

ὁ *πρωτογενής* : ἑταλμυ, ὁ *ταλμύς*.

A secunda *ισ*, λέλεξαι, ἡ λέξις: & *ια*, sed ferè cum *α*, *θυ*, *δισ*, κέκρισαι, ἀκρίσια: τέταξαι, βύταξια: πέταρξαι, *δισ*ταρξία.

A tertia *της*, *τος*, *τηρ*, *τηριον*, *ἔον*: πεποίηται, ὁ ποιητής: ἤκουσα, ὁ ἀκουστός: κέχρηται, ὁ χρηρακτήρ: πέποται, ὁ ποτήριον. δεδίδακται, ὁ δίδακτρον. Et ab hac persona formantur illa in *έον*, quæ tantum gerundia sunt, γέγραπται, γραπτέον, scribendum est. Quod si tribus generibus varientur, veluti gerundiua fuerint, ὁ γραπτός, ἡ γραπτή, ὁ γραπτεον, scribendus, da, dum.

IN DECLINATIONES SIMPLICES.

Primæ declinationis nomina in *ας* quædā recepto more genitiuū faciunt in *α*, *θωμάς*, *θωμᾶ*. Sic ἀνήθας, πυθαγόρας, πατράλως, ὄρχις. Et item alia consimiliter.

Vocatiuus nominum in *της*, exit in *α* breue, *ἡξότης*, *ἰσπηλάτης*, *πρωφίτης*: ὡ *ἡξότα*, *ἰσπηλάτα*, *πρωφίτα*. Sic gentilia, σκύτης, ὡ σκύτα: & poetica in *πης*, *κυνώπης*, ὡ *κυνῶπα*: & composita ex verbis *μετρώ*, *πῶλω*, *πέλω*: γεωμέτης, βιβλιοπώλης, παιδοτελής: ὡ γεωμέτρα, &c.

Secundæ declinationis nomina, ἀνὴρ, ναυσικᾶ & μῦς feruāt *α* in genitiuo & datiuo, ἀνὴρ, ἀνὴρ, & cætera fiunt enim per crasim à desinentibus in *α* purum, ἀνὴρ, ναυσικᾶ, μῦς.

Tertiæ declinationis neutra in *ον* abiiciunt *ν* more Attico, ἄλλο, τηλικούτο, τοιούτο, τοσούτο: sic pronomina τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτό. interdum hæc habent *ν*, τοιούτων, τοσούτων.

Quartæ declinationis nomina deducta ex *ος* tertiæ, mutant *α* penultimam longā in *ε*, καός, νεός: γαός, λεός.

Quinque etiam accusatiuum faciūt sine *ν*, ἄθως, ἄθω: ἔως, ἔω: κέως, κέω: κῶς, κῶ: γαῶς, γαῶ.

Vnum quoque in *ως* neutrum est, ὁ γέως, τὸ γέω.

Datius singularis declinationum simplicium semper est diphthongus impropria, α η vel ω.

Quintæ declinationis nomina, ὁ πατήρ, τῷ πατέρει & πατρί, ὅν πατέρα tantum. ἡ μήτηρ, τῇ μητέρι & μητρί, τῷ μητέρι tantum, ad differentiā nominū ἡ πάτρα, ἡ μήτρα.

Composita quædam polysyllaba in ων faciunt vocatiuum per ον, accentu retracto in antepenultimam, ὁ ἀπόλλων, ὡ ἀπολλων.

Monosyllaba circumflexa in ῃς, genitiuum formant ablato ε, ὁ δρῆς, τῷ δρῆ: ὁ τρῆς, τῷ τρῆ: sic ποδῆς, ποδῆ.

Idem faciunt diminutiua circumflexa in ῖς, ὁ καμῖς, τῷ καμῖ, ὅν καμιῖ: ὁ κλαυῖς, ὁ κλαυῖς.

Nomen ὁ ἰησοῦς, τῷ ἰησοῦ, ὅν ἰησοῦ.

IN CONTRACTIONS.

contractiones
Primæ declinationis contractorum accusatiuus εα, & per crasim η: sed quorum nominatiuus desinit in ης purum, etiam contrahuntur in α, βίφουης, βίφουέα, βίφουῆ vel βίφουᾶ: ὕγιης, ὕγιέα, ὕγιῆ vel ὕγιᾶ.

Contrahuntur etiā nomina in οος in omnibus casibus.

S. ὁ νόος νοῖς, τῷ νόου νοῖ, ὅν νόον νοῖω, ὡ νόε νοῖ.

D. τῷ νόω νόῳ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν.

P. οἱ καὶ ὡ νόοι νοῖ, τῷ νόων νόῖν, τοῖς νόοις νοῖς, τοῖς νόοις νοῖς.

Sic ὁ ῥόος, πλόος, & adiectiua ἀπλόος, διπλόος: quorum foeminina & neutra similiter vbique contrahuntur.

Fœm. ἡ ἀπλόη ἀπλῆ, τῇ ἀπλόης ἀπλῆς, τῇ ἀπλόῃ ἀπλῇ, τῷ ἀπλόῃ ἀπλῷ: & ita deinceps.

Neut. ὁ ἀπλόον ἀπλουῖ, τῷ ἀπλόου ἀπλοῖ: & cætera vt in masculino, τοῖ ἀπλόα ἀπλᾶ.

Neutra verò in εον sic inflectuntur per crasim,

S. ὁ καὶ ὡ ὀρέον ὀρεῖ, τῷ ὀρέου ὀρεῖ, τῷ ὀρέῳ ὀρεῖ.

D. τῷ ὀρέῳ ὀρεῳ, acuto accentu: τοῖν ὀρέοιν ὀρεῖν, τοῖ ὀρέα ὀρεῖ.

Genitiuus & Datiuus vt in masculino.

Sic χρυσεύς, ἀργυρεύς, χαλκεύς à finitis in εος, χρύσεος, ἀργύρεος, χαλκeos, pro χρύσειος, ἀργύρειος, χαλκειος. irregulariter enim accentus locum suū non seruauit. Fœm. χρυσού, ἀργυρού, χαλκού. Neut. χρυσοῦ, ἀργυροῦ, χαλκοῦ.

Neutra in υ, ὅ αἵ αἵ εος, ὅ πῶν πάρος, licet flectantur per εος, nusquam tamen contrahuntur.

Acuta in ις, τῶ εος, crasim patiuntur in datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ ἡδεις, τῶ ἡδέας, ὧ ἡδέϊ ἡδέϊ: οἱ & ὧ ἡδέες ἡδέεις, τοῖς ἡδέας ἡδέεις.

Sed ις uos contrahitur in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ βόρεις, ὧ βόρυνος: οἱ & ὧ βόρνες βόρτες, τοῖς βόρυνας βόρτες; semper facta crasi in υ. Sic νέκυς, εἰχλς.

Imparissyllaba in ος, similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralibus, ὁ βοῖς, τῶ βοός: οἱ & ὧ βοές βοῖς, τοῖς βοάς βοῖς. accusatiuus quoque singularis reperitur, τὸν βοῦν, vt νοῦν, ab ὁ νοῖς, τῶ νοῖ, τὸν νοῦν.

Cóparatiua in ων cótrahuntur in accusatiuo singulari cómunis generis, tribus casibus pluralibus, in omni genere, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo: prius tamen eliditur ν, ac deinde fit crasis ex ο, & sequēte vocali.

Vt, ὁ καὶ ἡ μείζων, τῶ καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ πλεὺ μείζονα, μείζονα μείζω: αἱ αἱ & ὧ μείζονες, μείζονες μείζονες, τοῖς καὶ τῶ μείζονας, μείζονας μείζονες (non μείζως, vt τοῖς βοάς βοῖς, νό βας: quod accusatiuus pluralis quintæ declinationis semper cótrahatur vt nominatiuus) τὰ & ὧ μείζονα, μείζονα μείζω.

Sunt & aliæ terminationes in quinta declinatione per crasim factæ, ὁ πλακεῖς πλακειώτας, ex πλακῶδες πλακειώτης. sic ὁ σιμοῖς, ἡ ὀποῖς, ἀμαθοῖς. Et ὁ πρῆς ὑμνῶτος ex πρῆς ὑμνήτορος. Et in ἡρ circumflexa facta ex ἑαρ, ὅ κῆρ κηρεῖς, τὸ εἶρ τηρεῖς, ἀ κέαρ κέαρως, εἶαρ εἶαρως. Et πᾶς παιδός, ἀ πᾶις παίδος.

Singulariter masculina sunt, δεσμός, ἑρεμός, ζυγός, κύκλος, λύχνος, μοχλός, νῶτος, σαθμός, τραχύλος: pluraliter neutra, δεσμά, &c. reperimus tamen etiā κύκλους, λύχνους.

Sic foeminina, δίφρος, κέλδυσ: & commune ὁ ἡ τάρταρος: pluralia, δίφρα, κέλδυστα, τάρταρα.

ἢ Hæc foeminina, ἡ γυνή, ὁδός, πόλις, χεῖρ, in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri sunt generis masculini, τῶ γυναικέ, ὁδῶ, πόλει, χεῖρε.

Declinatione variant, δάφνης, κόμης, μύκης: τῆ δάφνου & δάφνης, &c. ὁ ἄρτης, τῆ ἄρου, ἄρης, vel ἄρεος.

Propria nomina primæ circumflexorum habent interdū casus parisyllabicos, ὁ ἄριστοφάνης εὖρος, τὸ ἄριστοφάνειον: & οἱ ἄριστοφάναι, τοῖς ἄριστοφάναις. Sic cōposita ab ἑσος, ὁ ἐπιδέτης εὖρος, οἱ ἐπιδέται, τοῖς ἐπιδέταις.

Quædam in ὡς quartæ vel quintæ, ἥως, μύως: τῆ ὡς, aut τῆ ω. sic γῆως, ἑρως: ὁ ὥτος, vel τῆ ω.

Etiā ὁ νοῦς, τῆ νοῦ: vel ὁ νοῦς, ὁ νοῦς, vt βοῦς βοός.

Composita à ποις habent ὁδός vel ου, δίποις, δίποδός, δίπου: sic τεῖποις, ἐπιδέποις, οἰδέποις, quod & οἰδιδέπος οἰδιδέπου. Sæpe nanque à genitiuo imparisyllabico formatur nominatiuus qui declinatur parisyllabice, ὁ ἐπιδέποις, ὁ ἐπιδέπος, vnde ὁ ἐπιδέπος ἐπιδέπου: ὁ μῦρτυρ μῦρτυρος, & ὁ μῦρτυρος μῦρτῦρου: ψῖθυρ ψῖθυρος, ὁ ψῖθυρος ψῖθῦρου.

Et alioqui diuersus est nominatiuus, ὁ μάκαρ μάκαρος, vel μάκαρς μάκαρτος, vel μακάριος μακαρίου: & alia quoque, ὁ δάκρυ δάκρυος, & ὁ δάκρυον τῆ δακρύου.

ὁ μωσῆς, τῆ μωσαῖ: vel ὁ μωσαῖς, ὁ μωσῆς: quod etiam per u scribitur, μωϋσῆς, μωϋσαῖς.

ὁ γένυ, τῆ γένυος, & metathesi γυνώδης, & ὁ γέναις γνῆατος: ὁ δῦρ, δῦρος & δουρὸς: & ὁ δῦρας δούρατος: vel δούρας δούρατος: etiam δούρος δούρεος, & crafι δούρις.

Genitiuus quoque interdum varius est eiusdem nominatiui, ἡ χεὶρ, ἡ χεὶρ, & poetice χεὶρ: vnde receptus datiuus pluralis τῶν χειρῶν, & genitiuus dualis τῶν χειρῶν. λυγξ λυγξ singultus, λυγξ λυγξ lynch.

Quandoque diuerſa nomina eiusdem rei, ſed caſus partim ſumuntur ab vno, partim ab alio: vt ἡ γυνὴ inuſitatū, pro quo ἡ γυνή, τῆς γυναικός, τῇ γυναικί, τὴν γυναῖκα, ὡ γυνή, ſine ξ: vt quandoque ὡ αἶα ab αἰαί, ὃ γάλα, τῷ γάλακτι ab inuſitato γάλαξ. nam tria, αἰαί, γάλαξ, & γάλαξ, genitiuum habent in υς, ſed adest pleonaſmus literæ τ, αἰαί, γάλαξ, γάλακτι.

ὃ ζῆς, τῷ ζῆι, ὃ δῖς, τὸν δῖα, ὡ ζῆς.

ὃ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδατος: etiam ὃ ὕδωρ, ὕδωρ.

ὃ πολὺς, τὸν πολὺν: & neutrum ὃ πολὺ: reliquos omnes caſus in quouis genere ac numero ſumit ab inuſitato nominatiuo πολλός, τῷ πολλῷ, ὃ πολλή: ἡ πολλή, ἡ πολλή, τῇ πολλῇ. & ſic deinceps.

ὃ μέγας, τὸν μέγαν, & neutrum ὃ μέγα. cætera omnia per tria genera & totidē numeros accipiuntur ab inuſitato nomine μεγάλος, τῷ μεγάλῳ, ὃ μεγάλη: ἡ μεγάλη, τῇ μεγάλῃ: & reliqua.

Neutra quædam in αρ genitiuum habent in ατος, ab inuſitatis nominibus in ας, ὃ ἡ παρ ἡ πατος, ab ἡ πας. ſic ἡ μήρ, εἶδαρ, φρέαρ, γέαρ, δέλεαρ, ὄνταρ.

Et hæcenus de nomine. pergamus ad verba.

ANNOTATIONES IN VERBA.

COGNATA tempora ſunt quorū eadem eſt figuratiua. Præſens & imperfectum, τῷ πῶ, ἐτυπῶν. Perfectum & plus quàm perfectum, τέτυφα, ἐτετύφην. Aoristus primus & Futurum primū, ἐτύφα.

lz.ii.

τυλω. sic Aoristus secundus, Futurum secundum & Præteritum medium cognationem inter se habent, ἐτυπον, τυπῶ, πέτυπα.

Attici tertiis personis in ι vel ε addunt literā ν, etiam ante consonantem, τυπώσῃν vel ἐτυπέν τετον.

Litera ρ propter syllabicum augmentum geminatur, ῥήπω, ῥῥήπων: & ρ posterius aspiratur, prius lenem habet spiritū. nulla siquidem syllaba definit in aspiratā: sed si litera geminetur, prior est tenuis, ἀτῆς, σαπῶ, βακχῆς.

Quorum principium γ aut γη, non repetūt primā consonantem, γνῶ ἐγνώκα, γηγηρέω ἐγηγήρηκα. 19. 10.

Hæc verò repetūt, μέλω μεμνημη, κλέω κεκτημη, πτόω πέτωκα. nam apud poetas κίμη & πί communem faciunt syllabam.

In incremento temporali quatuor α seruant, αῶ αῶν, αἶω αἶον, ἀήθεα ἀήθεα, ἀηδίζομαι ἀηδίζομαι.

Vocalem ε plurima non in η mutant, sed augent addito ι, ἐξω, ἔπω, ἔλω, ἔλω, ἔλω, ἐρπύ, ἐρπίζω, ἐσῆκα, ἐπομη, ἐρέω, ἐσιάω, ἐάω, ἔω, ἐρύω, ἔθω, ἐθίζω, ἐρράζομαι: ἔχω, εἶπον, non ἦχον: & ita in reliquis.

ἔπω, εἶπον, εἰπέ, εἰπὼν, in omnibus modis seruat augmentum. ἐσῆκα, εἰσῆκεῖν plus quàm perfectum medium. nam perfectū ἐσῆκα sine augmento, licet id verius sit actiuū ab ἴσημι, & ἐσακα dictum per α more Dorico. ἔω, εἶμαι præteritū passiuū. ἐρέω, εἶρηκα, εἶρημαι, vnde εἰρήδω & eliso εἰρήδω. ἔθω, εἴωθα præteritū medium per pleonasmū ω.

Diphthongus ου in νυ Atticè, βύχομαι, νύχομαι: βύδω, νύδον.

Diphthongum οι hæc non mutant, οἶδομαι οἶώδω, οἶμέω, οἰνέω, οἰνίζω, οἰσρώω, οἰωνίζομαι, οἰωνοσπύς, οἰωνοπολέω, οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακωσπύς, οἰδάμω, οἰκουρέω.

Compositi augetur principium si præpositio nihil

addit ad significatum: ἐῖπω, ἐρέπω, dico, ἔειπον: βύδω, κα-
θεύδω, dormio, ἐκαθεύδων.

Quædam Attici augent initio, quorū simplicia non
sunt in vsu, ἀμφισβητῶ ἢ ἀμφισβήτῶ, ἀντιβόλα ἢ ἀντιβόλων.

Alia in medio, ἀπολαύω, ἀπέλαυνον & ἀπύλαυνον: ὀπιχράω,
ἐπιχρίθω: ἐκωμιάζω, ἐνεκωμιάζον. sic aliqua composita
ex δις & β, διςαρετῶ δυσπρέστω, δυσσπιτῶ δυσσπίτῶ. sic
βύορκῶ, βύερκετῶ, βιάγχελίζομαι.

Sunt quæ utrinque augentur, ἐνοχλῶ ἢ ἐνόχλω, ἀν-
ορθῶ ἢ ἀνόρθῶ, ἀνέχομαι ἢ ἀνεχόμεν.

Apud Atticos syllabicum augmentū vertitur in té-
porale, ἔμνηον, ἤμνηον: ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: ἐδιδάμην,
ἠδιδάμην. sic εἶδην, ἤδην. Plus quàm perfectum ab εἶδω. nā
ε siue solum siue in diphthongo, mutant in η.

Perfecto Attici penultimam ε dissyllabi primæ & se-
cundæ coniugationis vertunt in ο, πέμπω, πέπεμφα cō-
muniter, πέπομφα Atticé: βρέχω, βέβρεχα, βέβεραχα.

Verbum μένω facit μεμνήκα, tanquam à μένέω.

Attici inchoatorum ab ε ο & α breui, præterito com-
muni præfigunt duas priores literas præsentis, εἰζω, ἤ-
εκα, ἐρήεκα, passiuū ἐρήεσμαι: ὄλλω, ὤλα, ὤλαρα præteri-
tum medium est: ἀγείρω, ἤγρηκα, ἀγήρηκα, ἀγήρημαι.

Corripitur autē præteriti Attici tertia syllaba, si triū
syllabarum numerum exceßerit: hoc modo, vertitur
η in ε, ω in ο, δ & β abiiciunt ε, οι & ου subiunguntur: ἀγί-
θω, ἤληκα, ἀγίληκα: ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρώτηκα: ἀγείφω, ἤλφθα,
ἀγίηλθα: ἤλυθα, ἤλυθα, ἤλυθα: ἐτοιμάζω, ἠτοίμακα, ἐτηπόμα-
κα: ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκωα.

At ἐρείδω, ἤρφακα, ἐρήρφακα, ἐρήρφισμαι, ἐρήρφισα, vt differat ab
ἐρήεκα verbi εἰζω.

Verbum ἔδω, ἤκα, ἔδνηκα, & interiecta syllaba δδ, ἐδήδνηκα,
passiuum ἐδήδνημαι. sic ἀγῶ assumit γ, ἤχα, ἀγῆχα, ἀγῆγ-

χα: sed euphonia tollit γ, ἀγχοχα.

Incoëptis ab ο vel ω præteritum Atticum præfigit ε, ὀρθῶ, ὤρθα, ἑώρθα: οἶγῶ, ὄγα, ἑώγα, vnde fit ἀνέωγα. ὠθῶ, ὤσμαι, ἑώσμαι: ὠνέομαι, ὠντημαι, ἑώτημαι. Idem fit in præterito imperfecto, ἑώρων, ἑωνούμην, & consimilibus.

Sic εἶκω medium præteritum facit οἶκα, vnde ἑοικα.

Accidit hoc & in aoristis aliorum quoque verborum, ἦκα, ἔηκα, vnde ξωἔηκα: εἶπα, ἔειπα, παρῳσεῖπα: ὠσάμην, ἑωσάμην. sed huiusmodi magis poetarum sunt.

Cæterum ε augmentum Atticum spiritum sortitur præsentis, ὀρθῶ, ὤρθα, ἑώρθα: ὠνέομαι, ὠντημαι, ἑώτημαι.

Attici præterea pro incremento λε & με, ponunt & diphthongū: λήβω, λέληθα, εἴληθα: μείρομαι, μέμωμαι, εἰμώμαι.

Plus quàm perfecti & prima & tertia singularis Atticè per η sine ν, ἐτετύφη ἐγώ, ἐτετύφη ὁ κείνος: vnde ἐκεχήνη plus quàm perfectū mediū à χαίρω: & ἦδην pro ἦδην ab εἶδω.

Tertiam pluralem ἐτετύφεσθην Atticus effert per εσθην, elidendo subiunctiuam: ἐτετύφεσθην, ἦδεσθην, ἀκηκέσθην.

Est quandoq; hoc tēpus cōtentū incremento perfecti: τεθελυγίωτο, plus quàm perfectū passiuū à θελυγίομαι.

Atticum plus quàm perfectū tēporaliter initio augetur, ἐγήρκα, ἠγήρκειν: ὀρώρυχα, ὠρώρυχην: ἀκήκα, ἠκηκέην.

Excipe ἤγλυκειν & ἤγλυθεν ab ἤγλυκα & ἤγλυθα, ab ἤβηθα. At ἑόλπαι, ἑώλπειν: ἑόργα, ἑώργην: ἑοικα, ἑώκειν, augentur secunda syllaba, pro ἠόλπειν, ἠόργην, ἠοίκειν.

Aoristus primus consonantem seruat futuri, præter quinque, ἔπω εἶπα, ἐνέεικα ἔεικα, τίθημι ἔθηκα, δίδωμι ἔδωκα, ἵημι ἤκα. duo primi etiam in reliquis modis vsurpantur, tres vltimi minimè.

Quatuor scribuntur purè, χέω ἔχα vel ἔχωα, χέω vel χέωα ἔκηα, σέω ἔστωα, δέω ἔδωα, sublata futuri cōsonate.

Aoristus secundus dissyllabus in multis nō corripitur. αδ παγ

penultimam, quòd in eandem cadat augmētum: αἶδω, ἡδον: ἔλκω, εἴλκων: ἔλω, εἴλων: ἔπω, εἴπον: ἔχω, εἴχων: ἤκω, ἤκων: ἀγῶ, ἤγων, & Atticè ἤγαγον, interposito γα: εἶδω, εἶδον. nam ἰδον poeticum est. ἤλυθω, ἤλθον, sed est syncope ab ἤλυθον.

Etiā trissyllabus penultima longa, αἰέλω, αἰέγων: πέρθω, ἐπέρθον: δέρκω, ἐδαρχον: & metathesi poetica ἑωρξα-θον, ἐδραχον. πλήσσω, ἐπληθον ad corpus pertinet: ἐπλάθον ad animum.

In sextæ coniugationis circumflexis nihil ob penultimam mutabitur, γέω ἔχον, δύρεω δύρον, βλατέω ἔβλατον, δουπέω ἔδουπον, ὀλιδέω ὠλιδον.

Tria, λέγω, φλέγω, βλέπω, nō mutāt ε in α, ἔλεγον, ἐφλεγον, ἔβλεπον. at τέμνω, ἔταμον & ἔτεμον.

Tertia pluralis par primæ singulari, ἔτυπον: sed Bœoti in imperfecto & utroque Aoristo hāc personā faciūt syllabis parem primæ plurali, ἐτύπιοντο, ἐτύπισαν, ἐτύψαντο, ἐτύποντο, ἐτύποντο: vnde sunt illa, εἶδον, ἔμαθον, ἤλθον, ab εἶδον, ἔμαθον, ἤλθον.

Futura tria sunt quæ spiritum præsentis non servāt, πρέφω θρέψω, πρέχω θρέξω, ἔχω ἔξω, ad differentiam aduerbii ἔξω.

Quartæ coniugationis polysyllabum futurum in ῖσσι circumflectunt Attici, tollendo σ, νομίζω νομίσω, νομιῶ: & medium βαδίζω βαδίσω, δισῶ, ἀγωνίζω ἀγωνίσω, νιοῶ.

Barytona quædam habent futurum à circumflexis in-usitatis, θέλω, ὀφείλω, μὴν, αὔξω, ἔψω, ἀγέξω, in ῖσσι: θελήσῃ, ὀφηλήσῃ, ab obsoletis, θελέω θελώ: & cætera. Sic etiā βάλω, βαλήσῃ, tanquam à βουλέω βουλεύσῃ. Atticorū enim est ἐcircumflexis facere barytona.

Sic πλέω, ῥέω, χέω, πνέω, in ῶσσι, πλεύσω, &c. Itidem κλάω κλάσῃ vel κλάω, καύσω.

Imperatiui tertiam pluralem Attici faciunt similē genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis, τῶν ὄντων, τῶν ὄντων, pro τῶν ὄντων, τῶν ὄντων.

Secundus aoristus ultimam grauat, τύπε: sed acuuntur tres, ὕπε, ὕπε, εἶπε: sic Atticē λαβέ, ἰδέ: quum communiter dicant λαβέ, ἰδέ.

Opratiuo AEolico non vtuntur Attici nisi in secūda & tertia singulari, τύψας, τύψε, & tertia plurali, τύψαν.

Subiunctiui secunda & tertia persona tam barytonorum quàm circumflexorum & verborum in μι, cōtinet diphthogum impropriad, εἰ τῆς, τῆς: ποιῆς, ποιῆς: ὡς, ὡς.

Passiui secunda persona praesentis & futuri in η, τῆς, τυφθήσῃ, τυπθήσῃ, τετύψῃ: perfecti autem in σαι, πεποίησαι, vt & praesentium à verbis in μι, ὤψομαι, πῆσομαι. quē morem & in barytonis quibusdam cernimus, φάσομαι, φάσομαι pro φάσῃ: & in circumflexis, καυχάσομαι ὦμαι, καυχάσομαι χαῖσαι, pro καυχή καυχᾶ. Et contra quaedam à verbis in μι desinunt in η more barytonorum, κέκομαι κέκοι, ὅπτις-μαι ὅπτις, δυνάμαι δυνῶ, pro κέκομαι, ὅπτις-μαι, δυνάσαι. sic perfectum μέμνημαι μέμνη, pro μέμνησαι.

Quatuor Attici finiunt in ε, βούλομαι βούλε, οἶομαι οἶε, ἄπομαι ὀψέ, ἔομαι ἔε, & facta crasi εἶ.

Perfectum passium à verbis in νω per σμαι faciunt Attici, μαινώ μεμύσμαι, μολιών μεμόλυσμαι.

Verbum ἰδύω, μεμύνημαι, vt μεμύνηκα, velut à ἰδύω.

Dissyllaba primæ & secūdæ coniugationis, quæ Attico praeterito mutāt ε in ο, hīc repetūt ε, λέγω, λέλοχα, λέλεγμα: κλέπω, κέκλοφα, κέκλεμμαι: inuenitur & κέκλεμμαι.

Quæ habent se cū aliqua cōsonante, vertunt ε in α, τρέφω ἔτρεφα, ἔτραμμαι: sed βρέχω βέβρεχα, βέβρεγμα.

Aoristi primi passiui ἐρρώθην & ἐμνήθην. assumpse-

runt σ, quum nō sit in præterito, ἔρρωται, μέμνηται. Contra ἔσώθην perdit σ. nam præteritum ἔσωσα à σώζω.

Cæterum ἐγνώθην regulariter fit à barytono γνώω. μ. γνώσω. τω. ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, vnde ἐγνώθην. Etiam ἔδυνάθην, & Atticè ἠδυνάσθην, à δυνάζω: sed ἔδυνήθην, & Atticè ἠδυνήθην, à δυνάω. μ. δυνήσω.

Penultima huius temporis eadem cum perfectō: at ἄνρέθην & ἐπηνέθην per systolen, ab ἄνρημι & ἐπήνημι.

Sic cōposita ab αἰρέω αἰρώ, κα. θήρέθην, ἀφηρεθην, & simplex ἤρέθην, à præteritis ἤρημι, κα. θήρημι, ἀφήρημι.

Sic ἔρρέθην ab ἔρρημι, quod & ἔρρηθην, vnde ῥηγείς.

Illā quæ verterat præterito ε in α, hīc rursus per ε scribuntur, ἐρέφω, ἐτραμμαι, ἐτρέφθην.

Optatiuorum prima pluralis in ημεν patitur syncope in omnibus verbis, τυφθεῖμεν, τυφθεῖμεν: vnde formatur tertia τυφθεῖεν. consimiliter à verbis in μι, ἡγεῖμεν, τιθεῖμεν, ἡγεῖεν. sic εἶεν pro εἴσομεν, ab εἴημεν.

Subiunctiuī secunda persona singularis, diphthōgus est impropria, τύπη, ποιῇ, πῇ, similis tertiæ actiuorum.

Medium præteritū à βλάπτω, καλύπτω, κρύπτω, definit in βα, βέβλαβα, &c. ab antiquis in βω finitis, βλάβω, &c.

Sic à βάπτω, θάπτω, σκάπτω, præteritum in φα, βέβαφα, ab inusitatis, βάφω, θάφω, σκάφω. Sic aoristus secundus & futurū secundum, ἔβλαβον, βλάβω: ἔβαφον, βαφάω.

Verbum μίμνηω facit μέμνηνα à μνήω: fit enim μίμνηω per pleonasmum à μνήω, & solent huiusmodi vertere ε in ι, πῖτω, πῖπιω: τέκω, ἡκτω: ῥέπω, ῥίπιω: ἔπω, ἴσω.

Duo illa τέτελα & μέμελα, vnde μέμνηλα, fiunt à τελέω τελάω, μολέω μολάω, quæ Atticè grauantur, τέλω, μολώ.

Illā δέδρα & κέκηκα à δάω & κείω, vt Φάγω, πέφνηκα.

Futura secunda media sunt, ἔδομαι, πτόμαι, Φάγομαι, præter morem: circumflecti enim deberēt vt τυπούμαι.

Cōtractiones verborum suprà commemorauimus:
verum & aliter quoque fit cōtractio, *καρτέδωκες καρτέ-
δωκες, καρτέτῃ καρτέτῃ, καρτέονι καρτέονι, καρτέργου
καρτέργου. Sic & τὸ ἀγαθὸν ἀγαθόν, καὶ ἐγὼ καὶ ἐγὼ, τὸ ἐναντίον
ἐναντίον, τὸ ὄνομα ὄνομα, τὸ ἰμάτιον ἱμάτιον, cuiusmodi
crasis apostrophī nota signari solet.*

Perfecti passiui penultima breuis non semper asci-
scit σ, δέω, δέδεκα, δέδεμαι, vnde ἐδέσθω: δράω, δίδρακα, δι-
δραμαι, vnde δράμα: ἄρω, ἄρωκα, ἄρωμαι, vnde ἄροτήρ. ta-
men ὁ δεσμός tanquam à δέδεσμαι.

ANOMALA IN MI.

Purima fiūt ab εω, quod vario spiritu varia significat
Verbū substantiuū εἰμι fit ab εῶ, pro εἶμι, hoc est
sum: reduplicationē non habet: penultima nō ex ε, ne
idem sit cū εἰμι dico, sed additur ι, vt penultima sit lon-
ga, & acuitur vltima, quū dicendū foret εἶμι: nā dissyl-
laba penultimam circumflectunt, vt γῶμι, δῶμι, κῶμι.

Indicatiui præfens. S. εἰμὲν, εἶ, εἶς. D. ἐσὺν, ἐσὺν. P. ἐσμεν,
ἐσθε, εἰσθε.

Imperfectum. S. $\lambda\omega, \eta\varsigma, \lambda\omega$. D. $\eta\theta\eta\nu, \eta\tau\omega$. P. $\eta\mu\mu, \eta\tau\epsilon, \eta\sigma\sigma\mu$.
 Personis in σ A Eoles addunt $\theta\alpha, \eta\delta\alpha, \epsilon\phi\eta\delta\alpha, \epsilon\pi\eta\theta\alpha$.

Plus quàm perfectum passivum, ἡμῶν, ἡσ, ἡρ, &c.

Futurum ἐσομαι (vt τυΰσομαι) ἔσῃ, ἔσονται, & syncope ἔσται.

Imperatiui præfens. S. ἰαθι vel ἑσο, ἑγω. D. ἑσων, ἑγω.

P. ἑῶ, ἑῶσαυ. Inuenitur ἡτω pro ἑτω, à Barytono ἑω, ἑε, ἑῆτω, & crasi duorum εε in η, dicitur ἡτω.

Optatiui præfens. S. εἶλω, εἶλῃς, εἶλῃ. D. εἶλῃτον, εἶλῃτε. P. εἶλῃ-
 μου, εἶλῃτε, εἶλῃσθι, & εἶεν, de qua syncope suprà dictum est.

Futurũ ἐσσίμην, ἔσσις, ἔσσις, ντ τυφίμην.

Subiunctiui præf. S. ἐάν ᾧ, ᾗς, ᾗ. D. ᾗτον, ᾗτον. P. ᾧμῃ, ᾗτε, ᾧσι.

Infinitiui præsens, εἶναι. Futurum, ἔσθαι.

Participii præfens, ὁὖν ὄντος, ἡ οὖσα αὐσης, ὅ ὄν ὄντος.

Futurum, ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, ὁ ἐσόμενος.

De εἶμι, quod est eo.

Εἶμι ὁ πορεύομαι, fit ab εἶω, deinde εἶω, εἶμι, hoc est eo, vel ibo: nam futurum εἶσω non est in vſu.

Indicatiui præſens. S. εἶμι, εἶς, vel εἶ (vnde ἀπεί) εἶσι.

D. ἴτον, ἴτον. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσι, & Ionicè ἴασι, πορεύοισι, εἰσίοισι.

Imperfectum. S. εἶν, εἶς, εἶ. D. ἴτον, ἴτεν. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσμεν.

Perfectū inuſitatum εἶχα, vnde plus quàm perfectum εἶχεν, & Atticè ἤχαιν.

A perfecto medio εἶα fit ἦα, & ſolutione ἦια, ἦιας, ἦιε.

Plus quàm perfectum, ἦεν. tertia pluralis, ἦσαν, & ἦσαν: ἀνῆσαν, ἐξῆσαν.

Ab Aoristo primo εἶσα fit εἶσαν, & inde ἦσαν & ἦσαν.

Aoristus ſecundus, ἴον, ἴες, ἴε, ab εἶω. Participiū, ἴων. alii tria dicūt præſentia acuta, ἴων, κίων, & ἐών, pro ὦν ab εἶμι ſū.

Imperatiuus. S. ἴθι, ἴτω. D. ἴτον, ἴτων. P. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι etiam dicitur εἶ, ab εἶω.

Imperatiuus, ἔε, craſi εἶ, ἐξέ, δίδ.

Infinitiuus, ἵναι, etiā εἶναι, vnde ἀπειναι, περῆναι per metathefim ab ἰέναι recepto infinitiuo, vnde ἀπιέναι, μετέναι, πορεύσέναι, ab ἵημι, quod fit ab ἰέω.

De ἵημι, quod est mitto.

ἵημι ὁ πέμπω, hoc est mitto, fit ab ἰέω, per reduplicationē impropriad: coniugandū vt τίθημι. Futurū, ἵσω.

Actiui Indic. præſens. S. ἵημι, ἵης, ἵησι. D. ἴετον, ἴετον. P. ἴεμεν, ἴετε, ἴσι, Ionicè ἰέασι, vnde ἰᾶσι, πορεύοισι, &c.

Imperfectum, ἵλω, vt ἐπέλεω. Perfectū, εἶχα, Boeotorū more pro ἦχα, à futuro ἵσω, vnde εἰχώς, ἀφελώς, ἀφελέναι.

Aoristus primus, ἦχα, ἦχας, ἦχε, pro ἦσα, futuri conſonantem non ſeruat. ſic ἀφῆχα, περῆχα, & ἀνῆκα μέλω Aoristus medius.

Aoristus ſecūdus. S. ἔω, ἦς, ἦ. D. ἔτον, ἔτεν. P. ἔμεν, ἔτε, &c.

l. ii.

ἐσθμ: unde ἐσθμ mutar penultimam, vt ἐστω & ἐστω.

Imperativi præsens, ἴσθι, ἴετω, &c. Aoristus secundus, ἔς, ἔτω, ut ἦς: unde composita, τοῦ ἔς, ἀφ' ἔς, καὶ ἔς.

Optatiui præsens, *ἔστω*. Subiunctiui, *ἔστω*. Infini-
tiui, *ἔστω*. Participii *ἔστω*. omnia vt *τίθημι*.

Aoristi secundi, Optatiui, εἶπεν.

Subiunctiui, εἰς ὧν, ἧς, ἥ, & interdum εἰω, εἷς, εἷη: deinde
εἰω, εἷς, εἷη, vnde ἀφείω.

Infinitiui, εἰς, penultima diphthongo, vt θεῖς: vnde
composita ἀφῖς, καθεῖς.

Participium, εἰς, ἔντος: ἀφείς, καθεύς, &c.

Passiui præf. ἔμεν. Imperfectū ἔμεν. omnia vt τίθηται. Perfectū εἰμεν per δ, vt τίθηται: tertia pluralis, εἰνται, ἀφῖνται, ἀνῖνται, pro quibus Attici ἀφείωνται, ἀνείωνται: vt ἀφείωνται pro ἀφῖνται, tollendo subiunctiua, & interponēdo ω.

Aoristus primus, ἐῖπεν, à tertia perfecti εἶπαι, corripiendo penultimam, vt ἐπείπεν. dicimus tamen εἶπεν, ἀφείπεν, quod & ἀφείπεν.

Medius aoristus I. ἤχ'αμεν, ἀν'ηχ'αμεν, πρ'οσθη'αμεν, &c.

Aoristi secundi Indicativus, ἔμην, ἔσθ & ἔο & οὐ, ἔτο.

Imperatius ἐσο & εἶο & οὖ: vnde καὶ σοῦ, καὶ σοῦ, καὶ σοῦ.

Optatiuus, εἶμιν, εἶο, εἶτο. Subiunctiuus, εἰ ᾤμην.

Infinitivus, εἶδαι. Participium, ἑμδμος.

De ἡμῶν, quod est concupisco.

ἦμι δ' ἐπιθυμῶ, concupisco, visitū est in passiuo præ-
senti, ἔμεναι, ἔσται, vt πῦρ μεναι: & imperfecto, ἔμελλω: à quo cō-
positum ἐφίεμαι & ἐφίεμην.

De ἵμῃ, quod est sedeo.

ἡμεῖς & αἱ ἡμεῖς, fideo, fiunt ab ἑώ, ἑέω, ἑῃμι, ἑέμευ, crafī
 ἡμεῖς, ἡσσυ, ἡται. D. ἡμεθον, ἡαθον, ἡαθον. P. ἡμεθα, ἡαθε, ἡαται. sic
 αἱ ἡμεῖς, αἱ ἡσσυ, &c.

Imperfectum, ἤμην, ἦσθ, ἦτο: ἐχάμην, ἐχάθησθ, ἐχάθησ.

Imperatiuus ἦτο, ἦτο: ἀήθο, ἀήθο. Etiam ἀήτου, se-
de, ἀήτο. Ionicè ἀήτο, & systole ἀήτο, crasi ἀήτου.

De κεῖμαι, quod est iaceo.

κεῖμαι, iaceo, ἀ κέω, κέέω, κέημι, κέεμαι, & crasi κεῖμαι, κεῖσαι,
κεῖται. Imperfectū, ἐκείμην, ἐκείσο, ἐκείτο.

Futurum medium, κείσομαι, κείσῃ, κείσεται.

Composita sunt ἀνέκειμαι, ἐπείκειμαι, διέκειμαι.

De ἴσθμι, quod est cognosco.

ἴσθμι, cognosco, ab ἴσάω, ἴσθμι, ἴσθς, ἴσθσι. tertia pluralis,
ἴσθαι, accentu in antepenultima, vt participiū ἴσθας, ἴσθρ-
τος, τοῖς ἴσθαι, non ἴσθας, ἴσθρτος, ἴσθαι: non enim seruat legē
verborum in μι, quæ exigit ἴσθας acutum.

Imperf. ἴσθην, ἴσθς, ἴσθι: tertia pluralis, ἴσθασθν, syncope ἴσθ.

Imperatiui S. ἴσθθι, ἴσθάτω. D. ἴσθασθν, ἴσθάτων. P. ἴσθατε,
ἴσθάτωσθν. Syncope ἴσθθι, ἴσθω: ἴσθην, ἴσθων: ἴσθτε, ἴσθασθν, vel ἴσθων. sic
in præsenti, ἴσθασθν ἴσθμεν, ἴσθατε ἴσθε.

Passiuum ἴσασθαι, vnde ἴσασθαι, compositum ἐπείσασθαι,
ἐπείσασθαι, ἐπείσασθαι. Imperfectum, ἐπείσάμην, ἐπείσασθαι, Io-
nicè ἐπείσαο, crasi ἐπείσω, ἐπείσατο. Futurum ἐπείσῃσθαι.

De φημι, quod est dico.

φημι, dico, ἀ φάω. S. φημι, φῆς per η diphthongum,
φησί. D. φάσθην, φάσθων. P. φάσθην, φάσθαι, φάσθαι, acuta vltima,
licet participiū sit φάσθας φάσθας, τοῖς φάσθαι, per α circumflexū.

Imperfectū ἐφών, vt ἴσθην. Aoristus primus, ἐφῆκε, ex
futuro φήκε. Aoristus II. ἐφών, in singulari similis est
imperfecto: quod fit quoties nō est reduplicatio, πλῆμι
ἐπλῆμι, γράμι ἐγνων. In duali autē, ἐφῆτον, ἐφῆτῳ, & plura-
li, ἐφῆσαν, ἐφῆτε, ἐφῆσαν, seruat lōga penultima, quam
imperfectū corripit, ἐφάτον, ἐφάτῳ, ἐφάσαν, ἐφάτε, ἐφάσθαι.

Infinitiuus φάσθαι, acutum α, vt ἰσάσθαι. nam φάσθαι per
α circumflexum est Aoristus primus ἀ φάσθω.

Medius aoristus secundus ἐφάμην, ἐφάσο, &c.

I.iii.

ἴση pro ἴσασι, quandoque Imperatiuus verborum in μι fit à tertia imperfecti, ἐπίμι πλη, πῖμι πλη.

τέθνημι reduplicatur per ε more Ionico, à θνᾶω τέθνημι: tertia pluralis τεθνᾶσι, vt ἰσᾶσι.

Imperatiuus est τέθνασι. Optatiuus τεθνάλω.

Infinitiuus, τεθναίαι. Sic τέτλημι, τέτλασι, τετλάλω, quod & τλήμι, à τλάω.

ἔστημι quoque per ε reduplicatum, vnde ἔσταμι, ἔσταισι: & Optatiuus ἐστάλω, ἀφεστάλω. Infinitiuus, ἐσταίαι, ἀφεσταίαι, penultima per ᾶ acutum.

I N V E S T I G A T I O T H E M A T I S.

L T R A imperfectū non coniugantur finita in ᾠω, φῶ, φω, αῶω, εῶω, υῶω, ξω, σῶω, ῥω, λδω, νδω, & alia item plurima vel hoc vel illo tempore carēt. Sed quia variāt crebrò eiusdem verbi themata, vt κῶω, κνῶω: οἶόςμι, οἶεόςμι: θνήσκω, θείνω, θνέω, θνᾶω, τέθνημι: aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, vt Φέρω, οἶω, ἐνέκω, ἐνέχω: ideo huiusmodi tempora referemus ad thema proprium licet inusitatum, vnde regulariter deduci queant. Φέρω in vsu habetur: non tria reliqua: tamen futurum οἶσω ab οἶω. Aoristi ὤεικα & ὤεικον ab ἐνέκω. Præteritum medium Atticum ἐνῶχα ab ἐνέχω, & ita in cæteris. quæ verò themata versentur in vsu, docebit lectio.

A ἀγνυμι, Præteritum medium ἦγα sumit ab ἀγω, & ἔαγα pro ἦγα, solutione η in εα. Aoristus primus ἦξα & ἔαξα. Aoristus secundus passiuus, ἦγην & ἐάγην. Sic in composito, κατέαγα, κατέαξα, κατέαγην.

Desinentium in γνω aut γνυμι tempora formabis à finitis in γω, ἀγνυμι tanquam ἀγω: sic ζῶγνυμι, μιγνύω.

μεργνύω, πηγνύω, ῥηγνύω.

ἀγῶ, Futurū ἀξῶ. Præteritum ἦχα, & Atticè ἀγηχα, pleonafimo ἀγήοχα. Aoriftus fecundus ἦγον, & pleonafimo ſyllabæ γα, ἦγαγον: vnde ἀγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγέῃν. Participium, ἀγαγών. Imperatiuus autem ἀξέ, ἀξέετε, præſentis eſt temporis. Nam quorūdam futura pro præſenti uſurpantur, vt ab ἀγῶ, δύνῶ, οἶῶ, ὄρω, Futura, ἀξῶ, δύνῶ, οἶσθ, & ὄρω AEolicè pro ὀράω, & uſq; ad imperfectum ſolum coniugantur: itaque δύνθ, Imperfectū ἐδύνθην, Imperfectū medium, ἐδυσσόμην. οἶσθ, Imperfectum οἶσθην. Imperatiuus, οἶτε, οἶσέτω. ὄρθ, Paſſiuum ὀροσμαι. Imperfectum, ὠρσόμην, ὠρθν, & Ionicè ὠροει: & Imperatiuus, ὄροεο. Sic ἀξῶ, Imperatiuus, ἀξέ, ἀξέτω.

ἀδῶ, Præteritum mediū ἦδα, & ſolutione ἐάδα. Participiū, ἐαδώς, vt ἐάγην pro ἦγην: ἐήγων pro ἦλῶν, & ſimilia. αἰθαάνομαι, Futurum medium αἰαθήσομαι. Præteritum paſſiuum, ἦαθημαι. Infinitiuus, ἦαθῆναι. Aoriftus ſecundus medius, ἦαθόμην, ab αἰαθέομαι.

Ex αἰω & ανομαι deduces tempora, vt ex εω & εομαι, ἀμῖντορώ, vt ἀμῖντέω: ſic ἀπερθάνομαι, ἀνξάνω, βλασάνω, κατὰ δαρθάνω, vt ἀπερθεομαι, ἀνξέω, &c.

ἡλίσκομαι, Futurum ἡλώσσομαι. Præteritum, ἦλῶκα & ἐδήωκα. paſſiuū, ἐδήωμαι: vnde verbalia, ἡλώσεις, ἡλώπης, ab ἡλόω. Aoriftus ſecundus, ἦλῶν, ἐδήων. Infinitiuus, ἡλῶναι. Participiū ἡλόντες ἡλόντος, ab ἡλώμι: quæ ſunt omnia vocis actiuæ, ſed ſignificationis paſſiuæ: id quod frequentiffimum eſt in compositis verbi ἵστημι, vt καθεστῶτα, conſtituta.

Compositum ἀνδρίσκω valde variat in augmento præteriti: dicitur enim ἀνδρίσκω ſine augmento, & ἀνδρίσκωται: etiam ἀνῆλῶκα, ἔνδῶκα: ἔνῆλῶται, ἔνδῶται. Atq; hæc incrementorum diuerſitas in multis præterea contingit. ἐγλήσκει, Imperfectū ἦγλυᾶτο. Perfectū, ἐγλήκηκε. ἐγλυ-

εὐζωμῶν. Perfectū, ἐκεχυραμένον & ὠνεχυρασμένον, quod ta-
men fieri possit ab ὠνεχυρῶν: vtrunque enim inue-
nitur. ἐγὼ ὠνῶ, ὠνεγύησε, ὠνεγύησάμενος, ἡγύησε: sed ἐγὼ ὠνῶ &
πρὲς ἡγύησε sine augmento. βλακεύομαι, ἐβλάκευμαι & βέβλα-
κευμαι. & composita à λέγω, per λε aut ε, στωφλεγμένοι &
συλλελεγμένοι. διαπτέω, δεδιητημένος, vt ὠώχλησε per duplex
augmentum: ἀμπέχομαι, ἡμπεχόμενος. ὠέχετο & ὠέχεται
πρὸ οἰνέω, πεπρῶνεται. ὅτι διημῶ, ὅτι διημήκα. ὅτι πορκῶ, ὅτι πορ-
κηκα. ὅτι σαπῶ, ἐπεσάπηκα. ἐμπολά, ἐμπόληκα & ἡμπόλησε.
κτάομαι, κέκτημαι & ἔκτημαι. & plurima item alia genera-
les canones augmenti non exactè seruauerunt, de qui-
bus copiosè Budæus in Commentariis linguæ Græcæ.

ἀμφιέννυμι & ἀμφιέμαι, futurū, ἀμφιέσω. præter. pass. ἡμ-
φιέσμαι ab ἀμφιέω. siquid ἐννυω & ννυμι habenda sunt vt
ω, quæcunq; præcedat vocalis: ζωννύω, κερειννύω, χρεννύω,
πετρυννύω, ῥώννυμι, τρώννυμι, σπρεννύω, χωννύω, tanquā ζώω, &c.

ἀνείγω, Futurū, ἀνείξω, Aoristus primus Atticè ἀνέωξα.
Præteritū medium, ἀνέωγα. Præteritū passiuū, ἀνέωγμαι.
Participium, ἀνέωγμένος. Aorist. primus pass. ἀνέωχθην.

ἀνώγηθι, ἀνώχθι ab ἀνώγημι, & migrat γ in χ propter θ
sequens, vt νύχθ' ὄλλω, pro νύκτα ὄλλω. sic κεχεύγηθι, κέχευ-
χθι à κεχεύομαι: ὠνισάμενος, ὠνάμενος. nā aoristus primus
med. facile admittit hanc figurā per omnes modos &
participia, ὠνισάμενος, ὠνάμενος: θρησάμενος, θρεσάμενος, θρεσά-
μένος: ἐπριασάμενος, ἐπριάμενος, secūda persona ἐπρίατο, Io-
nicè ἐπρίατο, & crasi ἐπρίω. & Imper. πρίω εμε, vt ἴτω pro
ἴτωτο: γυνήτω, γυνάτω Ionicū pro ἐγύνετο. & Optatiui plu-
rales in ηῖν, φαίηται, φάηται, φάηται, φάηται, de quibus pag. octo-
gesima prima, vt δοίηται, δδοίηται, δδοίηται: & tertia pluralis in
aoristis passiuis, ἡγρήθη, ἡγρήθη: ἐχοσμήθησαν, ἐκόσμηθησαν. iam
illa, δεδέμηκα, δέδεμηκα, τετέμηκα, τέτμηκα, κεκέμηκα, κέκεμη-
κα, & consimilia præter hæc, ἡγρήθη, ἡγρήθη, ἐπεξήθη, πεξε-
θη.

μδν: ἤδετε ἦτε, ἔξῃτε: ἡαμδν ἡμδν, ἀπῆμδν: ἀνῆκαμδν, ἀνῆμδν: etiam ista ἡδδμδν ἥσμεν, ἡδδτε ἦτε, ἡδδσδν ἥσδν, cliso f, & mutato δι in σ: vt contrā ἰδμδν pro ἰσμεν, ἔψησδν, ἔσαν. ἔσα-σδν per ε, ab ἐσάκεισδν: at ἔσασδν per ε, pro ἔψησδν: vt ἀνὰ-βαςι pro ἀνὰβησι, α pro η, ἐσήκατε, ἔσατε, ἀφ᾽ ἔσατε: ἡούομδν ἐ-λοδμδν, εοίκαμδν εοιγμεν, δεδδίκαμδν δεδδιγμεν. sed de syncope satis multa sunt enumerata.

ἀπέσκληκα, ἀπεσκληκώς, ἀπεσκληκέναι perfecta sunt ab inusitato ἀποσκληώ, Optatiuus ἀποσκληῖν ab ἀπόσκλημι. ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, Futurum ἀπολλά. Præteritum medium Atticum ἀπόλωλα, ab ἀπέρλω. Futurum ἀπολέω. Præteritum ἀπώλεκα, ἀπολώλεκα ab ἀπολέω.

ἀπέρχην, Imperfectū ἀπέρχην, Futurum ἀπορχήσθ. Aoristus primus ἀπέρχῃσι ab ἀπορχέω. Vide χεῖν.

ἀρρέσκω, Futurum ἀρέσω ab ἀρέω: nam σκω & σκωμαι tanquam ω & ομαι, βρώσκω, γηρέσκω, ἰλάσκωμαι, vt βρώω, γηρέω, ἰλέομαι.

αὐξέω, Futurum αὐξήσω ab αὐξέω. Innumera barytona facta sunt à circumflexis, temporáque fiunt à circumflexis, ἀγέξω, ἀγρομαι, βάλωμαι, θέλω, μάτρωμαι, μύρωμαι, μύρω, οἰζομαι, οἰομαι, ὀφείλω, tāquā ἀγεξέω ἀγέξω, ἀγρομαι ἀγρομαι, &c

ἀφίει Imperfectum à circumflexo, pro ἀφίη ab ἀφίημι: vt ἐπῆν pro ἐπήν, pagina 60. Atticè augetur ἀφίει, ἡφίει, vt ἐφείην ab ἀφείην.

ἀφουκτος à φούγω, tertia persona præteriti passivi πέφουκεται, verbale φουκτος, vnde ἀφουκτος, & ablata præpositiua, ἀφουκτος, vt τέτυκεται pro τέπεικεται, à τεύχω.

βαίνω, Futurum βήσωμαι, à βάω. Aorist. secundus, ἔβην à βῆμι. sic καταβαίνω, κατέβην. Imperat. κατέβασι, vt ἀνάβασι, per α Atticè, pro κατέβησι, ἀνέβησι, vt etiā φάσι & σύμφασι: per apocopen autē κατέβασα, ἀνέβασα, vt, ἀνέβασα pro ἀνέβησι.

βλάω, Perfectum βέβληκα, à βλέω: vt ἀπέσκληκα non à

m. i.

simplici σκέλλω, sed σκλάω.

βιόω, Futur. βιώσομαι: tertia præteriti pass. βεβίω) tāquā impersonale: & participiū βεβιωµένω. Aoristus II. ἐβίωv. Imperat. βιώη, βιώτω. Optat. βιώλω vt δδῶ, vnde βιάω vt δάω. Infinitiuus βιώναι. Participiū βιοῖς βιόντος, ἀβίωµε.

Γ Γαμέω, Futurū γαμήσω. Aorist. primus ἔγηµε ἀγάµω. Præfens, γαµησιώ nupturio. nam quædā in eis appetētia actus significāt, ac partim fiunt ἀ futuro, πολεµήσω, πολεµησιώ bellaturio, ὄψω, ὀψείω cernere cupio, βρώσῃ, βρωσιώ esurio: partim ἀ præfenti, κρατῶ κρατέω, κηρύσσω κηρύσσειω, τελῶ τελείω, & alia consimili ratione.

γίνομαι & γήνομαι, Futurum γήσομαι. Præteritū γένηµαι. Aorist. primus med. ἐγήνησάµην. secundus ἐγήόµην ἀ γηάομαι. Præteritū med. γέγονα ἀ γείνω. Aorist. primus med. ἐγήνάµην. Futurū primum med. γηούµαι ἀ γείνομαι. Dicitur etiā γήνωω per geminum v, vnde Aorist. I. ἐγέννησῃ, medius ἐγήνησάµην. tertia persona ἐγήνησατο, syncope ἐγήνατο, pro qua γήνατο, more Ionū qui augmenta respuunt: vt etiam γείνατο pro ἐτίνατο ab ἐγήνάµην.

γινώσκω, Futurū γνώσομαι. Præteritū ἐγνώκη ἀ γνῶω. Aoristus secundus ἐγνων. Imperatiuus γνῶη. Infinit. γινῶναι. Participiū γνοῖς ἀ γνῶµι. sic ἀνὰ γινώσκω, ἀνέγνωκα, ἀνέγνωv, &c.

Δ Δεχέσθαι Præt. med. ἐδεχέσθῃ, vnde præfens ἐδεχέσθω. Δάκνω, Futurum δάξω, Aoristus secundus ἐδάκην ἀ δάκνω. δεῖ oportet, Infinitiuus δεῖν, vtrunque ἀ δέω. Futurum δεήσῃ. Aoristus primus ἐδέησε ἀ δέέω. Sūt autem impersonalia vocis actiuæ tertiæ personæ.

δεῖδω, Præteritum δέδωκα: medium δέδοικα, pro δέδοιδα, euphonix gratia: at Ionice, δέδω, tollendo consonantē, & corripicdo penultimā. Imperatiuus δέδω, time. nam δειδέσθωµαι, Fut. δεδύξωµαι. Aorist. I. I. pass. ἐδεδύθη. Imperatiuus δεδύγη, syncope δέδω: pro quo etiam δεῖδω, ἀ

διδύκω. crebro enim additur subiunctiva ut fiat diphthōgus: ut contrā altera ē diphthongo tollitur, εἶμα εἶμας, ἰμάτιον. Syncope verò in multis locum habet.

δείκνυω & δείκνυμι, Futurum δείξω. Aoristus ἐδείξα, ἀδείκω. sic ἀποδείκνυμι, ὁπιδείκνυμι, ἀποδείκνυμι.

δέομαι, Futurū δεήσομαι. Præteritū δεδήναι. Aoristus primus ἐδέηθην, ἀδεόμαι.

δέω, Futurum δέξω & δήσω. Præteritum passivum δέδεμαι. Aoristus primus ἐδέσθην.

διδάσκω, Futurum διδάξω. Aoristus ἐδίδαξα ἀδιδάχω.

διδράσκω, Futurū διδράξω ἀδιδράω. sic ἀποδιδράσκω, ἀφιδιδράσκω. Aorist. I. διέδραν, ἀπέδραν, fugi: pro διέδρην, ἀπέδρην, ab ἀποδρῆμι, ἀφιδρῆμι. sed α pro η, ut ἐσαῖ, pro ἐσηῖ.

Participium ἀποδράς ἀποδράντος. at ἀπέδραν, διέδραν, fugerūt, syncope, pro ἀπέδρη, διέδρη. Infinit. δράναι, præses.

Εγὼ οἶδα, pro ἐγὼ οἶδα: ut ἐγὼ οἶμαι pro ἐγὼ οἶμαι, per crasim.

εἶδω, Præteritum Atticum εἶδναι, & pleonasmō ἐδιδόνα.

Præteritum medium εἶδιδα. Futurum secundum medium εἶδομαι pro εἶδομαι, ut φάγομαι, πίομαι.

εἶδω, Futurū εἴσομαι, vel ἴσομαι remoto ε. Præt. med. οἶδα. sed Futurū εἰδέσθω, ab εἰδέω. Præt. εἶδναι. Plus quàm perf.

εἰδέναι, syncope εἶδα, εἶδν. Infinit. εἰδέναι. Participiū εἰδώς.

Plus quàm perf. εἶδν, Atticè ἦδν, ἡ in η. Aor. II. εἶδον, poe-

ticè ἴδον sine ε: id quod in reliquis perdurat, ἴδε, ἴδομαι, εἰδῶ, ἴδω, ἴδω. Participiū ἴδων. Optatiui præses εἰδέμεν ab εἶδναι.

εἰπὼν pro εἰπέ, Aoristus secundus Syracusio more, ὅν pro ε. At εἶπον, εἰπάτω, primus, ut τύχον.

ἐκέχευξα, Aoristus primus ἀκεχεύω. quādoque præteritum fit præsens: ἀκεχέω Præteritū medium κεχευα, inde κεχεύω. Futurum κεχεύω. Aoristus ἐκέχευξα.

ἐέρωμαι, Futurum ἐρήσμαι ab ἐρέωμαι. Aoristus secundus medius ἠέρωμεν. nam εἰέρωμεν fit ab εἶρωμαι.

ἄρῃσκω, Futurum ἄρῃσω ab ἄρῃω. Aoristus primus passivus ἄρῃσθην.

ἔχω, Futurū ἔξω, per é aspiratū. Præterit. ἔχῃα. Aorist. secundus ἔχον à χέω. Imperat. χεῖς, ἐπίχεε, πείχεε, à χῆμι, ut αἶψες à αἶψῃμι, Φρέες à Φρήμι, ad morē γῆς à γῆμι. Aorist. secundus med. ἐχόμενῃ, ἀνέχόμενῃ. Imperat. χροῖ, ἀπὸ χροῖ. at ἰχόμενῃ ab ἰχῶ. Verbale, ἀχέτος, à χῆμι. Præt. pass. ἔχεμαι, tertia persona ἔχεῖ, χεῖς, ἀχέτος: sic verbale χέεις ab eodē. Aorist. primus pass. ἐχέσθην similiter ab ἔχεται. sic illi Aorist. quos notauimus pag. 81, ἄρῃσθην, ἰρῃσθην, ἐπῃνέσθην, ἐρῃσθην, regulariter deduci possunt à passiuo perfecto verborū in μι. In summa, verbalia quæ longā habent vocalem, proficiscuntur à circumflexorum præterito: cōtrā quæ breuē, à verbo in μι. nā huius præteritū passiuum penultimā breuiat, ut χῆμαι ab ἔχεμαι, χέεις ab ἔχεμαι, δῖωσις, δῖωσις ab ἡλωμαι, δόσις à δέδομαι, & ita in cæteris.

ἔω induo vel sedeo, augetur per ε. Præt. passiuū εἶμαι. Plus quàm perf. εἶμην. Participiū εἰμένος. Aorist. primus εἶε. Participiū ἔσας. Verbale εἶμα εἶματος augmentum seruat, vnde ἰμάτιον ablato ε: sic ἰστέον ab εἶδω, ἰτέον ab εἶμι.

H ἡ δ' ἐγὼ, inquam autē ego: ἡ δ' ὅς, inquit autem ille, dicta sunt per aphæresim à Φημί, pro quo ἡμί: ἐφῆμι ἔφης ἐφη, & φῆμι φῆς φῆ, vnde ἡ δ' ἡς ἡ.

ἡ δ' αὖ pro ἡς, pag. 82.

ἡ δ' αὖ λατatus sum: & Optat. ἡ δ' αὖ εἶμι, Aori. I. ab ἡ δ' αὖ εἶμι.

Θάψω, Futurum θάψω, Aoristus primus ἔθαψα. Aoristus secundus passivus ἐτάφην, à τάφω.

ῥέω vel ἐρέω ῥέpora sumit à ῥελέω vel ἐρελέω. Sunt autē plurima tum verba tū nomina διπλολογούμενα, hoc est, quæ dupliciter dici possunt, ὅρως & ὀρρός, ἀέρος ἀέρος, σαφές ἀσαφές, μικρὸς σμικρὸς, σπαίρω ἀσπαίρω, βίβλω ἀβίβλω, θρυλάω ἀθρυλλάω, ναυαγῶ ἀναυαγῶ, σήκω ἀσήκω, ἀμυνοῦμαι

καλιπδοῦμαι. Multa præterea sunt vel barytona vel circumflexa, ῥίπτω ῥιπτέω, κύω κυέω, ἔλκω ἔλκω, εἶδω εἶδέω, δέκω vnde δέξω, & δοκέω: τρέχω & τρέχω, vnde τρέχω ἡδύς. Alia & barytona & circumflexa & in μι, εἶδω, εἶδέω, εἶδημι. Alia in diuersis coniugationibus, δυνάω δυνάζω: quorum omnium varietas legendis authoribus est obseruāda. Ἐνθίσκω, Futurum θανοῦμαι. Aorist. secundus ἔθανον ἢ θείνω. Præteritū τέθνηκα ἢ θνάω, & Ionicè τέθναα, vt βέβηκα βέβηαα. Imperatiuus τέθναθι. Optatiuus τεθναίην. Infinitiuus τεθνάειναι. Participiū τεθνάς ἢ τέθνημι præsentī, quod reduplicatur per ε, vnde fit τεθῆσι tertia pluralis, vt ἰσῆσι: quanquā potest τεθῆσι Præteritū esse pro τεθνάσθαι, per crasim, vt etiā Infinitiuus τεθῆναι per ᾱ circumflexum pro τεθναέναι. Participiū autē τεθνεώς ἢ θνέω τέθνημι. Præteritum Boeoticum τέθνηκα per δ, & Ionicè τέθνηα, τεθιδώς, & ablato ι τεθνεώς, pro quo poetæ τεθνηώς.

Ἰδμεν pro ἴσμεν, scimus, more Dorico, vt ὁσμεν, ὁδμή. Ἰκνοῦμαι, Futurum ἴξομαι. Aoristus secundus med. ἰκόμην ab ἴκωμαι. sic ἀφικνοῦμαι, Præteritū passiuū ἀφίγμαι. Aoristus secundus med. ἀφικόμην.

Ἰπταμαι, Futurū ἰπήσομαι. Aori. secundus ἔπιπην, medius ἐπιδάμην. Participium πιδάμηνος, ἀποπιδάμηνος. Infinitiuus πιδάσθαι, & α verso in ε, dicitur πιδέσθαι, ὅτι πιδέσθαι. Quāquā sunt quædā vel primæ vel secundæ coniugationis, vt τέθνημι ἢ θνέω vel θνάω: ita fuerit πιδάσθαι ἢ πιδάω, ἰπτήμι: at πιδέσθαι ἢ πιδέω, ἰπήμι. sic composita ἀφίπταμαι, καθίπταμαι. Præteritū passiuum πέπταμαι vel ab ἰπτήμι vel ἀπτήμι. multa enim nunc reduplicatione sunt affecta, nūc carent: πηῆμι ἰπήμι, τληῆμι τέτλημι, & consimilia.

Ἰεῖν, sciendum, ab εἶδω. Præteritum pass. εἶσμαι εἶσαι εἶσαι, verbale εἰεῖν: at ἰεῖν dicitur reiecto ε, vt ἰμάτιον sine diphthongo, quum tamen fiat ab εἶμα εἶματος.

ἰτέον, & pleonasmō ἰτητέον, ab εἶμι, vado, Præteritū acti-
uum esset εἶκα, passiuū εἶμαι εἶσαι εἶται, vnde εἰτέον, & ε sub-
lato ἰτέον, vt sit in ἰτέον & ἰτός: contrā sit in ἡμέα, ἡέσις, ἀφε-
σις, & huiusmodi: siquidem factū est ἡμέα à Præterito
passiuo τέθηκα, vnde regulariter deduceretur θεῖμαι, sed
dicitur ἡμέα, reiecta subiunctiua. Aut habenda ratio est
legitimi præteriti, neglectis Bæotis: quo modo dicere-
mus ἦθημι, Perfectum τέθηκα, Passiuū τέθεμαι, corripien-
do penultimam, vnde ἡμέα, ἡέσις: & ἦμι, Perfectū ἦκα,
passiuum ἔμαι, ἀφεμαι, vnde ἀφεις, & ita in cæteris.

K Καθήζομαι, Futurum secundum med. καθεδύμαι: cur
autem per δ scribatur dictum est pag. 33.

καθήμαι, Futurum καθήσομαι: de hoc pagina 84.

Λ Λαβέω, λαμβάνω, λαμβάνω & λαμβάνω tempora sumūt
à λήγω, λήβω, λήθω, & μαθήω.

Ο Οἶομαι, & syncope οἶμαι, Imperfectum ὀύμι. Futurū
οἰήσομαι. Aoristus ὤηδεν ab οἰέομαι.

οἶδα ab εἶδω, Præter. med. οἶδα: secunda persona οἶδας, &
Aeolicè οἶδαδα, deinde per syncopē οἶδα. Est autē pleo-
nasmus θα familiaris personæ in σ, εἶδα, ἦδα, κῆδα,
ἐφῆδα, ἐπεξῆδα, πῆδα, ἠδῆδα vel ἦδῆδα per η.

οἶός/ε pro οἶος, vt ἐφ' ὃ τε, pro ἐφ' ὃ. nam Ionicè abundat
particula τε.

ὀμνύω & ὀμνυμι, Futurum ὀμύσθω ab ὀμύω. Præteritum
Atticum ὀμώμοκα.

οὐθέν pro οὐδέν Doricum est, vt ἐξουθενῶ pro ἐξουδενῶ.

ὀφείλω, Futurū ὀφλήσθω ab ὀφλέω, syncope autē ὀφλω,
Futurū ὀφλήσω. Præteritū, ὤφληκα. Aorist. primus, ὤφλη-
σα. Aoristus secundus, ὤφλον.

Π Γάγω, Futurū πείσομαι, patiar, pro πήσομαι, η in δ, à πῆ-
θω: at πείσομαι, parebo aut credā, à πείθομαι. Aoristus se-
cundus ἐπαθον à πῆθω. Præteritum medium πέποιθα à πο-
νέω, vnde præter. actiuum πεπόννηκα, mediū πέποινα, & pleo-

nasmo litere θ, πείποιθα: participium πεποιθώς πεποιθότος.

A πείθω Præteritum med. πείποιθα, vnde circumflexum πεποιθώς θω, à quo verbale πείποιθις.

πίνω, Futurum πώγω. Præteritum πέπωκα à πώω. Aoristus secundus έπιον à πίων. Imperatiuus πι̃θι. nam legitimũ π̃τε asciscit pleonasmum syllabæ θι, π̃τεθι, deinde crasi ιε in ι longum, fit πι̃θι. Futurum secundum medium, πίνουμαι pro πινούμαι, vt φάσμαι & έδδμαι.

πιπίνω, Futurũ πινούμαι Doricè vsitatum est pro πέσσυμαι à πέτω. Dores enim futura circumflectunt in omni coniugatione, pro πέγω dicētes πεσώ, vnde futurũ med. πινούμαι. Præteritũ πέπιωκα à πίων. Aor. primus έπέσηγα. Aorist. secundus έπισσι à πεσέω: at έπισσιν tertia pluralis est aoristi primi, pro έπέσσησιν, per syncope, vt έσηγ έσαν.

πράττω facio, Futurum πράξω. Præteritũ πέρραχα. sed πράττω vendo, Futurum πράσω, Præteritũ πέρραχα. Sunt verò in quarta coniugatione quæ eadẽ significatione, tamen duplex habent futurũ, δράζω, βασιζω, νυσάζω, παύζω, χαλπίζω, ξω & γω.

πιπύδομαι, Futurũ πύδομαι. Aorist. secundus med. έπυθόμην à πύδομαι. Præteritũ pass. πέπυσμαι pro πέπυδσμαι, vt etiã άφουκτες pro άφουκτες, elidēdo ε exdiphthōgo.

Πέω, Futurum ρύσω, & ρύήσω à ρύέω. Præteritum έρρύηκα. Aoristus secundus actiuus έρρύην à ρύημι: aut secundus passiuus à ρύέω, etiam si ρύω circumflexum definit in ω purum. Composita sunt έπιρρύέω, διαρρύέω per geminũ ρρ. nam vt ε augmentũ syllabicũ duplicat ρ, ita & præpositio finita in vocalē, ρήμα, έπιρρήμα: ξήγνυμι, καταρρήγνυμι: ρήξαι, ωειρρήξαι. proinde καταρράκτης fit à verbo ράσσω, καταρράσσω: sed κατάρρακτης (nā vtrũquẽ inuenitur) venit ab άράσσω, καταράσσω per vnum ρ, pro quo & άρράσσω dicitur, vnde σκαρράσσω: nam συρράσσω à έράσσω.

P

ρήνύω & ρήνυμι, Futurum ρήξω à ρήγω. Aoristus secundus pass. ἐρρώχην. Præteritum med. ἐρρώγα pro ἐρρώγα: siquidem hoc verbū pro η capit fæpe ω: sic διερρώγα, διερρώγας, vt etiam dicitur δρωγός pro δρηγός.

ρώννύω & ρώννυμι, Futurū ρώσω à ρώω, Præt. actiuū ἐρρώκα, passiuum ἐρρώμην, Plus quàm perf. ἐρρώμην. Imperatiuus ἐρρώσο, ἐρρώσω. Infinitiuus ἐρρώσθαι.

Σ Σθεννύω, σθέννυμι, Futurū σθέσω, & σθένσομαι à σθέω. Aoristus secundus ἐσθην à σθέμι: aut est aoristus secundus pass. à σθέω. secundus aoristus actiuus ἐσθον, Passiuus ἐσθην.

σεύω, Aoristus primus ἐσευα per α purum. Aorist. pass. ἐσύνθην pro ἐσύνθην.

σπένδω, Futurū σπείθω à σπείδω. quâdoque AEolicè pro subiunctiua vocali cōsonans, σπείρω σπέρρω, γείνατο γύναιτο.

συνήμι, intelligo, Aorist. primus συνήκα & Atticè ἐσυνήκα, per geminū augmentū, vt λώωχλου, & similia. Aoristus secundus σίνω. Imperat. σίνες. Participium συνείς: Atticè autem ξυνήμι, ξυνήκα, ξυνώ, ξυνές, ξυνείς: vt pleraque alia communiter per συν efferūtur, Atticè per ξυν, συνώοικας, ξυνώοικας.

συρρήγνυθαι compositum à συν & ρήγνυθαι. Quomodo verò se habeat συν in cōpositis docere possunt subiecta exempla, βαίνω συμβαίνω, γράφω συγγράφω, ζάω συζάω, κείνω συκείνω, λέγω συλλέγω, μανθάνω συμμαθάνω, παίζω συμπαίζω, ρέω συρρέω, πείω συσείω, τέλλω συτέλλω, Φημι σύμφημι, χέω συχέω, ψηφίζω συμψηφίζω. Idem iudicium de mutatione in præpositione σύν, βαίνω ἐμβαίνω, γράφω ἐγγράφω, &c. nisi quod ante σ nō mutatur, πείω ἐνσείω, σπένδω ἐνσπένδω.

T Τέμνω, Futurum τμήξω à τμήγω. Aorist. secundus ἐπεμον vel ἐτεμον, Participium τεμών vel τεμὸν.

τίκτω, Futurum τέξω à τέκω. Præt. med. τέτοκα. Aorist. secundus ἐτεκον per ε: nam secundo Aoristo verti ε in α,

id firmé fit præfente aliqua immutabili, δῖρω ἔδωρον, πλέ-
χω ἑπλάχην.

πῖδωσκω, Futurū πῖώσω à πῖώω. Sæpe barytona quoque
habent reduplicationem, δράω διδράσκω, μέω μιμησκάω.

πρέχω, Futurum πρέξω per θ. Præt. δεδράμηναι à δρᾶμέω.
Aorist. I I. ἔδραμον à δρέμω. Fut. secundū med. δραμοῦμαι.

πρώω, Aoristus secundus ἔφαγον à φήω. Futurū secun-
dum med. φάγομαι pro φαγοῦμαι, ut ἔδωκα & πίωκα.

τυλχάω, Fut. τεύξομαι à τεύχω. Aoristus secundus ἔτυχον.
Præteritū τέτυχμαι à τυχεῖω: at τέτυκται tercia præteriti pas-
sivi pro τέτευκται, à τεύχω. Vide in ἀφύκτος.

Υπὶ πᾶσι, Fut. ὑποσῶμαι. Præt. ὑπέσθηναι. Aorist. pri-
mus ὑπέσθην. Aorist. secundus med. ὑπέσθηναι ab ὑποσῶ-
μαι. at Fut. ὑποστήσομαι ab ὑφίσταμαι. Aorist. secundus ὑπέστην.

Φάμαι, dicere, Præfens φημί: φαῖναι verò per α, primus Ao-
ristus à φαίω, pro quo & φιλῶμαι, ἀποφιλῶμαι, vt μιᾶμαι, μιλῶμαι.

Φέρω, Futurū οἴσω ab αἴω. Aorist. primus ἔνεκα, secundus
ἔνεκεν, ab ἐνέκω. Præt. med. Atticū ἐνένοχα, διενένοχα, ab
ἐνέχω. Aorist. primus pass. ἐνέχθην. Participium ἐνεχθεῖς: sic
ἀνὰ φέρω, ἀνένεχθην, ἀνένεχθεις, refocillatus. Cæterum per
syncopen dicta sunt φέρει, φέρει, φέρω φέρω, vnde φέρμι. Im-
peratiui secundus Aoristus, φέρεις, εἰς φέρεις, ἔκ φέρεις, vt ἦς. Ao-
ristus primus ἔφρησα. Futurum φρήσῃ, εἰς φρήσω.

Φθάνω, Futurum φθάσω à φθάω. Aoristus secundus ἔφθην
à φθῆμι. Optatiuus φθαίμην.

Φθίω, Futurū φθίσω à φθίω. cōplura in νω dū tépora for-
māt, negligūt ν, φθάνω, φθίνω, πίνω, tāquam φθάω, φθίω, πίνω.

Φύω, Futurum φύσῃ. Aoristus secundus ἔφυε à φῆμι.

Χαίρω, Futurum χαρήσομαι. Aoristus secundus pass. ἔχα-
ρην à χαρέω.

Χάσκω, Futurum χαροῦμαι. Præteritum med. κέχνηκα. Aori-
stus secundus ἔχαμον à χαίρω.

..... n.i.

χέω, Fut. χέσω. Aorist. primus, ἔχεα. Imperat. χέον, ἐκχεον.
 Infinit. χέαι, ἐκχεαι. Aor. secundus, ἔχουν. Fut. II. χέω, ἐκχεω.
 χεῖν, oportet, ἀρχεῖμι per apocopen χεῖν, ἀπόρχεῖν. Imper-
 fectum ἔχελω & χεῖω. Infinitiuus, χεῖναι.

Ω ὠτέω, Futurum, ὠσω. Aoristus primus Atticè, ἔωσα. Præt.
 passiuum, ἔωσμαι ab ὠθω.

ὠτῶν pro ὠ ἐτῶν: ἔτης amicus, vnde ἐτῶν, vt ἐρμῆς ἐρμῶν,
 μέγας μεγῶν, ὠ ἐτῶν, sed synalæphe contrahit in ὠτῶν.

Rimantibus verborū themata præcipuū sit vt in prō-
 ptu & tanquam ob oculos habeant cōiugationes, τυτῶ, ποιέω, & πήμι: ac singulorū temporū exactè norint termi-
 nationes, deinde memores quomodo formētur tēpora,
 sensim ascendāt donec statuendū sit præsens. Participiū
 ὀφθησάμενος a Fut. primo ὀφθίσσεται. Aorist. I. ὤφθην. tertia
 Præteriti pass. ὤπθην, prima ὤμην. Præt. actiuū esset ὤφα.
 Fut. ὤψω. igitur præt. ὤβω, ὤπω, ὤφω, ὤτῶ: ὤβωμαι, ὤπωμαι, ὤφω-
 μαι vel ὤπῶμαι: sed adhibitū Lexicon cōmōstrabit ὤτῶμαι.

A C C E N T V S.

ACCENTVS acutus afficit vltimā syllā-
 bam, penultimā aut antepenultimā: Cir-
 cūflexus vltimā aut penultimā: Grauis vl-
 timā tātū. Dictionibus autē quæ sic vel sic
 notātur, huiusmodi tribuerūt vocabula:

θεός,	ὀξύτρονον, acutus in vltima.
λόγος,	πρόξυτρονον, acutus in penultima.
τύπτομαι,	πρόπρόξυτρονον, acutus in antepenultima.
ποιῶ,	πεισσώμενον, circumflexus in vltima.
βοῶτε,	πρόπεισσώμενον, circumflexus in penultima.
ἡμῖ,	βαρύτρονον, grauis in vltima.

Grauis in omni syllaba intelligitur quæ nec acuitur
 nec circumflectitur, at signatur solū in vltima. Nā vlti-
 ma acuta sit grauis ob consequentiā dictionis, θεός ὀξύτρον,

Excipe τῆς interrogatiuum: τῆς ἐποίησε;

Casuum & personarū accentus ferme manet in eadem syllaba, ὁ λόγος, ὃ λόγος, ὅ λόγος: τὸ πῶ, τὴν πῆ, τὴν πῆ. Quando autem mutetur accentus aut ἐ loco migret, sic est accipiendum: σῶμα, σῶματός, ὦ in ὦ, quia antepenultima non circūflectitur. σῶματα, θρῆνων. vltima si fuerit longa, nō acuitur antepenultima. Excipe Attica, μὲν γένος, λέξενος, & similia. βοᾶτε βοᾶτε, ἀέ in ᾶ, ex acuto & graui fit circumflexus. Excipe τὴν λητόα λητόα, & τὴν νόω νόω ἀ νόος, & νόω νόω ab ἐγώ: dualia enim in ω semper acuuntur, etiam contracta. ἐταῶς ἐταῶς, non ἐταῶς: ex graui & acuto non fit circumflexus. ἐταῶς ἐταῶτος: longa ante finalem breuem circūflectitur. ἐταῶτες ἐταῶτων: longa ante finalem longam acuitur. ἡρακλῆς ἡρακλέος: breuis non est capax circūflexi, nec item longa positione, sed natura, σῶμα, τείχεος, βοᾶτε, βοᾶ.

Diphthongi finales αἱ & οἱ in accentibus habentur breues, μούσα, ἀνδραποῖ. Excipe aduerbia, οἴχοι domi (nā οἴχοι nomen plurale est) & optatiuos, ποιήσαι fecisset: at ποιῆσαι Infinitiuus Aoristi primi actiui: ποιήσαι autem Imperatiuus Aoristi primi medii.

In declinationibus parissyllabicis circūflectuntur genitiui & datiuī, licet reliqui casus acuantur, ὁ ποιητής, τῷ ποιητῇ, ὃ ποιητῇ: τοῖν ποιηταῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς. Idem iudicium de genitiuo duali & plurali quintæ declinationis, ἡ χεῖρ, τῆς χεῖρος: ταῖν χερσῶν, τῶν χερσῶν.

Substantiuorū primæ & secundæ declinationis genitiuus pluralis circūflectit vltimam, ὁ ἀνείας, τῶν ἀνείων, non ἀνείων: ἡ μουσα, τῶν μουσῶν, non μουσῶν. Adiectiuā verò secundæ declinationis à masculinis tertiæ, genitiuū parem habent masculino, ὁ ἀγίος, τῶν ἀγίων: ἡ ἀγία, τῶν ἀγίων. quod si masculinū sit quintæ, vltima genitiui fœminini circūflectetur, ὁ ἡδεις, μύχας, τῶν πῶν: τῶν ἡδέων, μύχαων, τυπῶντων. ἡ ἡδεῖα, μύχαα, τῶν πῶν: τῶν ἡδέων, μύχαων, τυπῶντων: in quibus

etiā non eadē est penultima genitiui in utroque genere.

Quintæ declinationis genitiui & dativi dissyllabi accentum sortiuntur in vltima: nominatiui autem, accusatiui & vocatiui in priore: ἡ χεὶρ, τῆς χειρός, τῇ χειρί, πλεὺς χεῖρα: τῶ χεῖρα, ταῖν χειράν: αἱ ὡ χεῖρες, τῇ χειράν, ταῖς χεραῖ, ταῖς χεῖρας. Excipe participia, γαίς, γέντος, γένει: ὦν, ὄντος, ὄντι, &c. etiā τῇ παίδων, τῇ πρώων, τῇ παύτων, & ὧς πᾶσι.

Circūflectuntur α & ου finales ὁ βασιλᾶς, ὦ βασιλῆ, παρ-
ταχός, præter aduerbiū ἰδού, ecce: at ἰδού Imperat. vt τυποῦ.

Vocatiuus in es à propriis in ηs est. πρῶτος, ὁ δὲ
μυῖς, ὦ δημόμιες: ὁ ἡρακλῆς εὖς, ὦ ἡρακλέες, crafi ἡρακλῆς.

Irregularia sunt ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, πλεὺς μία: ὁ δέσποτης, μητέτης, ὦ δέσποτα, μητέρα. Etiā ἡ μήτηρ, θυγάτηρ, τῆς μητέ-
ρος, θυγατέρος, non μήτερος, θυγάτερος.

Particulæ α & δειs crebrò accentum retrahunt, παρδού-
της, ἀπαρδούτος: τακτός, βύτακτος: κυντός, δυσκύντης: sic ἐκών, ἀέκων
& crafi ἄκων, λόγος, ὄλογος, βύλογος, &c.

Verborum & participiorū accentus obseruandi sunt in
coniugatione verborum, τύπηω, ποιέω, & ὕημι.

Præterita & Aoristi priore longa seruant accentum in
compositis, εἶχον κατεῖχον, εἶχα ἀφῆκα, εἶμην ἀφῆμην, ἦχα σενῆ-
κα, præter οἶδα, σενόοιδα, non σενοῖδα.

Monosyllaba longa relicta post apocopen acuuntur,
χρῆμι χρῆ: post aphæresim autem circūflectuntur, ἐφλω
ἐφως ἐφη, φλώ φῆς φῇ, & ὡς ῆς ῇ. At breuia sunt acuta, ἔβαιβα.

Quædā omnino carēt accētū, ὁ ἢ εἰς ἐς ἐκ ἐξ ἐν εἰ οὐ ὄκ.

Interdū præter accentū natiuum (qui vnus est tantum
in vna dictione) asciscitur alter propter dictiones encli-
ticas quæ proprium accentum remittunt ad præceden-
tem syllabam. Sūt autem enclitica πῆς ὕνός, infinita, τῷ
pro ὕνός. πνί: εἰμι & φημι toto præsentē: μοι μοί, σοι σοί.
aduerbia infinitè capta, ποθὲν, ποθὲ, ποθι, ποτέ, πῶς, πῶ, πῇ, ποῦ,
πῆ, γέ: vt εἰ τίς, εἰ τίνα, εἰπέ μοι, σὺ μὰ σου, ἡ χρυσέ μοι.

Persona ἔστι principium orationis, aut subdita post cetera, καί, δὴ αὖ, ὥς, εἰ, τῶν, remittit accentū in priorem syllabam: ἔστι πόλις, καὶ ἔστι, δὴ ἔστι, ὥς ἔστι, εἰ ἔστι, τῶν ἔστι: alioqui in præcedentem dictionem, καλὸς ἔστιν, ἀνδρὶ πρὸς ἔστι, σῶμα ἔστιν, ἐρμῆς ἔστιν. Et de accentu quidē hactenus: reliquum est ut de constructione quatenus est opus agamus.

RATIO SYNTAXEOS.

DE Græcorū cōstructione tantū præcipiēda sunt ea in quibus nobiscū nō consentiūt. Neutrum plurale verbo gaudet singulari, ζῶα τέχαι, pro τέχαιοι. Genitium multis adhibēt, quibus nos ablatium, siquidē vterque casus ponitur absolutē. Latini, Me præsentē: Græci, μοῦ παρόντος. Quādoque participium solum, ἔχοντων δέ, ubi autem venissent, intelligēdo casum rei conuenientis. Atticē pro hoc genitio est accusatiuus, & fermē cum ὥς & ὥς τῶν: ὥς τὸν ἀνδρα τῶν ποιή-
Gντα, pro τῶ ἀνδρὸς ποιήσωντος: estque istud receptissimum in participiis impersonalium, δέον, δεῖσθαι, εἶναι, εἶναι, παρῶν, παρῶν, ἐνδεχόμενον. εἶναι αὐτῶν ποιῆσαι, quū ipsi permissum esset facere: ὥς μηδὲν αὐτῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, tanquam nihil eius inter sit: δόξαν ἐμοὶ γράψαι, ubi mihi statutum esset scribere: ἀδελφὸν δὲ, quum sit incertum, &c.

Genitium postulant comparatiua & superlatiua, σαχέως διαχρότερος, βέλτερος ἀπαιδίων. Verba quæ animi affectionē significant, ἐρωῖ, ὀπίθυσμα, & similia. Verba sentiendi, curādi, participādi, priuandi, assequēdi, frustrandi, dominandi, dissidendi, copiæ & inopiæ: quorum exemplis supersedendum duximus, monuisse tantū contenti. Ad hæc verbalia per α priuatiuū facta, ἀγίας ἀληθείας. Verbalia in ιαδς, πεισιχδς ἢ ὀπιτηδείων: & adiectiua plurima, ἀξίος, ἀδύνατος, ἀπειρος: & alioqui quoduis adiectiuū partitiuē po-
n.iii.

situm, οἱ γῆσοι τῷ φίλων, qui inter amicos ingenui sunt: quale illud Plinianum, Ουorum oblōga. Præterea verbū substantium εἰμι & γίνομαι: τούτων ἔστιν ὁ πλάτων, horum aut de numero horum est Plato. Quod verbum quandoque omittitur, vt ὁδὸς τῷ ἀδικοῦντων ἐγώ.

Partitionis genitiuum mutant in casum partium, οἱ ἀνθρώποι, οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ πονηροί, pro τῷ ἀνθρώπων. sic τοῖς φίλοις, τοῖς μὲν ἀπέκτεινε, τοῖς δὲ πένησας ἀπέδεξε, pro τῷ φίλων: & ita per omnes casus.

Crebro etiam genitiuus ἡμερικῶς ponitur, deficiente ἑνέκα. διδαιμνήζω σε τὴ τύχης, hoc est ἑνέκα τὴ τύχης, ob felicitatē, aut quod ad felicitatem pertinet: utrūque enim significat ἑνέκα. & ὁ μακάριε τὴ θεας, beatus qui ista videris.

In genitiuo ponitur materia, πεποίηται λίθου. Pars, ἔπιον τὸ οἴνου, λαβόμενος τῆ ποδός. Pretiū, ὠντοσάμην δύο ὄβολων. Tempus, νυκτὸς καὶ ἡμέρας αὐτοῦ δαΐ. Temporis verò continuïtas in accusatiuo, ὅλιον πλεὺς ἡμέρας εἰργασάμην: quod & in datiuo, εἶχον ὅλοις ἑτέσιν ἀποδημήσας.

Genitiuum regunt, ὅγῃς, ἑνέκα, χάριν, ἀνὰ, διῃς, πλεῶν, μετὰ, παρὰ, παράρρησιν, φθὶ, ὦ, βαβαί, ἡράκλεις, οἶμοι, & huiusmodi exclamations: etiam διὸ, πόρρω, ἀπὸ pro ἀποθεν, ἔξω, χωρὶς: & aduerbia localia, ποῦ, πόθεν.

Datiuo tribuuntur verba sequēdi, ἀκολουθῶ, ἔπομα. Certādi, ἐρίζω, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Quæcunque passiuè capiuntur, πεποίητά μοι, pro ὡς ἔμοι: ἀγνοῶ τῷς πολλοῖς, vulgo ignotum. Cōposita à σὺν & ὁμοῦ, σὺν ἔργος, ὁμόληφος.

Datiui casus est instrumentū, ἀπέκλεινε τῷ ξίφει. Causa, φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ. Modus actionis, ὅνι ἔστω γράφεις; Et quandoque pretium. Chrysost. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ πόριμιον περιέλαμνος.

Datiuū habent cū genitiuo, ἀμφισβητῶ, μετέχω, κοινωνῶ, συσινώσκω, φθονῶ: & impersonalia, δεῖ, μέτεσι, μέγιστον, μεταμέγιστον. In datiuo pronominis αὐτῷ, sapenūmero intelligitur præpositio σὺν, vt ἀποτεμὴν αὐτῷ ὠλένας τῷ πλεον, hoc est, σὺν αὐτῷ

Articulo vestitum aduerbium fit adiectiuum, ὁ ἡστέ-
 hesternus: quòd si iungatur præpositioni cum suo casu,
 intelligitur commodum aliquod participium, ὁ ἐν τοῖς
 αἰσχροῖς, nempe ἐν aut οἱ αἰσχροί.

Præpositionum varia significatio variat regimen.

Genitiuum habent ἐκ vel ἐξ ex, significans locū, tem-
 pus, materiam, causam: ἐκ ab, corā, iurandi, officii: ἐν
 ante, locū, tempus: ἐντὶ cōtra, super, de, ab: διὰ per: μετὰ cū:
 ἐντὸς ab: ἀπὸ pro ἐντὶ, circa, super, etiam tempus significat:
 ἐντὶ pro ἀπὸ, à, ex: ὑπὸ præ, sub: ὑπὲρ pro, de, super.

Datiuū ἐν in, σὺν cū, ἐνθὺς iuxta, ἐνθα apud, ἐντὶ propter,
 in potestate, post, super, cōtra. ἐντὶ pro, in, circa: ὑπὸ sub.

Accusatiuum εἰς vel ἐς in, ad: ἀπὸ per, ἐντὶ per, secūdum,
 circa: διὰ, propter, μετὰ post, ἐντὸς ad, præter, propter: ἐντὶ
 ad, in: ἐντὶ circa, circū, prope: ὑπὸ sub, ὑπὲρ supra, vltra.

De ἀμφὶ iudicandum vt de ἐντὶ, quod vsitatius est.

Dux ἡγεμονίαις ponuntur cū genitiuo, ἐν, deficiente da-
 tiuo, εἰς, deficiente accusatiuo: ἐν ἀδελφῷ, pro ἐν οἴκῳ τῶ ἀδελφῷ:
 εἰς διδασκαλῶν, pro εἰς οἴκῳ τῶ διδασκαλῶν.

Dicunt præterea, οἱ ἐντὶ Πλάτωνα, hoc est Plato: οἱ ἀμφὶ
 Σωκράτην, hoc est Socrates. Verū istiusmodi orationis
 formas, & breuiter quicquid ad Græcanicas phrasas atti-
 net, doctissimè persecutus est Budæus in suis Cómēteriis,
 quos nuper & emendatè & eleganter magno studio forū
 bono excudit Badius, optimè semper de literis meritis.
 Eūlibrū cōparare sibi debet, quisquis serio Græcari vult.

M. D. XLIX. VI. ID. NOVEMB.

